

**Düzenin aldatmacalarına,
faşist baskı ve zorbalığa karşı**

**1 MAYIS'A
HAZIRLANALIM!**

İşçi sınıfı ve emekçilerin seçim aldatmacası ile sermaye düzeninin manipüle edici gündemlerine karşı devrimci davasına sahip çıkması, toplumu çürüten gerici zorbalığa ve faşist baskılara son vermenin yegane yoludur.

BDSP işçi sınıfını ve emekçileri mücadeleye çağırıyor:

**Çözüm ne
seçimde
ne mecliste!**

ÇÖZÜM DEVRİMDE KURTULUŞ SOSYALİZMDE!

Yapmamız gereken, kendi kaderimizi ellerimize almaktır. Örgütlü mücadele yolunu tutmak, sömürücü haramilerin, soyguncuların, hortumcuların, çetelerin düzenine başkaldırmaktır. Sınıfsız ve sömürsüz bir

dünya için kavgaya atılmaktır. Bu çürümüş sömürü düzenini yıkıp, yerine işçilerin ve emekçilerin gerçek anlamda söz, karar ve iktidar sahibi olduğu yeni bir düzeni, sosyalizmi kurmak. {BDSP SEÇİM BİLDİRGESİ » s.16}

Düzenin aldatmacalarına, faşist baskı ve zorbalığa karşı 1 Mayıs'a hazırlanalım!

Bahar döneminin oldukça yoğun geçen ilk dilimi olan Mart ayı geride kaldı. Sınıf ve emekçi kitle hareketi için gündemde 1 Mayıs'a hazırlık var. 1 Mayıs'ın ön plandaki tartışması ise bir kez daha Taksim yasağı. DİSK, KESK, TMMOB ve TTB yine ortak bir açıklamayla Taksim'de ısrar edeceklerini açıkladılar. Türk-İş, Hak-İş, Kamu-Sen, Memur-Sen gibi işbirlikçi sendikalar ise kendilerinden beklendiği gibi yine suya sabuna dokunmayan bir bayram havasıyla geçiştireceklerini yansıtmış bulunuyorlar. Ne de olsa misyonları, sınıf ve emekçi kitle hareketini dizginlemek, kötürümleştirmek ve en geri sınırlara hapsedmekten oluşuyor. Taksim 1 Mayısı üzerine tartışmalar kızıştıkça, sinsi bir şekilde egemenlerin ekmeğine daha fazla yağ sürmeye çabalayacaklardır her zaman olduğu gibi.

1 Mayıs'ın daha yoğun gündeme girmesi gereken günlerde, gündemi düzen cephesindeki gelişmeler belirlemeye devam ediyor. Bir yanda seçimler, bir yanda soldan estirilen parlamentarizm rüzgarı, bir yandan da hem Newroz üzerinden hem de dinci-gerici partideki iç dalaşmayı tetiklemesi üzerinden "çözüm süreci", tüm öteki sorunları gölgede bırakmayı sürdürüyorlar. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, sermaye düzenine karşı mücadele görevlerinden önce bu gündemler üzerinden sandıklara kilitlenmek isteniyorlar.

AKP için gerçek bir ölüm kalım meselesine dönüşmüş 7 Haziran seçimlerine hazırlık, salt aldatmaca üzerine kurulu değil elbette. Dinci-gerici parti seçimleri kazanmayı aynı zamanda faşist baskı ve devlet terörüyle güvence altına almak istiyor. Newroz öncesinde Dolmabahçe'de yapılan 'ortak' açıklamanın ardından sözde komisyona geri çekilen "İç Güvenlik Paketi", çok geçmeden meclisten geçirilip yasalaştırıldı. Bunun ne anlama geldiğini gösteren gelişmeler ise geçtiğimiz hafta içinde yaşandı.

Aldatmaca, yalan-dolan yetmedikçe faşist baskı ve devlet terörü

Dinci-gerici iktidarın, kitleleri sandığa kilitlemek ve şüphesiz seçimleri kazanmak hedefiyle toplumu zapturapt altına almak uğruna gözünü tamamen kan bürüdüğünü gösteren son olay, İstanbul Adliyesi'ndeki rehin alma eylemine yönelik tutumu oldu. İki devrimcinin açık açık yargısız infazla katledildiği olayda, devletin savcısının da bizzat devlet kurşunlarıyla öldürüldüğüne şüphe bırakmayan kanlı bir operasyon yapıldı. Toplumsal muhalefet üzerinde tam bir terör uygulandı. Dinci-gerici parti, sola nefretinin devrimcilerin cenazelerini kaçırarak kadar hadsiz olduğunu bir kez daha gösterdi. Burjuva basın olayın perdelenmesi ve yargısız infazların meşrulaştırılması için seferber olduğu halde, havuz medyası dışındakiler bile dinci-gerici partinin hisminden nasibini almaktan kurtulamadılar. Ve dinci-gerici zorbalık, seçim hesabı

uğruna neler yapabileceklerinin en aşağılık örneğini ise ölen savcının cenazesini seçim mitingine çevirerek sergilediler.

Aldatmaca, yalan-dolan ve karşısındaki tüm kesimlere yönelik faşist baskı ve gerici zorbalık, dinci-gerici iktidarın seçim hazırlığının esasını oluşturuyor. Çağlayan olayından yeni bir polis terörü dalgası çıkarılmakta, faşist baskı ve devlet terörü meşrulaştırılmakta, toplumda sol ve sosyal mücadeleye yönelik faşizan histeri alabildiğine körüklenmektedir. Adliye olayı sonrasında konuşan kukla başbakanın saldırgan açıklaması ve savurduğu tehditler, bunun aleni bir teyididir yalnızca.

Başta sarayda kendi küçük devletçliğini kuran şefi olmak üzere, AKP iktidarının bu denli saldırganlaşması boşuna değil elbette. Bütün hesaplar HDP'nin baraj altında bırakılması üzerine kurulmuş durumda ve bu açıdan içleri pek de rahat değil. Seçim sürecinde istediği dalavereleri yapabilmek ve özellikle Kürt kentlerinde işi sağlama almak için Kürt illerine polis yığınağı yapılmakta, çatışmaları körükleyen provokatif bir dil öne çıkarılmaktadır. Tüm bunlar, HDP'nin barajı geçme olasılığı görüldüğü takdirde bizzat "çözüm süreci" aldatmacasına son verecek bir saldırı ve polis terörü dalgası başlatmanın sinyali gibidir, ki bu hiç de zayıf bir olasılık değildir.

Zıvanadan çıkan dinci-gerici zorbalık

Hatırlanacağı üzere Mart'ın son günleri düzen cephesinde harareti yükselten gelişmelere sahne olmuştu. Öcalan'dan silah bırakma çağrısının beklendiği Newroz kutlamalarının hemen öncesinde, dinci-gerici partinin şefi "Kürt sorunu yoktur" çıkışıyla, yen bir "süreç" in işaretini verdi adeta. Tam da Dolmabahçe açıklamasıyla işler yoluna koyulmuş gibi görünürken, pek beklenmeyen bir sürprizdi bu çıkış.

AKP şefi salt bununla da kalmadı, Newroz'un tam arifesinde Ukrayna'ya giderayak ikinci bombasını da patlattı. İzleme heyeti olayına sıcak bakmadığını açıklayıp, bir de kameralardan dünya alemin gözlerine bakarak bundan haberi olmadığı yalanını savurdu. Sonraki günlerde ise Dolmabahçe toplantısından rahatsızlık duyduğunu, doğru bulmadığını, "prensip mutabakatı olarak sunulan" 10 maddelik metindeki konuların "demokrasiyle uzaktan yakından alakalı olmadığını" ekledi bunlara.

Tayyip Erdoğan'ın Ukrayna yolundaki çıkışı dinci-gerici parti içindeki gerilimin bir dalaşma olarak dışavurmasını tetikledi adeta. Dalaşma hızla bastırılabilirse bile dinci-gerici iktidarın çirkefi bir kez daha ortalığa saçıldığı gibi, içteki gerilimin öyle kolay denetlenemeyeceği konusunda da yeni bir gösterge oldu.

Bu dalaşmaların sürüyor olduğu günlerde, aynı zamanda coşkulu ve kitlesel Newroz kutlamaları gerçekleşti. Kürt halkı ve emekçiler, Rojava kazanımının

ve Kobanê'deki büyük direnişin yarattığı moral üstünlük ve özgüvenle doldurdular alanları. Newroz'un gündemi ise seçimler ve Öcalan'ın mesajı üzerinden "çözüm süreci" idi. Türkiye'nin SYRIZA'sı olmayı hedefleyen HDP'nin kutlama alanlarını dolduran kitlelerde yarattığı heyecan ne kadar su götürmez ise, "çözüm süreci" aldatmacasına olan inançsızlık da o kadar elle tutulur haldeydi. Öcalan'ın mesajı bunu tersine çevirebilecek bir içerikte değildi. Dolmabahçe açıklamasında söylenmiş olanların yinelenmesi olduğu ölçüde, pek de büyük bir rüzgara dönüştürülemedi. İlk anda dinci-gerici hükümet ve sermaye medyası tarafından bu yönlü zorlansa ve her ne kadar hükümet adına ilk açıklamalarda memnuniyet dile getirilmiş olsa da Öcalan'ın Newroz mesajında beklenen somut ve kesin silah bırakma çağrısı yer almadı. Dolayısıyla hızla hayal kırıklığının yansımaları ön plana çıkmaya başladı. O yuzdendir ki Newroz'un "çözüm süreci"ne bağlanmak istenen yönü hızla ikinci plana düştü ve akıllarda yalnızca Kürt halkının kazanımlarına sahip çıkma boyutu ile moral ve coşkusu kaldı.

Ön plandaki yandaş bir kalemin deyimiyle büyüğü bozulan AKP iktidarı, önümüzdeki iki ay boyunca her türlü yalan, aldatmaca, karalama, zorbalık ve polis terörüyle kendi geçmişine bile rahmet okutacağını göstermiş bulunuyor.

1 Mayıs'a doğru...

Buna karşı işçi ve emekçilerin sandıklara kilitlenmesi, dinci-gerici iktidara yapılabilecek en büyük yardım olacaktır. Halihazırdaki en büyük avantajı da işçilerin, emekçilerin, gençliğin, emekçi kadınların ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel her alanda yoğun saldırılarla bunalıtlı oldukları halde sınıf ve kitle hareketinin parçalı ve dağınık halinden kurtulamamasıdır. Egemenler ile ezilenlerin, sömürenler ile sömürülenlerin uzlaşmaz karşıtlığını ve çatışmasını vurgulayan her 1 Mayıs, bu tablonun değiştirilmesine hem bir çağrıdır, hem de bir olanaktır aslında.

İşçi sınıfı ve emekçilerin seçim aldatmacası ile sermaye düzeninin manipüle edici gündemlerine karşı devrimci davasına sahip çıkması, toplumu çürüten gerici zorbalığa ve faşist baskılara son vermenin yegane yoludur. Parlamenter hayallerle oyalanmak toplumdaki çürümeye, AKP'nin hesapları tutsun ya da tutmasın sömürü ve köleliğin gitgide yoğunlaşmasına, siyasal hak ve özgürlüklerin tümünden rafa kaldırılmasına, dış politikada savaş taşeronluğunun kabullenilmesine boyun eğmekten başka bir sonuç üretmeyecektir. O halde vakit yitirmeksizin işyerlerinde ve emekçi semtlerinde 1 Mayıs'ı devrimci özüne uygun bir kavga gününe çevirmenin hazırlıklarına başlanmalıdır. Birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın devrimci, kitlesel ve militan eylemlerle karşılanması, bu hazırlıkların başarısına bağlı olacaktır.

İşçi sınıfı seçimlere değil, 1 Mayıs'a hazırlanmalıdır!

Sağlı-sollu düzen siyasetinin tüm unsurlarıyla seçimlere hazırlandığı şu günlerde işçi sınıfı ve emekçileri bundan çok daha önemli bir gün bekliyor. 2015 1 Mayıs! Diğer taraftan bu yılki 1 Mayıs, sınıfa yönelik saldırıların, devlet terörünün, gericiliğin, kadın cinayetlerinin, Ortadoğu'da emperyalizmin yol açtığı yıkımların arttığı bir süreçte karşılanıyor. Kürt halkının haklı ve meşru ulusal istemleri sermaye devleti için bir başka sorun alanı durumunda.

Düzen içindeyse başka bir sancılı süreç yaşanıyor. AKP şahsında yaşanan sıkışma ne sadece Erdoğan'ı ve ne de AKP'yi ilgilendiriyor. Şimdiye dek emperyalizmin tüm isteklerini koşulsuz yerine getiren, içeride onun tüm ekonomik direktiflerini hayata geçiren, dışarıda da gönüllü bir taşeron olan AKP, artık uluslararası sermaye ve onun yerli işbirlikçileri için cazibesini yitirmiş durumda.

Bunlarla birlikte düzen siyaseti her ne kadar bir sıkışmışlık içinde olsa da sermayenin istemleri olduğu yerde duruyor. Tüm açgözlülüğüyle işçi sınıfı ve emekçilerin kazanılmış haklarına göz koyan sermaye sınıfı, grev hakkını fiilen elinden aldığı işçi sınıfının kıdem hakkına da göz koymuş bulunuyor. Ve daha birçok saldırı yasası sırayla hayata geçmeyi bekliyor. İşçi sınıfı ve emekçiler 2015 1 Mayıs'ını işte böyle tarihsel bir süreçte karşılıyor. Her ne kadar işçi ve emekçilere, 7 Haziran'da gerçekleşecek seçim sonuçları tüm sorunlar için sihirli bir çözümmüş gibi gösterilse de, bu, büyük bir yanıltma çabasından başka birşey değildir.

Düzen siyaseti seçimlere, işçi sınıfı 1 Mayıs'a hazırlanıyor

Şu günlerde sıklıkla bahsedilen 'algı operasyonları'ndan biri daha bu kez elbirliğiyle, büyük bir düzen koalisyonu tarafından yapılmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçilerin dikkati seçimden çıkacak sonuçlara çekilmekte, seçim sandıklarına yönlendirilmektedir. Oysa bilinmektedir ki bu düzende siyaset de, ekonomi de, hak ve özgürlükler alanının genişletilmesi de emekçilerin gerçekleştirdiği toplumsal eylemlere göre şekillendirilmektedir. Asıl kazanımlar sokağın gücüyle olmakta ve böyle güvence altına alınabilmektedir.

İşçi sınıfı ve sermaye arasında süregelen sınıf çatışmasında 1 Mayıs'ın yeri de bundan kaynaklı hep önemli olmuştur. 1 Mayıs sadece tarihsel değeri ve anlamı açısından değil, bu savaşımanın en önemli bir cephesi olduğu için de bu önemini hep korumuştur. Sömürü düzeni yıkılincaya kadar da aynı önemi taşıyacaktır. Sermaye devleti, olağan zamanlarda parça parça gerçekleştirdiği ekonomik, siyasi saldırılar karşısında işçi ve emekçilerin gösterdiği tepkileri izlemekte, saldırılarına bu doğrultuda devam etmektedir.

Ancak sermayenin gözlemediği sadece bunlar değildir. Sermaye sınıfı da 1 Mayıs'ın taşıdığı tarihsel anlamın fakındadır. İki ezeli sınıfın doğrudan karşı

karşıya geldiği bugünün önemini bilincinde olan sermaye devleti, sonraki saldırılarının dozajını 1 Mayıs eylemlerinin yarattığı tabloya bakarak ayarlamaktadır. Tüm bunlar bir arada düşünüldüğünde 2015 1 Mayıs'ın taşıdığı güncel önem ortaya çıkmaktadır.

Hatırlırsa, Haziran Direnişi öncesi bu topraklarda yaşayan birçok insan AKP'nin ne kadar yenilmez olduğunu, gücünü ele geçirdiği devletten aldığını, ne yapılsa yapılsın bu durumun değiştirilemeyeceğini tekrarlayıp duruyordu. Ancak Haziran Direnişi başta AKP'nin olmak üzere tüm dengeleri sarstı. Sermayenin ve emperyalizmin "stratejik ortağı" Erdoğan ve AKP için de artık 'hiçbir şey eskisi gibi olmayacak'tı. Dış politikada peş peşe hezimetler yaşayan AKP, aynı hezimetleri içeride de yaşadı. Son bir-iki yıl içinde düzen siyasetinde güçlü sarsıntılar gerçekleşti. AKP içinde de etkisini gösteren bu sarsıntıların dinmeyeceği ortada.

Fakat görüldüğü üzere sermaye için esasa ilişkin çok fazla bir değişiklik olmadı. Özelleştirmeler tüm hızıyla devam etti. Taşeronlaştırma, güvencesiz çalışma, işsizlik, düşük ücretler, iş cinayetleri gündemdeki yerini korudu. Sermaye ve AKP arasındaki uyumun bir başka göstergesi yasaklanan grevler oldu. Sapıklar sürüsü, caniler ordusu İŞİD çetelerine ve ABD emperyalizmine verilen destekle on binlerce insanın, çocuğun ölümüne suç ortağı olunurken, binlerce Ezidi kadını pazarlarda satılırken, on binlerce kadın tecavüze uğrarken bozulmayan "milli güvenlik", işçiler greve çıktığında birden bozulverdi. Çünkü sermaye devleti için "milli güvenlik" haksız kazanç üzerine kurulu olan bu sömürü düzeninin korunmasından başka bir şey değildir. Tam da bu nedendir ki Taksim 1 Mayıs alanı işçi ve emekçilere yasaklanmaktadır.

İşçi sınıfına, emekçilere saldırıların devam

ettiği, sıranın kıdem tazminatı hakkına geldiği, iş cinayetlerinin çalışma yaşamının olağan bir parçası olduğu, kadınlara yönelik şiddetin, tecavüzlerin gücünü düzenin gericiliğinden aldığı, emperyalizmin ihtiyaçlarına göre belirlenen dış politikanın sonucunda kardeş halkların katledildiği, devlet terörünün 'İç Güvenlik Paketi' vb. adlar altında yasallaştırılarak güvenceye alındığı, yargısız infazların önünün açıldığı şu günlerde 2015 1 Mayısı oldukça önemli bir yerde duruyor.

Sermaye devletinin tüm bu saldırılarına güçlü bir yanıt vermek için 1 Mayıs alanları işçi ve emekçileri beklemektedir. Sermaye sınıfı ise işçi ve emekçilerin üretimden gelen gücünü unutturmak için Haziran'da gerçekleşecek seçimleri hedef göstermektedir. 7 Haziran'da gerçekleşecek seçimlerin olası sonuçları kurulu düzene verilecek yeni şekil için etkili olacakken, kitlesel, güçlü ve militan geçecek 2015 1 Mayıs sermaye düzenini daha doğrudan etkileyecektir. Sermaye sınıfına asıl mesaj seçimler yoluyla değil 1 Mayıs yoluyla verilecektir. Elbette ki bu 1 Mayıs'ta da Taksim Meydanı yine bu nedenlerden kaynaklı ayrı bir önem taşımaya devam etmektedir.

Bu düzeni sandığa değil, şaltere uzanan eller değiştirecek

Kapitalist sistemin mezar kazıcıları olan işçi sınıfı bu gücünü üretimde tuttuğu yerden almaktadır. Üretilen her şeyin gerçek sahibi olan işçi ve emekçiler, kendi ellerinden çıkan tüm bu zenginlikleri kardeşçe paylaşabilmek için bu sömürü düzenine son vermek zorundadırlar. Bunun yolu ise nasırlı ellerin sandığa değil, şalterlere uzanmasıyla olacaktır.

Taksim 1 Mayıs...

Ciddiyet ve samimiyet sınavı

İstanbul'un 1 Mayıs alanı bu yıl da Taksim olacak. DİSK, KESK, TMMOB ve TTB, bu yıl da 1 Mayıs alanı olarak Taksim'e işaret ettiler. Devrimci ve ilerici güçlerin de -en azından önemli bir bölümünün- 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağını yönünde açıklama ve çağrılar yapmaları bekleniyor.

Sermaye devleti cephesinden Taksim 1 Mayıs'ına ilişkin net bir açıklama yapılmış değil henüz. Ancak İstanbul'un çiçeği burnunda valisi Vasip Şahin yakın zaman önce konu ile ilgili olarak yaptığı açıklamada "İstanbul'da miting ve gösteriler için belirlenen alanlar olduğunu ve Taksim'in bunlardan biri olmadığını" söylemişti. Açık ki bu yıl da 1 Mayıs günü Taksim için sokak sokak çarpışmalar yaşanacak. Tarihsel anlamının yanısıra, Taksim üzerinden ortaya çıkacak alan tartışması bile 1 Mayıs'a güncel olarak fazlasıyla büyük bir önem yüklemektedir. Çünkü Taksim iradesi sadece alan endekli değildir; sermaye devletinin baskı ve zorbalığına karşı direniş iradesidir aynı zamanda.

Taksim'in anahtarı:**Kitlesel katılım, militan tutum!**

Bu yıl da Taksim toplumsal mücadele ile sermaye devletinin karşı karşıya geldiği bir tartışmanın konusu olacak. Tartışmadan da öte, dinci-gerici AKP iktidarı eliyle hayata geçirilmek istenen baskı ve zorbalık rejimi ile açık sokak çatışmalarının sahnesi olacak. Ne de olsa, tüm baskı, yasak ve tehditlere rağmen Taksim alanına yürüyecek güçler olacak. Buna karşın, Taksim'in salt devrimci ve ilerici güçlere sıkışmış sokak çatışmaları ile kazanılamayacağı da başka bir gerçek. İşçi ve emekçi kitlelerin, gençlerin kitlesel katılımı ve faşist zorbalık karşısında ortaya koyacağı militan ve kararlı tutum, Taksim'i açmanın anahtarı olacak.

Sermaye devletinin Taksim kilidini kırabilmek için gerekli olan anahtarı yaratabilmek, devrimci ve ilerici güçler ile 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağını açıklayan sendika ve meslek örgütleri için günün öncelikli görevidir. Fakat, önceki 1 Mayıslar'da edinilen bazı deneyimler, bu konuda bir ciddiyet ve samimiyet sorunu olduğunu gösteriyor. Öncesinde Taksim konusunda kararlılık mesajları verenlerin, o gün geldiğinde temsili düzeyde bir katılım gösterdiğine, polis saldırısı başlayınca o kararlılıklarından eser kalmadığına tanık olduk. Bu yıl da aynı tablonun yaşanmaması, kitlesel ve devrimci bir 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması için, tüm güçler bu konudaki sorumluluğunu yerine getirmek zorunda.

DİSK tüm üye işçilerle alanda olmak zorunda!

Taksim konusunda yapılacak tartışmaların ilk muhataplarından biri Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) olacaktır. Zira DİSK yönetimi her yıl 1 Mayıs'ın örgütlenmesinde "öncülük!" ediyormuş gibi davranmaktadır. Yıl boyunca sermayenin tüm saldırıları karşısında göstermelik eylemlerin ötesinde bir çizgi ortaya koymayan DİSK

yönetimi, konu 1 Mayıs olunca Taksim söylemlerini diline pelesenk etmekte, buradan prestij kazanmaya çalışmaktadır. Eğer DİSK yönetimi sınıfın devrimci 1 Mayıs'ını örgütlemek konusunda samimiyse, bu iddianın gereklerini yerine getirmek zorundadır.

Son iki yılın 1 Mayıs tablosuna bakıldığında, DİSK yönetiminin durumunun içler acısı olduğu görülmektedir. Yaklaşık bir ay öncesinden 1 Mayıs'ta Taksim'e çağırın, baskı ve yasakların kabul edilemeyeceğini söyleyen DİSK yönetimi, 1 Mayıs'ta konfederasyonun neredeyse temsili bir katılımı yer almasının ötesinde bir tutum ortaya koyamamıştır. DİSK'e bağlı sendikalar üye işçilerini alana çıkar(a)mamaktadır. Asıl önemli olan ise, bunun için ne kadar çaba harcadıklarıdır. Sınıf hareketinde yaşanan gelişmeler gösteriyor ki, işçiler talepleri uğruna alana çıkmaları gerektiği konusunda en ufak bir açıklığa sahip olduklarında bile çağrılara kulak vermektedir. Yani DİSK yönetiminin ve üye sendikaların yönetimlerinin işçileri alana çıkaramama gibi bir sorunu yoktur. Demek ki esas sorun, işçilerin alana çıkmaları gerekliliği konusundaki zihniyet sorunu ve Taksim 1 Mayısı konusunda ortaya atılan iddiaya dair samimiyet sorunudur.

Öte yandan, DİSK yönetimi baskı ve yasaklar karşısında işçi sınıfının devrimci ruhunu kuşanamamakta, 15-16 Haziran'ı yaratan işçi iradesinin temsiliğini yapamamaktadır. Öyle ki, zaten neredeyse temsili olan katılım polis saldırısı karşısında dağılmakta, DİSK bürokratları konfederasyon binasına çekilmekte, polis saldırısı karşısında binaya sığınan emekçiler ve polis terörüne barikatlarla karşılık verip sokak sokak ilerleyerek binaya ulaşan devrimci-ilerici güçler dağılmamışken de bürokratlar binayı terk etmektedirler. Bu da öncesinde edilen onca sözün imaj yaratma çabasından öte bir anlamı olmadığı sonucunu yaratmaktadır. Ayrıca, devrimci ve ilerici güçler ile işçi ve emekçilerin ileri kesimlerinin ortaya koyduğu iradenin istismarı demektir. Burada DİSK'e bağlı bazı sendikaların ayrı bir yeri olduğunu belirtelim.

Devrimci, kitlesel, Taksim iradesinin arkasında duran ve militan bir 1 Mayıs için gerekli hazırlıkların

yapılması konusunda henüz yeterince zaman var. Bu süre DİSK yönetiminin Taksim 1 Mayısı konusundaki ciddiyet ve samimiyetini de gösterecektir. DİSK Başkanlar Kurulu'nun ardından kamuoyuna yapılan açıklamada Taksim 1 Mayıs'ına ilişkin olarak yer verilen ifadeler, DİSK yönetimine bunun gereklerini yerine getirme sorumluluğu da yüklemektedir. DİSK, bu 1 Mayıs'ta geçmiş yılları aşan bir katılım ve kararlılıkla 1 Mayıs alanında olmak zorundadır. DİSK'in tarihi, işçi sınıfının devrimci ruhu bunu zorunlu kılmaktadır.

Sorumluluk mücadele sahnesindeki tüm güçlerdedir!

Taksim 1 Mayıs'ının kazanması, devletin baskı ve zorbalığı karşısında militan tutum alınması, hepsinden önemlisi de Taksim'in kitlesel olarak kuşatılması sorunu yalnızca DİSK'in sorumluluğu değil elbette. KESK, TMMOB, TTB ile devrimci ve ilerici güçler de Taksim'in kazanılması konusunda önemli bir sorumluluk taşımaktadırlar. Önümüzdeki günlerde yapılacak hazırlıklar ve nihayet 1 Mayıs'ta ortaya konacak tablo, toplumsal mücadele sahnesindeki tüm güçlerin ciddiyet ve samimiyetinin de göstergesi olacaktır.

Seçim dönemini önceleyen bir 1 Mayıs da olması ayrıca önemlidir. Zira "gücünü sandıktan değil sokaktan aldığını" iddia edenlerin, "sandık değil sokak eksenli ittifaklar yaptıklarını" öne sürenlerin, seçimlere tüm güçleriyle yüklenecekken 1 Mayıs'ı seçimin gölgesinde mi bırakacakları, yoksa 1 Mayıs'ı tarihsel anlamının bilinciyle mi ele alacakları "merak konusu"dur.

Kuşkusuz 1 Mayıs sınıf devrimcileri için de aynı kriterleri taşımaktadır. Ancak sınıf devrimcileri kitlesel, militan ve devrimci 1 Mayıs için hazırlıklara şimdiden başlamışlardır. Sermaye devletinin Taksim yoluna koyacağı tüm barikatları aşmak, 1 Mayıs'ı 1 Mayıs alanında, Taksim'de devrimci ve sınıfsal özüne uygun olarak kutlamak için tüm imkanlarını seferber edeceklerdir. Yani 'ciddiyet ve samimiyet sınavı'nı bir kez daha başarıyla geçeceklerdir.

Koltuk sevdalısı sendika ağaları daha hüsranı görmedi!

Seçim sürecinin yaklaşmasıyla bir yandan düzen içi çözüm arayışları ve parlamentarist eğilimler öne çıkarken diğer yandan da koltuk sevdalıları gün yüzüne çıkıyor. Zira düzenin meclisine kapak atanları nasıl bir kişisel gelecek beklediği ortada. Meclise girmeyi bir kez başarmanın bile emekli olduğu, asgari ücrete simit zammı verenlerin kendi maaşlarını nasıl şişirdiği malumken mecliste yer almak birilerinin temsilciliğini üstlenmekten çok en kârlı meslek olarak görülüyor.

Ve elbette bu mesleği tercih edenler arasında yaşamlarıyla benzer bir durumda olan sendika bürokratları da bulunuyor. Sendika yönetimini de aynı algıyla 'kârlı iş' görüp yönetim koltuğuna çöreklenen ve bunun için görevi devretmeyi dahi düşünmeyenlerin ikinci başvuru adresi meclis oluyor.

Pirleri Rıdvan Budak!

Koltuk sevdasıyla sendika yönetimlerini işgal edenlerin mecliste koltuk kapmak için yaptıkları ortada. Yatağan Termik Santrali ve madenlerinin özelleştirilmesi sürecinde işçilere "macera" karşısında işbaşı yaptırmayı dayatan Süleyman Girgin, CHP Muğla Milletvekili 6. sıra adayı. Geçtiğimiz günlerde kazanamayacağı neredeyse kesin olan meclis koltuğu için istifa ettiği sendika yönetiminden madende işçiliğe döndü. Kariyer hesaplarını sınıf mücadelesinin önünde tutan bu bürokratin 1999'dan beri sendika yönetiminde yer aldığı hatırlanırsa, zaten yükünü yeterince topladığını tahmin etmek zor değil.

Yatağan direnişinin rüzgarını kendi koltuk hesaplarına rüzgar etmek isteyenlerden Maden-İş Yatağan Şubesi eski Başkanı Ali Akalp de aday olmuştu, ancak önseçimde sonuncu çıkarak o da 'şansını' kaybetti.

Keza işçi sınıfının "macerasına" karşı icazetçi-işbirlikçi çizginin savunucusu Rıdvan Budak'ın da yaşadığı benzer bir durum oldu. CHP'nin bu yıl önseçim hamlesi en çok sendika bürokratlarını listelerde geriye atmışa benziyor. 21. dönemden

milletvekili koltuğuna da oturmuşluğu olan Rıdvan Budak 30. sırada kalarak, Süleyman Girgin gibi 7 Haziran hayallerini kaybedenler kervanına katıldı. Lakin bürokratların ve koltuk sevdalıların piri olan kaşarlanmış bir bürokrat Rıdvan Budak haini bunu çoktan öngördüğü için DİSK/Tekstil Genel Kurulu'nu bekletiyordu. Böylece iki koltuk arasında gidip gelen Budak yedek planına dönebilecek.

Benzer bir kaderi yaşayan Tez Koop-İş Sendikası eski Genel Başkanı Gürsel Doğru ise sadece bürokrat değil aynı zamanda bir patron olarak CHP'den aday adaylığı sürecini kapadı. Kendisi "başkan" sıfatıyla Toplu İş Sözleşmesi'ni imzaladığı CarrefourSa'da taşeron şirketi bulunacak kadar pervasız bir bürokrat olarak tanınmaktadır. Şirketi Öztem Temizlik Hizmetleri Şirketi'ni eşinin ve kardeşinin üzerine yaparak perde arkasında duran Gürsel Doğru, seçim adaylığından ön seçimde elenenler arasında yer aldı.

DİSK'e bağlı sendikalarının CHP gibi düzen partilerinin arka bahçesi haline getirilmesi, AKP dışındaki "emek dostu" partilere oy verme çağrısıyla işçilerin düzen içi çözümlere evrildiği gerçeği zaten orta yerde duruyor. Sıf sendikalardan çıkan bürokratlar değil, CHP milletvekili aday adayları bile sendikaları mesken tutarak işçileri kendi koltuk kavgalarına alet ediyorlar. Emek üzerine iki söz söyleyen, iş cinayeti gerçeğini yineleyen, sendikaların kapısını çalıp oy istiyor. Ve milletvekili adaylığı olmadığı için görünmeyen bir dizi bürokratsa CHP'nin üzerinden

kendi menfaatlerini yürütmeye devam ediyor. Zira sendika koltuklarını garantide tutmak için de sendika içinde CHP'lilere ihtiyaç duyanlar, ya da CHP'li belediyelerden gelecek üyeyi hesaplayanlar var.

Basın-İş Sendikası Genel Başkanı Yakup Akkaya ve Maltepe Belediyesi'nde taşeron işçilerin sendikalaşma mücadelesine ihanet eden Genel-İş Anadolu Yakası 2 No'lu Şube Başkanı Nevzat Karataş gibi isimler bir yandan da CHP içinde "emek" sıfatlı görevler üstlenmeyi sürdürüyor. 10 yılı aşkın süredir sendika başkanı olan Akkaya, CHP Parti Meclis üyesi. 2014 seçiminde sendika koltuğunu kaybetmeden belediye meclis üyesi olmak için aday olup koltuk kavgasında kendi partisi tarafından YSK'ya şikayet edilen Nevzat Karataş da geçtiğimiz haftaki seçimle 'yine' tescilli Genel-İş Anadolu Yakası 2 No'lu Şube Başkanı!

Bu isimlerin de dolaylı/dolaysız seçim propagandası yaptığıysa her kesin malumu. Bugün meclis için adaylıklarının olmaması bu bürokratların koltuk hesaplarını gizlemeye yetmiyor.

Bürokrat takımının koltuk sevdaları/savaşları meclis seçimleriyle sınırlı kalmayacak, genel merkez koltukları ve belediye başkanlığı koltukları ile sürecek. Zira meslekleri bürokratik olanların hedefi hep daha büyük koltuk!

Ağaları koltuklardan atmak için...

Fakat bugün 'vekillik' hesapları kursaklarında kalan bu sendika ağalarının her biri, seçim hezimetinden bağımsız olarak, işçi sınıfının hesap sormasıyla karşılaşmadan bertaraf edilemeyecektir. Yoksa her biri direnişleri ortada bırakan, işçilere ihanet eden, kendileri birer patron olan alçaklar yeniden koltuklara yerleşip işçiler adına konuşma cüretini gösterecektir. İşçilerin öfkesinden kaçan Bayram Meral de Mustafa Kumlu da unutulmamalı. Lakin bu alçaklar meclise kaçarak ya da istifa ederek hem koltuklarını hem de ceplerini sağlama almaya devam edebiliyorlar. İşçilerin sendika üyeliklerine, grevlerine, TİS maddelerine sahip çıkmayan bürokratlar koltuklara sahip çıkıyor.

İşçi sınıfının örgütlü mücadelesi olmadan meclis denen ahırda tepişme heveslisi koltuk ağalarının hesap kitapları, düzen içindeki gruplaşmalarına göre değişecek, koltuksuz kalmaları böyle mümkün olacaktır. Ve işçi sınıfının içinde yine tabanın iradesi açığa çıkmadıkça ağaların isimleri ya da düşünceleri değişse de bürokrasi yeni koltuk sevdalıları yaratacağıdır.

"1 Mayıs'ta Taksim'deyiz!"

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB 31 Mart'ta DİSK Genel Merkezi'nde düzenledikleri ortak basın toplantısıyla 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını dile getirdiler.

DİSK Genel Başkanı Kani Beko tarafından yapılan ortak açıklamada 1 Mayıs'ı Türkiye'nin dört bir yanında coşkulu ve kitlesel kutlamak için hazırlıklara başlandığı ifade edildi. Beko, taleplerine değinerek iş kazalarından, grev ve sendika hakkına, 1 Mayıs'ta katledilenlere saygıdan taşeron çalıştırmaya, kıdem tazminatının gaspından 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama talebine kadar bir dizi başlığın altını çizdi.

Beko Taksim 1 Mayıs'ına vurgu yaparak "Türkiye'de bir kez daha katliamlar, darbeler olmasın diye, bu karanlık planlar arkadaşlarımızın anısının ışığıyla gün yüzüne çıksın, katiller amacına

ulaşamasın diye 1 Mayıs'ta Taksim'de olmak istiyoruz" dedi.

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB olarak 1 Mayıs için yan yana geldiklerini ifade eden Beko, "dost emek ve meslek örgütleri, demokratik kitle örgütleri, emek dostu siyasal parti liderleriyle" süreci birlikte örmek için görüşeceklerini ifade etti.

Taksim 1 Mayıs'ı için görüşme talebini İçişleri Bakanı'na da ilettiklerini duyuran Beko, 2010'dan 2012'ye üç yıl boyunca alanda yapılan kutlamaları hatırlatarak yasak inadıyla İstanbul'un 1 Mayıs gününün zehir edilmemesi çağrısı yaptı.

Beko, 1 Mayıs'ı başta Taksim olmak üzere her yerde birlikte örgütlenme çağrısıyla açıklamayı bitirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

CHP'nin seçim vaatleri ve gerçekler!

CHP noter onaylı seçim vaatlerini açıkladı. CHP seçimi kazanması ve hükümet olması durumunda yoksul aileleri aile sigortası kapsamına almayı ve her aileye en az 720 lira maaş bağlamayı taahhüt ediyor. Emeklilere dini bayramlarda birer maaş ikramiye vereceğini söylüyor. Emeklilerin aylıkları için İntibak Yasası çıkaracağı iddiasında bulunuyor. Emekli maaşlarını gıda ürünlerinin enflasyonuna göre arttıracığı, en düşük emekli maaşını 1500 liraya çıkaracağı, asgari ücretlilerin maaşlarından vergi kesilmesine son vereceği, asgari ücreti 1200 liranın üzerine çıkaracağı "sözünü" veriyor. Çiftçinin kullandığı mazotu 1,5 liraya indirmeyi, çalışan ve çalışmayan bütün ailelerin çocuklarının okul öncesi eğitiminin ücretsiz olmasını, üniversite öğrencilerinin yurt sorununu bir yıl içinde çözmeyi, üniversite harçlarını kaldırmayı, asgari ücretlilerin sosyal konut kapsamında ev sahibi olmalarını da vaat ediyor. Taşeron köleliğinin yığınlarda yarattığı tepkinin farkında olan CHP, ortaya çıkan tepkiyi oy olarak hanesine yazmak için kamuda çalışan taşeron işçilerine de kadro "sözü" veriyor.

Sosyal demagojiye dayalı vaatlerini ortaya atan CHP tüm bu vaatleri dile getirirken emekçilerin gönlünü kazanmayı ve bu sayede oylarını almayı umuyor. Bu nedenle CHP sahte vaatlerde bulunuyor. CHP, yaklaşık 12 yıllık AKP iktidarının emekçileri büyük bir ekonomik ve sosyal yıkıma ittiğinin, bu durumun geniş emekçi kitlelerinde hoşnutsuzluğu arttırdığının bilinciyle yalan vaatlerde sınır tanımıyor. CHP emekçileri bu seçim döneminde özellikle işsizlik, yoksulluk ve güvencesizlik temel başlıkları üzerinden yedeklemeye çalışıyor.

CHP'nin noter tasdikli seçim vaatlerinden/ yalanlarından biri de sağlık sigortasıyla ilgilidir. Bilindiği gibi CHP, AKP hükümeti sağlık ve sosyal güvenlikte yıkım yasalarını meclisten geçirirken göstermelik bir muhalefet sergilemişti. Şimdi ise AKP'nin sağlıkta yıkım politikalarına "parasız sağlık" demagojisiyle karşı çıkıyor. CHP'nin "parasız sağlık sigortası" sağlık hizmetlerine AKP'nin 'Genel Sağlık Sigortası'ndan hiç de farklı bir düzenleme getirmiyor. Sadece düzenlemenin başına şimdilerde pek moda olduğu için olsa gerek "parasız" sıfatı eklenmiş oluyor.

Sıralanan vaatlere bakıp da "emekçilerin refahı"nın nasıl sağlanacağını anlamak ise mümkün değil. CHP'nin belgelerinde bunun devlet bütçesindeki "faiz dışı fazla"nın açlık ve yoksullukla ilgili projelere harcanacağı sayesinde gerçekleştirileceği belirtilmiş olsa da, bu iddianın karşılık bulması imkansızdır. CHP'nin de böyle bir niyeti olmadığı biliniyor. Yani "emekçilerin refahı" söylemi bir demagojiden ibarettir.

CHP "yoksulluğu tarihe gömeceğiz" vaadini, yolsuzluklara karşı temiz siyaset söylemini ve başka toplumsal sorunların çözümüne dönük aldatıcı iddiaları sistematik biçimde kullanıyor. CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu taşeronluğu bitireceğini söylüyor. Bunun açık bir yalan olduğunun kanıtı CHP'nin elinde bulunan belediyelerde süren taşeron köleliğidir.

Açlık ve yoksulluğu bütçeden para aktararak, yoksullara sadaka gibi para dağıtarak çözmek de

CHP'nin vaatlerinin içinde yer alan yalan ve demagojilerin tamamını ele almak gereksizdir. CHP için sorun seçim vaatlerinin gerçekte yapılıp yapılmayacağı ya da bunların mümkün olup olmayacağı değildir. Önemli olan emekçilerin düzene dair umudunu büyütme.

mümkün değildir. Açlık ve yoksulluğun ortadan kaldırılması için işsizliği hızla aşağı çekmeye dönük adımlar atılması, genel ücretler düzeyinin yükseltilmesi, ücretliler üzerindeki vergi yükünün ciddi ölçüde azaltılması, eğitim ve sağlık gibi harcamaların devlet tarafından karşılanır hale gelmesi gibi bir dizi ekonomik ve sosyal politikanın uygulamaya sokulması gerekiyor. Bütün bunları gerçek anlamı ve kapsamıyla hayata geçirmek ise mevcut yağma ve talan düzeninin yıkılmasına, bir avuç kan emicinin çıkarlarına dayalı sistemin yerle bir edilmesine bağlıdır. Dolayısıyla CHP'nin vaatleri de içi boş yalanlar olmanın ötesine geçmiyor.

CHP, AKP'yi "ülkeyi yabancı sermayeye peşkeş çekmekle" suçluyor. Aynı CHP, "yeni tesis ve işletme kuracak yerli ve yabancı sermayeyi sektör, bölge ve büyük proje bazında özendireceklerini" söylemektedir. CHP ne yabancı sermaye, ne serbest ticaret ne de dünyada globalleşen ekonomik gerçekleri inkâr etmektedir. Yaptığı sosyal demagojiye rağmen hükümet olması durumunda ekonomi politikasında bir kesinti, kopukluk, kriz yaratmamak ve sermayeyi korumak için mesai yapacaktır. AKP ne yapıyorsa CHP de aynısını yapacak, sermayenin çizdiği yoldan ayrılmayacaktır. CHP hükümetinde de tekelci sermayenin, sermaye düzeninin rantını yiyenler kazanacaklardır.

CHP hem piyasa ekonomisini savunarak, hem sermayeyi koruyan politikaları uygulayacağını ifade ederek, uluslararası tekelci sermayeye kapıları sonuna kadar açarak, yoksullara yönelik hiçbir sosyal politikayı hayata geçiremez. Hem sermayeyi, hem de emeği

korumayı vaat eden CHP açık açık yalan söylemektedir. Tüm bu yalanlar CHP'nin oylarını arttırma, aynı anlama gelmek üzere emekçilerin öfkesini düzen içine hapsetmeye çalışma yaklaşımının ifadesidir. CHP, izleyeceği ekonomik politikalarla, işçi ve emekçileri ezen, ülkeyi soyduran politikaları AKP'nin oturduğu yere oturarak uygulayacaktır.

CHP'nin noter tasdikli yalan vaatlerinin içinde yer alan yalan ve demagojilerin tamamını ele almak gereksizdir. Çünkü yaklaşım belli, niyet belli, amaç bellidir. CHP için sorun verilen seçim vaatlerinin gerçekte yapılıp yapılmayacağı ya da bunların mümkün olup olmayacağı değildir. Önemli olan emekçilerin düzene dair umudunu büyütme. Emekçileri hakları ve geleceği için mücadele etmekten alıkoymaktır. Emekçilerin kendi talepleri uğruna sokaklara çıkmasını engellemektir.

CHP'nin asıl amacı emekçilerin düzene karşı büyüyen öfkesini, sosyal demagojiye dayalı yaklaşımlarla dindirmektir. Bu nedenle düzen solunun temsilcisi CHP'yi etkili bir teşhir ve mücadelenin konusu haline getirmek, bu seçimlerde çok daha önemli bir görevdir. Sosyal reformizmin devrimci potansiyel ve imkanları düzen içi kanallarda heba etmesine benzer bir rolü CHP de oynamaktadır. Üstelik CHP sınıf mücadelesinin çeşitli imkanlarını düzene bağlamakla sınırlı kalmayıp emekçilerin gündelik taleplerle sokağa çıkmasının da önüne geçmektedir. Bu yönüyle CHP'nin düzenin has partisi olduğu gerçeğini emekçilere anlatmak, oynadığı uğursuz rolleri teşhir etmek ve emekçi düşmanı kimliğini güncel örneklerle anlatmak gerekiyor.

Yargısız infaz bu devletin fitratında var

İstanbul'da sözde adaletin dağıtıldığı bir kurumda iki devrimciyi katleden sermaye devleti bir kez daha kendi "devlet ciddiyetini" hayata geçirdi. Korumakla mükellef oldukları sömürü düzeninin bekası için bu topraklarda çokça örneğini yaşadığımız bir yargısız infaz daha gerçekleştirdiler. Hem de sözde yargılama yaptıkları, dünyanın en büyüklerinden olan bir adliye binasında.

Saltanat sürdürüklerinden adına adliye binası dediklerine kadar tüm saraylarının neden kan koktuğunu bir kez daha gösterdiler. Bir kez daha bu düzenin düşünüş mantığını sergilemekten tereddüt etmediler. Kendi kiralık katillerini korumak, isimlerini açıklamamak için sadece devrimcileri değil, savcı görevi verdikleri kendi memurlarını da infaz ettiler.

Katletmekle yetinmediler, bu devlet terörünün arkası gelecek diye fetva da verdiler. Burjuva medya bir kez daha o uğursuz rolünü oynadı, sayfalarının mürekkebi için kan kullandı. Onların ağzından kan damlarken Berkin daha çok hatırlandı. Tetikçiler, vur emrini verenlerle birlikte hafızalara iyice kazındı. Devrimcileri infaz ederken "devlet ciddiyeti" sergileyenlerin aynı hamurdan yoğrulduklarının eylemleri karşısında ise nasıl da sevecen oldukları bir kez daha gündeme geldi.

Tecavüzcü, kafatasçı IŞİD çetesi karşısında Irak'ta Türk Konsolosluluğu'nun basılması sonrası aylarca pazarlıklar yapanların neleri kabul ederek anlaşmaya vardığı bir sır değil. Keza kendi sınırları içinde de öyle... Ancak sadece bu kadarla sınırlı değil. Zira AKP'nin de sürdürdüğü bir "devlet ciddiyeti"dir söz konusu olan.

16 Ocak 1996'da Trabzon'dan Rusya'nın Soçi Limanı'na giden "Avrasya" feribotuna baskın düzenleyen 9 Çeçen, gemideki 33'ü Türk 177 yolcu ve 55 mürettebatı rehin aldığı da benzer bir olay yaşanmıştı. 3 gün süren pazarlıklar sonrası 19 Ocak akşamı Çeçen gönüldaşları Türk devletine teslim oldu. Hatırlardadır, bu kadarla yetinilmemiş, Uğur Dündar haber yapmak için gemiye helikopterle indirilmişti.

Yargısız infaz düzeni...

Savcı Mehmet Emin Kiraz'ı rehin alan iki devrimcinin polis operasyonu sırasında katledilmeleri sermaye devletinin yargısız infaz düzenini bir kez daha gösterdi.

DHKC militanları Şafak Yayla ve Bahtiyar Doğruyol polis tarafından vurularak yaralanmalarının ardından infaz edildiler. Devrimcilerin olayın son anlarında yaptığı telefon görüşmesinden yansıyanlar da buna işaret etti. 19 Aralık Katliamı'nda olduğu gibi, müzakerelerde "anlaşma" açıklaması yapan devlet zaman isterken yine katliama girişti. "Şartları kabul ettik" diyen polisler saldırıya geçerek yeni bir katliama imza attı.

"TC ile kimsenin baş edemeyeceğini ifade etmek istiyorum" diyen katil polis şefi Selami Altınok, "Devlet savcısına el kalkarsa güvenlik güçleri o elleri kıracaktır" diyerek yargısız infaza sahip çıktı. Daha

Sonrasında aynı zat, Avrasya Feribotu'nu kaçırmanın liderlerinden olan Muhammed Emin Tokcan başka adamlarıyla birlikte Nisan 2001'de Swiss Otel baskını gerçekleştirmişti. Elbette ki olaya sorumlu ve soğukkanlı yaklaşan devlet yetkilileri kimsenin burnu bile kanamadan bu meseleyi de halletmişti. Sonrasında Tokcan'a ne olduğu ise yine bu ülke tarihinin geçmişinde saklı. Maraş'ın katili Ökkeş Şendiller'i kendine örnek alan Tokcan, 2015 seçimleri için AKP Düzce milletvekili aday adaylığı için başvurdu fakat adaylık başvurusunu geç yaptığı için sıralamaya giremedi.

Elbette gemi kaçırmanın bir Kürt genci olursa sonuç farklı olacaktır. 11 Kasım 2011 günü Kartepe adlı deniz otobüsünü Öcalan'ın 3 aydır tecrit altında tutulmasına dikkat çekmek için kaçırmanın Mensur Güzel düzenlenen operasyonla katledilmişti.

Sermaye devleti için en başarılı alan olduğu yargısız infazlar söz konusu olunca, Kızıldereli Katliamı'nın 43. yıldönümünde hatırlanacak pek çok katliam var.

Ayhan Çarkın'ın TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu Üyesi Tunceli Milletvekili Hüseyin Aygün'e anlattıkları bu nedenle fazlasıyla yeterli:

"PERPA baskını, basit bir gaz bombasıyla

yapılabilecek bir operasyondur. Silah kullanılması gerekmezdi. Buna rağmen yargısız infaz yaptık. Oradakiler bizimle çatışmaya girmediler. Çatışma süsü verildi. Garson kız da (Selma Çitlak) tanık kalmasın diye öldürdük.

İstanbul Maltepe'de, 3 TIKKO'lu genç için ihbar geldi. Gittik. Kızı asansörde öldürdük. 2 kişi ise çatıda öldürüldü. Evlerine girdik fena oldum. Yeni çay demlemişlerdi. Ne silah vardı ne başka bir şey. Birçok operasyona katıldık. Sinan Kukul, Sabahat Karataş gibi isimler, yargısız infaz sonucu öldürüldü. Daha böyle birçok isim var. Yakalanabilirlerdi ama çatışma sürüyor süsü verildi.

Hüsamet'in Yaman ve Soner Gül'ün polis katili olduğu söylendi bize. Yakalayıp bir kamyonetin arkasına attık. Koli bantıyla bantladık. Ormanlık bir alanda sorguladık. Sonra yere oturtup infaz edildiler. Çocuklar bir an için geri adım atmadı. Vurulurken 'insanlık onuru işkenceyi yenecek' diye slogan atıyorlardı.

Ayhan Efeoğlu, emniyette işkence sonucu öldü. Cesedini bize verdiler. Biz bomba ya da bu tip bir şey sandık imha için bavulu görünce. İçinden ceset çıktı. Götürüp gömdük. Kendi ellerimle gömdüm.

Bizim ekip, bir ihbar üzerine Muş'a gitti. 8 kişi infaz edildi orada. 3 arabayla gidildi. Yollar buzlu. 1994'ün kış ayları. Muş Merkez Mezarlığı'ndaki 8 ayrı mezarın üzerine gömüldü öldürülenler.

O dönemde, bu işlerin içerisinde yer alan 150'ye yakın kişi hâlâ etkin görevde. Bu kişilerin hakkında işlem yapılması gerekiyor. İsimlerini tek tek savcıya söyledim. Özgür Gündem gazetesini bizim Ankara ekibi bombaladı. Ankara ekibinin ilk eylemi. 92 yılında. 96'dan sonra örgütten koymam zaten. Bize 'polis otosuna bomba attı' diyorlardı gidip öldürüyorduk. Biz, yasallık perdesi altında terör örgütü gibi çalıştık. Ölen insanların birçoğu slogan attı. Geri adım atmadı. Bu insanlara hayranlık duydum.

15-20 kişiyi bizzat öldürdüm. Ben sadece buzağının küçük kısmını anlatıyorum. Herkes konuşursa bütün tablo açığa çıkar. Yeni yerler bulabilirim, gösterebilirim. Tahliye edilsem, yeni kanıtlar çıkar."*

* Milliyet'ten Gökçer Tahincioğlu ve Önder Yılmaz'ın 28.12.2011 tarihli haberinden derlenmiştir...

Kanlı infazı polis devletine kılıf yaptılar

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi (DHKC) militanlarının Berkin Elvan'ın katillerinin açıklanması talebiyle gerçekleştirdiği rehine eylemi polis devleti ve fiili OHAL uygulamalarını tırmandırmanın kılıfına çevrildi.

31 Mart günü 2 DHKC militanının Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'nde Berkin Elvan davasına bakan Savcı Mehmet Selim Kiraz'ı rehine aldığı eylemin ardından 'intikam yemini' eden sermaye devletinin şefleri toplumsal muhalefeti tehdit eden açıklamalara imza attılar.

Polis operasyonu ile iki devrimcinin infaz edilmesiyle ilgili ilk 'kutlama' AKP'nin daimi şefi Tayyip Erdoğan'dan geldi. Polisin Haziran Direnişi'nde işlediği cinayetleri savunan, "Emri ben verdim" diyen Erdoğan bir kez daha katil polislerini kutladı.

Erdoğan şunları söyledi: "Emniyet vali sürekli irtibat halinde, kendileriyle bazı görüşmeler yapıyor ve ilişkilerle netice alır mıyız düşüncesiyle bazı adımlar atılıyor. Az öncesine kadar bu süreç devam etti. Sonra içerden bu silah sesleri duyulunca bunun üzerine güvenlik teşkilatımız odaya giriyorlar. Bana İstanbul emniyet müdürümüzün verdiği 3 değil 2 teröristi öldürüyorlar."

Davutoğlu polisine katliam emri verdi

Dinci gericiğin şeflerinden Başbakan Ahmet Davutoğlu ise, Savcı Mehmet Selim Kiraz'ın cenazesinin ardından açıklama yaparak başta devrimciler olmak üzere tüm topluma gözdağı verdi. Yandaş basın haricinde hiçbir basın kurumunun girmesine izin verilmeyen cenazede öncelikle devrimcileri hedef alan Davutoğlu, "Hangi ine girerlerse girsinler onlara operasyon yapacağız. İsterlerse yurtdışında olsunlar. Saldırının karşılıksız kalacağını düşünmesinler" diyerek yeni infaz ve katliamların sinyalini verdi.

'Kim olursa olsun öldüreceğiz'

Konuşmasının devamında tüm toplumsal muhalefeti tehdit eden Davutoğlu, şunları söyledi: "Artık sokağa izinsiz çıkana bir dakika bile müsamaha gösterilmeyecek. Bir kişi daha yüzünü örterek molotofa yönelir şimdiden uyarıyorum hiçbir müsamaha gösterilmeyecektir. Niyeti ne olursa olsun, kim olursa olsun... Bu alçakların dün yaptıklarından sonra sokaklarda her türlü tedbirin alınması talimatını verdim."

Infazın ardından faşist baskı ve terör

Savcı Mehmet Selim Kiraz'ın öldüğü eylemin ardından sermaye devleti ve onun kolluk güçleri ülke genelinde faşist baskı ve teröre hız verdi.

1 Nisan sabahı İstanbul Yenibosna'daki Adli Tıp önünde DHKC militanları Bahtiyar Doğruyol ve Şafak Yayla'nın cenazelerine sahip çıkmak için bekleyen ve "Berkin için adalet isteyen halkın savaşçıları ölümsüzdür" yazılı pankart açan 2 kişi darp edilerek gözaltına alındı.

Antalya'da operasyon düzenleyen polisler "DHKP-C üyesi oldukları" gerekçesiyle 22 kişiyi gözaltına aldı.

DHKC'li Şafak Yayla'nın okuduğu İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde Yayla'yı sahiplenmek için boykot çağrısı yapan 6 Dev Genç'li

Özel Tim tarafından gözaltına alındı. Dev Genç'lilerin gözaltına alınmasını engellemek isteyen DGB'liler de polis tarafından engellendi.

Okul içerisine girerek terör estiren kolluk güçleri okulda yürütülen siyasal faaliyeti de hedef aldı. Edebiyat Fakültesi'nde "Hırsız, katil Erdoğan" yazılı afişleri söken polisler afişlerin sökülmesini protesto eden öğrencileri de gözaltına aldı. Gün içerisinde 40'ü aşkın öğrenci gözaltına alındı.

Diğer yandan, Eskişehir'de "DHKP-C örgütü ile bağlantıları olduğu" gerekçesiyle 5 kişi sabaha karşı gözaltına alındı.

Sabah saatlerinde İzmir'de Halk Cephesi'ne yönelik operasyonda 8 kişi gözaltına alındı.

'Sansür cemiyeti' değil, sınırsız basın özgürlüğü!

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti (TGC), 1 Mayıs günü için basın emekçilerine özel bir kart dağıtacağını duyurdu. İstanbul Valiliği ile yaptığı görüşmeler neticesinde böyle bir uygulamaya gideceğini "müjdeleyen" TGC, sarı basın kartı olmayan basın emekçileri için kart hazırlayacağını, bu kartın boş bir örneğini polise göndererek 1 Mayıs'ta basın emekçilerinin daha rahat çalışabileceklerini belirtti. Ancak bu girişim, egemenlerin hak ve özgürlükleri tırpanlaması saldırısına ortak olmak anlamına gelmektedir.

TGC yönetimi, görüntü ve bilgi alma görevini yerine getirenlerin tümünü bile kapsamayan bir adım ile 'basın emekçilerini koruduğu' yönünde bir algı oluşturmaktadır. Sarı basın kartı sahibi olan emekçilerin dahi şiddetin açık hedefi olduğu yine TGC yönetiminin kendi bulgu ve açıklamalarında sabitken; bilgi edinme ve paylaşma hakkı için basın özgürlüğünün savunulması, devlet şiddeti ve engellemesi karşısında bir görev ve sorumluluk değil midir?

Yine TGC'nin kabul ettiği Türkiye Gazetecileri Hak ve Sorumluluk Bildirgesi'nin "A. İnsan ve yurttaş hakkı: Herkes, bilgi edinme ve haber alma, özgür düşünce, ifade ve serbest eleştiri hakkına sahiptir. Düşünce ve ifade özgürlüğünün kullanılmasının başlıca yolu olan basın ve yayın özgürlüğü temel insan haklarındandır. Bu hakların demokratik hukuk devletinde anayasal güvence altında olması esastır" ifadelerini içeren ilk maddesi TGC yönetimini ilgilendirmemekte midir?

TGC yönetimi, celladından can uyan bir yaklaşımla, salt meslektaşlarını korumak gibi dargrupçu bir tutumla bile, ne basın emekçilerini ne de basın özgürlüğü olarak tabir ettiğimiz, bireysel, mesleki ve kurumsal olarak bilgiyi edinme ve paylaşma hakkını savunmaktadır.

Bilgi edinmek ve paylaşmak evrensel bir hak, özgürlüktür. Bu, bugün aynı zamanda egemenler tarafından engellenen ve tekel altına alınmaya çalışılan bir haktır.

Bu konuda Türkiyeli egemenler, tutuklu gazeteciler, yasaklanan yayınlar, yaşam hakkı ellerinden alınan basın emekçileri düşünüldüğünde, kömür karası bir tarihe sahiptir.

Haziran Direnişi'nde, sokağa çıkan kitleler basın üzerinde sermayenin tahakkümünü, Doğu sermaye grubuna ait basın kuruluşunun binası önünde yapılan eylemle teşhir etmiş ve tepkisini ortaya koymuştur. Haziran Direnişi ayrıca özeld devrimci, demokrat, muhalif basın emekçilerinin yaşadığı şiddete de tanıklık etmiştir.

TGC yönetiminin 1 Mayıs özelindeki uygulaması bizim için hiçbir hüküm içermemektedir. Biz, oluşturulan bu 'sansür cemiyeti'ne karşı, özgürlük hakkımızı alanlarda fiilen kullanarak savunacağız.

Sınıf çatışmasının en sert yaşandığı günlerden olan 1 Mayıs'ta, işçi sınıfı ve emekçileri aydınlatma ve onları taraflaştırma sorumluluğumuzu yerine getireceğiz.

Başta devrimci, demokrat ve muhalif basın emekçileri olmak üzere, işçi ve emekçiler ile ezilen halklara mensup dostlarımızı da 'sansür cemiyeti'ne karşı bilgi, görüntü alma ve paylaşma hakkını kullanmaya çağırıyoruz.

Roboski'nin katillerinden hayvan katliamı inkarı

Roboski Katliamı'nın faileri şimdi de bölge halkının geçim kaynağı olan sınır ticaretinde kullandığı katırları katletti. Üstüne suçlarını inkar etti.

"Bölgedeki sivil ve askeri güvenlik birimleri" Roboski'de katledilen katırlara ilişkin tespitlerde bulundu. Geçtiğimiz günlerde sınır ticaretinde kullanılan katırları katlederek bölgedeki geçim kaynağına saldıran askerlerin, hayvan katliamı açığa çıkınca inkar girişimi de gecikmedi.

Burjuva basına servis edilen haberlerde katırların katlinin planlı olmadığı iddia edilerek "etraflarına ateş açılırken öldükleri" gibi gerçekçi olmayan bir savunma yapıldı.

Sermaye devletinin kolluk güçlerine göre katırlar iki ayrı olay sırasında vuruldu. Mart ayının başında askerlerin "kaçaklığı engellemek için bir gruba müdahale ettiği, kaçakçıların buna karşılık verdiği, yaşanan arbedede 3-4 katırın vurulduğu" hikayesi anlatıldı.

Bundan bir iki hafta sonrasında da "Gülyazı ve Ortasu köylerinden 60-70 kişinin 200 katırla Irak'a geçerken görüldüğü ve Göreneş Dere yatağından geçiş yapmak üzereyken asker tarafından durdurulmak istendiği, dur ikazına uyulmaması üzerine havaya ateş açıldığı, buradan geçemeyen grubun başka bir dere yatağına yönlendiği, tekrar ikaz edilince, 'gücünüz yetiyorsa durdurun' diyerek geçişe devam ettiği, sisten

yararlanarak bir bölümünün sınırı geçtiği" öne sürüldü. Bu geçiş sırasındaki saldırı sonucunda, 5-6 katırın "yakınlarına yapılan atışlar" nedeniyle öldüğü, 6-7 katırın da yaralandığı iddia edildi.

Roboski'de kirli savaş yöntemi sürüyor

Roboski Katliamı'nın hesabını vermeyen, bölge halkının geçinebilmek için zorunlu olarak yaptığı sınır ticaretini tamamen bitirmeye çalışan, Roboski sınırında "güvenlik yolu" yapan devlet şimdi de hayvan katliamı baskısını sürdürüyor.

34 canı alanlar şimdi de hayvanları katlederek baskı ve zulüm düzenini sürdürüyor. Roboski katliamı için "silahlı teröristlere benziyorlardı" savunmasını yapanlar şimdi de katlettikleri katırlar için "yakınlarına yapılan atışlar"ın ölüme neden olduğunu öne sürüyorlar.

Fakat Roboski Katliamı'ndan beri net olan gerçek hayvan katlinde de kendini gösteriyor. Sermaye hükümetinin kontrolünde asker bölgede baskı ve saldırganlığını devam ettiriyor. 90'lı yılların kirli savaş metotları, yoğunluğu değişse de, bölgede uygulanmayı sürdürüyor. Köy baskınları, taciz ateşleri, dağlarda operasyonlar devam ederken bir de eylem yapanların gaz bombası fişeğiyle vurulması, yargı terörü gibi saldırılar hayata geçiriliyor.

TİHV'e destek eylemi

Haziran Direnişi sırasında polis terörü nedeniyle yaralananlara yardım eden Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın (TİHV) yüksek meblağda para cezasına çarptırılmasına bir tepki de eski tutsaklardan geldi.

Wernicke Korsakofflular ve Eski Mahpuslarla Dayanışma Girişimi, Haziran Direnişi'nin hemen sonrasında yapılan SGK denetiminin ardından 130

bin TL'yi bulan para cezasına çarptırılan TİHV için 28 Mart'ta İstanbul'da eylem yaptı.

Galatasaray Lisesi önünde yapılan eylemde "İşkence ile mücadele değil, işkence yapmak suçtur! TİHV yalnız değildir!" pankartı açıldı. Girişim adına yapılan açıklamada, Ölüm Orucu direnişinde ve sonrasında TİHV'in tutsakların yanında olduğu, direnişin ardından tedavi süreçlerinde de kendilerini yalnız bırakmadığı belirtilirken, şimdi de TİHV'in yanında olmak gerektiği vurgulandı.

Cömert davasında katil polise tutuklama yok!

Haziran Direnişi sürecinde 3 Haziran 2013 tarihinde Hatay'daki eylemler sırasında Abdullah Cömert'in polisin attığı gaz fişeğiyle başından vurularak katledilmesiyle ilgili davanın duruşması 1 Nisan'da Balıkesir 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Katil polis Ahmet Kuş'un tutuklanması talebini reddeden mahkeme heyeti, Ahmet Kuş'un tutuksuz yargılanmasına devam etmesine karar verdi ve davayı 12 Haziran 2015 tarihine erteledi.

Duruşmaya Abdullah Cömert'in kardeşleri Adnan ve Zafer Cömert ile annesi Hatice ve babası Edip Cömert katıldı. Ali İsmail Korkmaz'ın annesi Emel Korkmaz da aileye destek için davaya geldi.

Duruşmada olay anı görüntülerinin izlenmesi sırasında anne Hatice Cömert fenalaşarak hastaneye kaldırıldı.

Tutuksuz yargılanan katil polis Ahmet Kuş, duruşmaya Mersin'den telekonferans yöntemiyle katıldı. Çapraz sorgu sırasında katil polise Cömert'in avukatları, olay gününün görüntüleri eşliğinde sorular sordu. Avukat Hatice Can, Kuş'a kaç atış yaptığını sordu. Katil polis ise amirlerinden aldığı emirleri yerine getirdiğini, gaz fişeğinin tek bir kişiye yönelmesi sonucunda öldürücü olup olmadığını bilmediğini ileri sürdü. Kuş, avukatların yönelttiği pek çok soruya, aradan zaman geçtiği için hatırlamadığını öne sürerek cevap verdi.

Cömert ailesinin avukatları, polisin tutuklanmamasının toplumun vicdanını olumsuz etkilediğini belirtilerek tutuklama ve Antakya'da keşif talep etti.

"Teslim olmayacağız!"

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB meclisten geçen İç Güvenlik Yasası'nı 28 Mart'ta Tünel'den Galatasaray'a yaptığı yürüyüşle protesto etti.

Galatasaray Meydanı'nda konuşan İstanbul Tabip Odası Başkanı **Prof. Dr. Selçuk Erez** şunları ifade etti: "Demokrasinin temelinde insanların istediğini istediği şekilde söylemesi var, bunu, sokaklarda almamızı engellemeye çalışıyorlar." Erez, "Korktuklarından bunu yapıyorlar, yılmayacağız, devam edeceğiz" diyerek konuşmasını bitirdi.

DİSK, KESK, TTB ve TMMOB adına ortak açıklamayı yapan KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü **Turgut Yokuş** ise "AKP iktidarının zorba ve baskı yasalarına karşı direnmeyi sürdüreceğiz" ifadelerini kullandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Deniz biterken...

Artık deniz bitti. Son dönemde sınıf hareketinde yaşanan belli başlı gelişmeler ve süreçler sendikal hareket için bir dönemin kapanıp yeni bir dönemin başladığına, geleneksel sendikal harekete hakim çizginin ise karaya vurduğuna işaret ediyor.

Sermaye örgütleri ve onun ekonomi politikalarının yürütücüsü AKP'nin yıllardır uygulamaya koyduğu saldırı yasalarıyla her geçen gün güvencesizliğin, geleceksizliğin dipsiz kuyusuna atılan işçi sınıfı ve onun çok küçük bir bölümünü temsil eden sendikal hareket yeni bir sürecin eşğine geldi dayandı. Bu yeni eşikte, geçmişte şöyle ya da böyle sürdürülen 'iş barışı' veya 'sosyal diyalogun' artık kolayından sürdürülemeyeceği sınıf mücadelesinin sıcaklığında görülüyor.

Taşeron sistemi, düşük ücret dayatmaları, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin kapitalist kâr hırsı uğruna hiçe sayılması sonucu katliam boyutuna ulaşan işçi ölümleri sınıfın saflarında öfke ve kin biriktiriyor. Bu birikim çoğu alanda işçilerin soluğu sendikaların kapısında almalarına neden oluyor. Söz konusu örgütlenme eğiliminde son dönemde taşeron köleliği altında her türlü güvenceden yoksun biçimde sömürüden sömürü beğenmeye zorlanan taşeron işçilerinin öne çıkması ise tesadüf olmasa gerek.

Güvencesizlik sendikal bürokrasiyi zorluyor

Bunun en somut örneklerinden biri karayollarında taşeron işçilerinin yıllardır sürdürdüğü örgütlenme arayışlarıdır. Özelleştirme saldırılarıyla birlikte kadrolu -iş güvenceli- karayolu işçilerinin peyderpey tasfiye edilmeleri sonucu kendisini tetikleyen örgütlenme eğilimi geline aşamada gerek hükümetin gerekse de Yol-İş ağalarının kaçınılmaz olarak baş ağrısına dönmüştür.

Bundan 6-7 yıl önce Yol-İş genel kurullarında taşeron işçilerinin kadro talebi ve diğer sorunlarını görmezden gelen-gelebilen sendika ağalarının bugün taşeron işçilerinin güvenceli çalışma talebini, karayolu işçisinin soluğunu enselerinde hissetmeleri başka nasıl açıklanabilir?

Öyleyse yeni dönemde özel veya kamu tüm çalışma alanlarında temel çalışma biçimi olarak işçi sınıfına dayatılan bu dağ gelinen yerde denebilir ki fare doğurmuştur.

İşte sermayenin sömürü ve kölelik dayatmaları karşısında teslimiyet bayrağını çeken sendikal hareket için denizin bittiği, zorlu bir dönemin başladığının işaret fişeği son zamanlarda sınıf hareketinde yaşanan belli başlı gelişmeler üzerinden kendisini göstermektedir.

Halihazırda, uzun yıllardır gerçek anlamda bir grev deneyiminin yaşanmadığı, yaşandığı yerlerde ise kötünün iyisi toplu sözleşmelere imza atılmasıyla sonuçlanan belediyelerdeki mücadeleler denizin bitişine dair önemli veriler sunmaktadır.

Kadrolu işçiler üzerinden artık rutin bir hal alan belediyelerdeki TİS süreçleri yoğunlaşan taşeronluk uygulamalarıyla sendikal hareket için artık işlerin eskisi gibi yürüyemeyeceğini gösteriyor. Eriyen üye

Halihazırda, uzun yıllardır gerçek anlamda bir grev deneyiminin yaşanmadığı, yaşandığı yerlerde ise kötünün iyisi toplu sözleşmelere imza atılmasıyla sonuçlanan belediyelerdeki mücadeleler denizin bitişine dair önemli veriler sunmaktadır.

sayıları nedeniyle belediyelerde TİS kapsamındaki işçilerinin sayısı azalan sendikalar, işçiler cephesinden gelen örgütlenme talepleri konusunda en ufak bir 'adım' atmak zorunda kaldıklarında yıllardır belediye yönetimleriyle sürdürdükleri ilişkileri 'hasar' görüp sokağa çıkmak zorunda kalıyorlar. Bazı sendikalar yaşadıkları erimeyi görüp güvencesizlik, taşeron çalışmanın yaygın olduğu alanlara mecburi bir yönelim içerisine girerken Bakırköy ve Bayraklı belediyelerinde Belediye-İş Sendikası ve üye işçilerin yürüttüğü mücadeleler yeni dönemdeki örgütlenme eğiliminin kaçınılmaz sonuçları olarak karşımızda.

Mücadele süreçlerinde yaşanan bu çatışma ise kaçınılmaz olarak bu alandaki sendikaları belediye yönetimleriyle karşı karşıya getiriyor. Grevin adının dahi ağza alınmadığı işyerlerinde yeni mücadeleler ortaya çıkıyor.

Deniz biterken sendikal bürokrasi engeli

Birçoğu düzen partilerinin hakimiyetindeki belediyelerde bu temelde kurulan ilişkiler çoğu zaman bu mücadelelerin kırılmasında en önemli etkenler olarak öne çıkıyor. Onlarca taşeron firmanın cirit attığı belediyelerde tek bir taşeron firmada örgütlenip çoğunluğu almak iş güvencesi hakkını kazanmak için yeterli olmuyor. Yeterli sınıf dayanışması ve taban örgütlülüğünden yoksunluk koşullarında toplam bir örgütlülük yaratılmadan bu alanlardaki mücadelelerde

mesafe almak zorlaşıyor.

Belediyelerde sendikal örgütlenmenin varlığını sürdürme koşullarına bakıldığında ise bürokratik-icazetçi ve işbirlikçi sendikal anlayışlar öne çıkıyor.

İşçi sınıfı cephesinde yaşanan bu türden çıkışlara ve bağrında taşıdığı potansiyele rağmen sendikal hareket geleneksel reflekslerinden kurtulabilmiş değil. Tam tersine tüm hesaplar geleneksel çizgiyle yeni dönemin ihtiyaçlarına yanıt verme üzerine kurulu. Eğer durum böyle olmasaydı örgütlenme mücadelelerinin sürdürdüğü birtakım işkollarında sendikaların birbirlerini suçlamaları başka nasıl açıklanabilir ki?

Evet, sendikal hareket açısından deniz bitti ve sendikal bürokrasi engeliyle cendereye alınan milyonlarca işçi bu cendereden çıkış yolu arıyor. Örgütsüz, dağınık çoğu zaman umutsuz olsa da işçi sınıfının her türlü güvenceden yoksun kesimlerini oluşturan taşeron işçilerinin bir süreden beri hastanelerde, belediyelerde ve diğer işkollarında yürüttüğü mücadele önümüzdeki mücadele dönemi açısından umut veriyor.

Bu gelişmeleri dikkatle izlemek, mücadelenin yanında ve önünde olmak başta öncü işçiler ve sınıf devrimcileri olmak üzere emekten yana tüm güçlerin önünde görev olarak duruyor. 1 Mayıs'a adım attığımız bugünlerde taşeron işçiliğe karşı mücadeleyi önüne koyan her mücadele ve çaba daha da fazla anlam ve önem kazanıyor.

DEV TEKSTİL 1. Genel Meclis Toplantısı gerçekleştirildi

DEV TEKSTİL 1. Genel Meclis Toplantısı 28 Mart Cumartesi günü sendikanın İstanbul Esenyurt'taki genel merkez binasında gerçekleştirildi.

Yakın zamanda resmi kuruluşu gerçekleşen DEV TEKSTİL, gerçekleştirdiği ilk Genel Meclis Toplantısı'nda kapsamlı tartışmalar yürüttü, kararlar aldı ve önüne bir çalışma planı koydu.

"Tekstil sektörünün tablosu ve örgütlenme politikamız" başlığı altında gerçekleştirilen tartışmalarda tekstil işkolunun genel tablosu, Türkiye ekonomisinde tuttuğu yer, tekstil işkolunda sınıf profili üzerine tartışmalar yürütüldü. İşkolundaki sendika vb. örgütlülükler kapsamlı bir tartışmaya konu edildi. İşkolundaki sendikalar her yönüyle irdelendi. İşkoluna dair yapılan bu tartışmaları diğer 'işçi' sendikalarında örgütlü işyerleri ve DEV TEKSTİL'in bu fabrikalara yönelik politikası üzerine tartışmalar takip etti.

Yanı sıra işkolunda patron örgütlerinin tutumu da diğer bir alt başlık olarak yer aldı. Tekstil işkolunda yaklaşan Grup TİS süreci de bu başlıkta ele alındı. Grup TİS süreci politikasının genel hatları saptandı.

Genel Meclis Toplantısı'nın ikinci gündemini **"DEV TEKSTİL işleyişi, koordinasyon ve sendika yasal prosedürü"** oluşturdu. Bu başlık altında devrimci sınıf sendikacılığı ekseninde DEV TEKSTİL'in işleyişi, işkolunda gerçekleştirilecek müdahalenin merkezileşmesi, merkez ve temsilciliklerin koordinasyonunun sağlanması konuşuldu. Yasal prosedür, Sendikalar Kanunu, yönetmelikler vb. üzerinde duruldu. Bu gibi konulara hakim olmanın fiili-meşru mücadeleyi güçlendirecek bir araç olarak önemli olduğu vurgulandı.

Üçüncü başlık olarak **"Örgütlenme/tanıtım çalışmaları ve 1. Genel Kurul sürecinin örgütlenmesi"** ele alındı. Bu başlık altında ise, örgütlenmenin amaç ve ilkeleri, sendikanın ilke, amaç ve mücadele anlayışının başta tekstil işçileri olmak üzere geniş işçi ve emekçilere taşınabilmesi için yapılacak çalışmalar üzerinde duruldu. 1. Genel Kurul sürecinin ön çalışmalarını ve genel kurul anını bu ilke ve amaçların işçi ve emekçilere taşındığı basamaklar olarak değerlendirmek gerektiği üzerinde duruldu.

Toplantıda dördüncü başlık olarak **"yayınlar"** tartışıldı. DEV TEKSTİL'in aylık bir yayın organı ile sesini işçilere ulaştırabilmesi, internet sitesi ve sosyal medyanın sınıf mücadelesinin ihtiyaçları ekseninde işlevsel olarak kullanılabilmesi tartışıldı.

Beşinci başlık olarak ise **"1 Mayıs süreci"** üzerine yürütülen tartışmalarla DEV TEKSTİL'in 1 Mayıs çalışmaları ele alındı.

Sendikanın eğitim faaliyetlerinin de tartışıldığı toplantıda seçim gündemi ve sendikanın tutumu masaya yatırıldı.

Gündemler ekseninde yürütülen tartışmalar sonucu şu kararlar alındı:

- Genel olarak işkoluna bütünüyle hakimiyeti sağlayacak çalışmalar/araştırmaların yapılması, sektördeki stratejik fabrikaların tespit edilerek buralara yoğunlaşan bir faaliyetin örgütlenmesi.

- İşkolunda örgütlü işçi ve patron örgütlerinin

araştırmaya tabi tutulması.

- Grup sözleşmeleri sürecine hakimiyet için kapsam içinde bulunan fabrikalara dair araştırmaların yapılması ve ortaya çıkan sonuçların, materyallerin merkezileştirilmesi.

- DEV TEKSTİL'in mücadele anlayışı, ilkeleri ve tüzüğü ile yasal prosedürlere hakimiyeti sağlayacak çalışmaların yapılması, İş Kanunu ve Sendikalar Kanunu'nun incelenmesi.

- İşçi sınıfı ve emekçileri ilgilendiren gündemlere, siyasal gelişmelere ve işkoluna dair yapılacak politik müdahalenin merkezileştirilmesi.

- Devrimci sınıf sendikacılığının güçlü bir taraf olarak inşa edilebilmesi ve bu konularda bütünlüklü adımların atılabilmesi için güçlü bir çalışmanın ve tartışma zemininin yaratılabilmesi.

- Genel Kurul'un bu ekseninde ele alınarak 1 Mayıs'tan sonra örgütlenmesi.

- Temsilcilikler ve DEV TEKSTİL çalışmasının yürütüldüğü alanlarla koordinasyonun sağlanması için gerekli planlamalar yapıldı.

- Sınıfın ve tekstil işkolunun öne çıkan temel gündemleri temelinde sistematik bir faaliyet örgütlemek, bunun araç ve yöntemlerini sürekli geliştirmek.

- Sendikanın mücadele amaç ve ilkelerini işçilere taşıyabilmek için en kısa sürede bu kapsamda bir broşür hazırlığına başlamak, çeşitli başlıklar altında broşür vb. hazırlıklarını başlatmak.

- Tanıtım ve örgütlenme faaliyetlerinin temelde fabrika merkezli yürütülecek çalışmaların belirleyiciliğinin önemini altını çizerek genel bir çalışma için afiş ve bildiri hazırlığına başlamak.

- İşçi sınıfının birlik mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a katılım için fabrikalara yönelik çalışma örgütlemek.

- İstanbul'da Taksim ve diğer kentlerde de yerel temsilciliklerin belirleyecekleri alanlarda DEV TEKSTİL olarak 1 Mayıs'a katılmak.

- 1 Mayıs çalışmalarını tekstil işçilerinin öne çıkan sorunları ekseninde ve örgütlenmeye çağırın içerikte

ele almak.

- Yaygın bir seslenme pratiği için afiş, sticker ve bildiri çıkartmak.

- Haziran ayı itibarıyla kullanılmaya başlanmak üzere aylık bir yayın için teknik ve politik hazırlıklara başlamak.

- İnternet sitesini daha işlevsel hale getirmek, sosyal medyadan daha işlevsel yararlanmak.

- Başta işçi sınıfını ilgilendiren gündemler olmak üzere öne çıkan gündemler karşısında DEV TEKSTİL'in tutumunu ifade eden açıklamalar hazırlamak.

- Tüm yürütülecek tartışmaları zenginleştirmek ve güçlendirmek için en az ayda bir periyotla DEV TEKSTİL Merkezi Yürütme Kurulu'nu toplamak. Toplantıya hazırlık yapmak ve ön tartışmalarla gelmek.

- Seçim gündeminde; seçimler ve işçi sınıfının alması gereken tutum enine boyuna tartışıldı.

Tartışmada, işçi sınıfının önemli bir kesiminin bugün için parlamentoyu çözüm olarak gördüğü vurgulandı. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin gerçek ve kalıcı kurtuluşunun kapitalist düzen içerisinde mümkün olmadığı altı çizildi. İşçi sınıfının kurtuluşunun ancak ve ancak kendi devrimci programı ile fiili-meşru mücadele anlayışı ekseninde yol yürümesiyle mümkün olduğu vurgulandı. Sınıfın en ufak hak mücadelesini dahi düzeni meşrulaştırmak için kullanan sınıfın eylemini düzen sınırları içerisinde tutan, çözüm olarak parlamento ve diğer düzen kurumlarını gösteren her anlayışa karşı mücadele edilmesinin önemine değinildi.

Sonuç olarak; işçi sınıfı bilimi doğrultusunda kapitalist sömürü düzenini hedef alan, bu amaç ve ilkelerin yaygınlaşması için seçimleri değerlendiren, sınıfın devrimci mücadelesini büyütmenin tek çözüm olduğunu söyleyen adayların çıktığı yerde bu adayların desteklenmesi, bu anlayışla adayların çıkmadığı yerlerde ise işçi sınıfının temel taleplerinin yer aldığı pusulaların hazırlanarak seçim sandıklarına bunların atılması kararlaştırıldı.

Sf Leather Deri'de direniş!

İzmir'de Gaziemir Ege Serbest Bölge'de kurulu bulunan Sf Leather Deri fabrikasında Türk-İş'e bağlı DERİTEKS Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçilerin direnişi sürüyor.

Fabrika, SF Deri ve SF Tekstil olarak 2 firma olarak faaliyet yürütüyor. Türkiye'nin en eski kapitalist ailelerinden olan Giraudlar, Ege Serbest Bölgesi'ndeki tekstil fabrikasının yanı sıra İzmir Basma Sanayi, İzmir Pamuk Mensucat gibi Türkiye'nin en eski tekstil firmalarının da kurucusu olarak biliniyor. Frederick Giraud aynı zamanda Koç Holding Yönetim Kurulu üyesi Mustafa Koç'un dünürü olarak biliniyor. Giraud tarafından 2003 yılında kurulan SF-Trade'in, tesislerinde bebekler için ana kucağı, oturma, uyku tulumu ile deriden mamul çanta ve araba koltuğu kılıfı üretimi yapıyor. Ürettiği ürünlerin tamamını Almanya, İsveç, İngiltere, Danimarka, İtalya gibi Avrupa ülkelerine ihraç eden firmada yaklaşık 400 işçi çalışıyor. Fabrikada çalışan işçilerin %50'sini kadınlar oluşturuyor.

Üretiminin tamamını Avrupa'ya ihraç eden Ege Serbest Bölgesi'ndeki SF-Trade Tekstil'in yüzde 70 hissesini Kampston şirketine sattığı öğrenildi. Giraud'ların işçi sınıfına yönelik hak gasplarında sicili oldukça kabarık. İzmir Basma Sanayisi işçilerinin haklarını gasp ettiği, işçileri yıllardır alacakları için mahkemelerde süründürmesi hala hafızalarda. Şimdi de ESB'de bulunan SF deri ve tekstil fabrikası, işçilerin sendikal örgütlülüğüne saldırıyor. Patron sendikal örgütlenmeyi öğrenince 25 Mart'ta biri kadın olmak üzere toplam 14 işçiyi "performans düşüklüğü" bahanesiyle işten attı.

ESB önünde beklemeye başlayan işçiler ve şube başkanı örgütlenme sürecini, baskıları ve direnişi gazetemize anlattı.

'Sonuna kadar direneceğiz'

DERİTEKS İzmir Şube Başkanı Makum Alagöz: SF Deri ve tekstil fabrikasında toplam 400 işçi çalışıyor. Bu fabrika uluslararası çalışıyor, ihracatın çoğunu yurtdışına gönderiyor. Çalışan arkadaşlarımız sabah 07.15'de fabrikaya giriş yapıyorlar. Önce zorunlu sabah sporu yapıyorlar, öğlen yemek sonrası da zorunlu spor yaptırıyorlar. Akşamları zorunlu mesai var. En erken 20.45'e kadar işyerinde arkadaşlarımız çalışıyor. Normal mesai 07.15-17.15 arası ama buna uyulduğu hiç görülmemiş. Akşam mesailerinde yemek verilmiyor. Sadece 25 kuruşluk 2 dilim kek bazen de poğaçaya veriliyor. Fabrikada başörtüsü takmak yasak. Çalışan kadınlar içeri girerken başörtülerini çıkarıyorlar. İşçiler asgari ücret artı prim adı altında çalışıyorlar. Primler ise 5 TL ile 200 TL arası değişiyor. İşçileri birbirleriyle yarıştıyorlar. İster 1 aylık ister 6 yıllık olsun işçinin maaşı asgari ücret. Bu yaşanan sorunlardan kaynaklı her iki firmadan da sendikamıza yönelik üyelikler oldu. Aralık ayı itibarıyla örgütlenmeye başladık. Son süreçte iki firmada da belli bir noktaya geldik. İşveren sendikayı öğrendi. İlk etapta "performans düşüklüğü" adı altında 14 işçiyi

işten çıkarttı. 25 ve 26 Mart günü gerçekleşti. İşçiler mesai saati içerisinde çıkarıldı. İşçi arkadaşlarımıza sendikadan "arının" ve istifa edin baskıları oldu. 2 saate yakın küçük bir odaya kapatılıp mobbing uygulandı. Sonrasında 2 saat bekletilip ardından işten çıkarmalar oldu. E-devlet şifrelerini alıp istifa ettirme çabaları yaşandı. Bu süreçte istifa eden işçiler oldu ama daha sonra tekrardan sendikaya üye oldular.

Bu konuda hukuki çerçeveleri hazırlamaya başladık. 26 Mart itibarıyla sabah 06.00'dan akşam 18.00-19.00'a kadar ESB girişinde beklemeye başladık. İçerideki üyelik çalışmalarımız devam ediyor. Biz de direnişimizi bugüne kadar olduğu gibi, direnişçi arkadaşlarla ortak aldığımız kararlar sonuna kadar sürdüreceğiz. Önümüzdeki günlerde eylem ve etkinliklerimiz olacak.

'Direnişimize destek bekliyoruz'

Mehmet Cin: SF Deri'de teknik eğitmedim. İşçi alımlarına ben bakıyordum. Operatör eğitimi yapıyordum. 5 yıldır burada çalışıyorum. Evliyim, 2 çocuğum var. Evim kira. Ben 1020 TL maaş ve prim olarak da 450 TL alıyorum. İşyerinde yaşanan sorunlara karşı sendikalı olmayı seçtik. İşyerinde başörtüsü yasağı var, zorunlu mesai, yarım saatlik öğle yemek molası, mobbing gibi sorunlar yaşanınca örgütlenme sürecine katıldım. İşyerinde ilk örgütlenmeyi başlatan benim. İnsan kaynakları beni "performans düşüklüğü" sebebiyle, fesih bildiriminde ise "dışarıdaki işlerin azalması"ni gerekçe göstererek işten attı. 25 Mart saat 12.00'de çıkışımla ilgili bana duyum geldi. Akşam 17.15'e yani mesai bitimine kadar işte kaldım. 18.15'te benle beraber 4 işçiyi işten çıkardılar. İşten çıkarıldığımı ilk önce sözlü olarak söylediler, sonrasında

belge uzattılar imzalamadım. Daha önce işyerinde işveren tarafından çalışmama yönelik hiç uyarı vb. almadım. İşten attıklarında hiçbir hakkımı almadım. Maaş, ihbar, kıdem haklarımı vermediler. 26 Mart günü ise arkadaşlarımız mobbinge maruz kalıyorlar. Zorunlu mesai saatini 21.45'e çıkartıyorlar ve ardından da 9 işçiyi atıyorlar. Yine aynı yöntemle performans düşüklüğü gösterilerek. İçeride kalan arkadaşlarımıza zorunlu mesai baskısı dışında e-devlet şifreleri alınarak baskı yapılıyor.

Arkadaşlara 'sendikadan istifa edin işten atılmayın' diyorlar. 'Fabrikayı kapatırız işsiz kalırsınız' gibi birçok yöntemle baskı kuruyorlar. Bu baskıları, fabrika vekilleri, fabrika genel müdürü yapıyor. Araçlar tutarak PTT'ye götürüyorlar. Bu baskı sonucu işçi

arkadaşlarımızdan bazıları sendikadan istifa ediyorlar ama daha sonra bu kişiler tekrar üye oldu. Biz, işimize geri dönene kadar burada beklemeye devam edeceğiz. Bu benim ilk direnişim. Ben buradan, bütün emekçilere direnişimize destek beklediğimi söylemek istiyorum. Ayrıca bize desteğe gelenlere de teşekkür ediyorum.

'Çareyi örgütlenmekte buldum'

Mustafa Dereliler: Tezgâh montaj işinde çalışıyorum. 4 yıldır buradayım. Boşandım ve 2 oğlum var. 1020 TL maaş alıyorum. Daha önce de Mahle fabrikasında direnişin içinde bulundum. Bu benim ikinci direnişim. Örgütlenmeye karar vermemin sebepleri ise, zorunlu mesaiye bırakmaları ve akşam yemeği olarak 2 dilim kek vermeleri, başka yemek vermemeleri. Hakkımı aradığım için kapı önüne konuldum. Ben bu fabrikaya çok şey kattım. 3 gün üst üste sabaha kadar çalıştım. Bir saatlik uykuyla çalıştım. Fabrika ne derse yaptım ama karşılığında işten atıldım. Bu haksızlıklara karşı çareyi sendikada örgütlenmekte buldum. 26 Mart günü benle beraber 4 kişi atıldı. İnsan kaynakları beni çağırdı ve sözlü olarak "seni işten çıkarıyoruz" dediler. Ben de nedenini sordum. Üst yönetimin aldığı karar dendi. Önüme bir sürü evrak konuldu. İmzala dediler, evrağı okumak istedim, izin vermediler. Ben de, avukatıma soracağımı söyledim ve imza atmadım. İmza atarsam eğer Cuma günü maaşımın yatırılacağını söylediler, imza atmazsam paramı geç alacağımı söylediler. İmza atmıyınca, yasal haklarımın hiçbirini alamadım. Hakkımı alana kadar direneceğim. Genel müdür bazı işçi arkadaşlarımıza "hakkını helal etmediğini" söylemiş. Aslında kimin hakkının kimde kaldığını Allah biliyor. Yapılan haksızlığa tahammül edemiyorum. İşimi geri istiyorum.

'Direnişe devam edeceğim'

Yeliz Kökçek: Boya operatörüyüm. 1,5 yıldır çalışmaktayım. Boşandım ve 1 çocuğum var. Ev kredisi borcum var. Arkadaşlar, sendikalı çalışmanın işyeri koşullarını düzeltereğini söylediler ben de üye oldum. 25 Mart günü işten çıkarıldım. Sabah sporundan sonra üretim müdürü Mustafa Taşdemir ve ustamız Arda benimle konuştular. İşçi arkadaşım Mehmet Cin'i kastederek 'sendikaya üye olmayın, buradaki işçileri ayartmayın' dediler. Avansları yatırmadık, işleri durdurduk dediler. Bana söyledikleri şeyleri başkalarına söylemememi isteyerek beni uyardılar. Sonra bunlar beni takip ediyorlarmış. Ben işimin başına geçtim sonra beni tekrar çağırdılar ve işten atıldığımı söylediler. Ben de neden diye sordum. Sen daha iyi biliyorsun diye yanıtladılar. Tazminatını yatırmayacağız, maaşını da patronlar izin verirse ayın 1'inde yatıracağız dediler. Evrak uzattılar, imzalamadım beni ESB önüne bıraktılar ve gittiler. Ben de, arkadaşlarla beraber direnişe başladım ve devam edeceğim.

Ethem Ergün: Bilgisayar AMS operatörüyüm. 5,5 yıldır çalışıyorum. Evli, 1 çocuk babasıyım. Evim kira. Sendikaya üye olmamın nedeni, sosyal ve ekonomik olarak güçlenmekti. Emeğimizin karşılığını yeterince alamıyoruz. 5 yıllık bir işçiyse 1 aylık bir işçi arasında maaşta ve kıdemde bir fark yok. Ücretlerde dengesizlik var. İşimize geri iade edilmeyi istiyoruz. İş ortamını seviyorum. İçerideki arkadaşlarımızdan destek bekliyoruz.

Kızıl Bayrak / İzmir

DEV TEKSTİL'den dayanışma ziyareti

Direnişin 8. gününde (1 Nisan) işçileri DEV TEKSTİL İzmir Temsilciliği ziyaret etti. Ziyaret sırasında bir konuşma yapan DEV TEKSTİL temsilcisi, SF Leather Deri'de başlayan direnişi selamlayarak sözlerine başladı. İşçilerin emeklerine ve örgütlülüklerine sahip çıkmasının önemli olduğunu ifade eden DEV TEKSTİL temsilcisi, kendi süreçlerinden bahsetti. Temsilci, Greif işçilerinin haklarına sahip çıkmak için taşeron ve sendikal ihanete karşı 60 gün boyunca mücadele verdiklerini söyledi. Greif Direnişi'nden aldıkları güç ve deneyimle DEV TEKSTİL'i kurduklarına ve başta direnişçi SF Deri işçileri olmak üzere tüm işçilerle sınıf dayanışmasını büyütme için çalıştıklarına vurgu yaptı. SF Deri işçilerinin direnişini sahiplendiklerini ve

ellerinden gelen tüm dayanışmayı öreceklere söyledi.

DEV TEKSTİL temsilcisi işçileri, Greif Direnişi'ni anlatan "İŞGAL / 60 Uzun Gün" belgeselinin 5 Nisan'da sendika binasında düzenlenecek gösterimine davet etti.

Ardından direnişçi işçiler söz aldı. Direnişten çok şey öğrendiklerini ifade eden direnişçi işçi temsilcisi Mehmet Cin, gösterilen dayanışmadan memnun olduklarını ifade etti. Daha önce böyle bir süreç yaşamadıklarını söyleyen Cin, direnişe başladıklarında örgütlülüğün önemini anladıklarını ve bundan sonra her çalıştıkları işyerinde örgütlenme çalışması yapacaklarını söyledi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Bayraklı Belediyesi'nde işten atma protestosu

İzmir'de CHP'li Bayraklı Belediyesi'ne bağlı Postaş şirketinde sendikalaştıkları için atılan işçiler belediye önünde eylem yaparak işlerini geri istedi.

İşten atılan Belediye-İş Sendikası üyesi 3 işçi için 1 Nisan'da Bayraklı Belediyesi önünde yapılan eylemde konuşan Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Ahmet Mutoğlu, işçilerin Belediye-İş 4 No'lu Şube'de örgütlendikleri için "performans düşüklüğü" bahanesiyle işten atıldıklarını söyledi. Asıl nedenin işçilerin sendikaya üye olmaları olduğuna vurgu yapan Mutoğlu, belediye başkanını "Biz eylem yaparsak, İzmir'de hayat durur. Bunu mu istiyorsunuz. Eğer atılan işçiler geri alınmaz ise bunu da yaparız" sözleriyle uyardı. Mutoğlu, taşeronla karşı olduklarını söyleyen CHP'nin, Bayraklı Belediyesi'nde bunun tam tersini yaptığını ifade etti.

Basın metnini okuyan Belediye-İş İzmir 4 No'lu Şube Başkanı Şahin Kaya, belediye başkanının oy isterken sendikal örgütlenmenin önemine dair sözler söylediğini, şimdi ise sendikal örgütlülüğe saldırdığını belirterek "seçimler sürecinde verdiğiniz sözleri tutun" çağrısı yaptı. Belediye başkanına seslenen Kaya,

sendikalarına üye olan işçiler işe geri alınana kadar mücadeleye devam edeceklerini ifade etti.

Türk-İş 3. Bölge Temsilcisi Hüseyin Karakoç ise atılan işçiler geri alınana kadar eylemlerin devam edeceğini ve Türk-İş olarak Belediye-İş Sendikası'nın yanında olduklarını söyledi.

Atılan işçilerden Ersan Deniz ise, belediyede sendikal mücadelenin başını çektiği için işten atıldığını söyledi. Sendikalı olduktan 1 hafta sonra "performans düşüklüğü" sebebiyle işten çıkarıldığını ifade ederek belediye başkanına seslendi.

Sabah saatlerinde başlayan eylem akşam mesai saatine kadar oturma eylemiyle sürdü. Eylem sürerken Belediye Başkanı Hasan Karabağ belediyede yoktu. Öğle saatlerinde gelen Karabağ, işçileri görmezden gelerek hızlıca belediyeye girdi. İşçiler bunu yuhalayarak protesto etti.

Eyleme Türk-İş 3. Bölge Temsilciliği, Belediye-İş 1.2.3.5.6 No'lu Şubeler, İzmir Taşeron İşçileri Derneği ve BDSP destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Bakırköy'de grevle sınıf dayanışması

CHP'li Bakırköy Belediyesi bünyesindeki Bakırköy Yapı İnşaat Ulaşım Hizmetleri AŞ'de (BYUAŞ) toplu sözleşme haklarının tanınması ve işten atılan işçilerin geri alınması talebi ile 21 Mart'ta başlayan grev sürüyor.

Belediye-İş Sendikası üyesi taşeron işçilerinin grevini hafta boyunca pek çok kurum ziyaret ederken işçiler de eylemler gerçekleştirdi.

Grevin 5. gününde (25 Mart) Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu sendika yönetimiyle yaptığı görüşmede bütün işçileri BYUAŞ bünyesine geçireceğini ve bunun için işçilerin 6 ay beklemelemlerini teklif etti. İşçiler belediye yönetiminin bu teklifini kabul etmediler.

Grevin 5. gününde işçileri Tüm Bel-Sen 1 No'lu şube yöneticileri ve Tek Gıda-İş Sendikası ziyaret etti.

Grev alanında forum

26 Mart akşamı BDSP ve Bakırköy Çamlık Forumu bileşenleri grevci işçileri ziyaret ettiler. Sloganlarla ziyaret alanına gelinmesiyle BDSP ve Çamlık Forumu adına konuşmalar yapıldı.

Bakırköy Çamlık Parkı Forumu forumunu direniş alanında gerçekleştirdi. 3 başlıktan oluşan gündemle forum başladı. İlk gündem taşeron işçilerinin greviyle dayanışmanın güçlendirilmesi için neler yapılacağı oldu. Bu çerçevede grevle dayanışma platformu oluşturulması, bir dosya hazırlanarak belediye başkanıyla görüşülmesi vb. kararlar alındı. Diğer gündem ise 30 Mart Kızıldere katliamıydı.

Son gündem ise Greif işgalini anlatan belgeselin Bakırköy'deki gösterimi üzerineydi. Forumu Bakırköy Belediyesi taşeron işçileri de aktif olarak katıldılar.

Aynı gün BYUAŞ grevcilerini Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Bakırköy Şube üyesi sağlık emekçileri ziyaret etti.

İşçilerden uyarı eylemi

Grevci işçiler 27 Mart'ta belediye binasına girerek gerçekleştirdikleri oturma eylemiyle belediye yönetimini uyardı.

Grevci işçiler belediye binasının girişinde oturma eylemlerini sürdürürken, belediye başkanının baş danışmanı ve koruması işçilere sert bir üslupla seslenerek kapı önünden kalkmalarını ve binayı boşaltmalarını söyledi. Bu sert "uyarıya" işçiler tepki gösterdiler. Bunun üzerine belediye başkanının adamları ile işçiler arasında yumruklaşmalar yaşandı. Daha sonra belediye başkanının adamları geri çekildiler.

Belediye-İş Sendikası temsilcisi içeride taleplerini ifade eden bir konuşma yaptıktan sonra işçiler kapı önüne çıktılar. Belediye binasının önünde yolu trafiğe kapatarak oturma eylemi yapan işçiler bu eylemin uyarı amaçlı olduğunu vurguladılar. Gaziosmanpaşa Belediyesi'nde çalışan Belediye-İş üyesi işçiler de eyleme destek oldular.

BDSP'den BYUAŞ işçilerine ziyaret

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 28 Mart'ta grevci işçileri ziyaret etti.

EMO Bakırköy Temsilciliği'nde gerçekleştirilen belgesel gösteriminin ardından yapılan ziyaret için EMO önünde BDSP imzalı "Bakırköy Belediyesi BYUAŞ işçileri yalnız değildir! Zafer direnen işçilerin olacak!" ozaliti açılarak yürüyüşe geçildi.

"İşgal, grev, direniş!" sloganıyla Özgürlük Meydanı'na gelen sınıf devrimcilerini grevci işçiler "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganı ile karşıladı. Direniş alanında BDSP adına yapılan konuşmada sermaye devletinin işçi ve emekçilere yönelik saldırıları karşısında tek seçeneğin mücadele olduğu belirtildi. AKP'siyle, CHP'siyle düzen partilerinin işçi ve emekçilere sundukları geleceksizlik karşısında izlenmesi gereken yolu BYUAŞ işçilerinin gösterdiğine dikkat çekilen konuşma BDSP'nin grev zaferle sonuçlanana kadar direnişçi işçilerin yanında olacağı söylenerek sona erdi.

BDSP'nin ardından Belediye-İş 2 No'lu Şube adına gerçekleştirilen konuşmada BDSP'ye desteklerinden dolayı teşekkür edildi ve sınıf dayanışmasının önemine vurgu yapıldı. Konuşmaların ardından grevci işçilerle birlikte halaylar çekildi ve sohbet edildi.

İşçilere Bakırköylü emekçilerin yanı sıra Emekçi Kadın Komisyonları (EKK), Halkevleri, ÜİD-DER ve Umut Sen destek verdi.

DEV TEKSTİL'den grev ziyareti

DEV TEKSTİL de BDSP'nin ziyaretinin ardından sloganlarla direniş alanına geldi. DEV TEKSTİL adına yapılan konuşmada da Greif Direnişi anlatıldı ve işçi ve emekçilerin fiili meşru mücadelesinin kazanacağı vurgulandı.

Grevci işçileri 31 Mart günü Tüm Emek Sen ve DİSK'e bağlı Emekli Sen'in 2 ve 3 Nolu şubeleri ziyaret etti. Ziyarette yapılan konuşmalarda grevin kazanması için dayanışmanın önemi vurgulandı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Danıştay MESS'e kalkan oldu

Metal işçilerinin 29 Ocak'ta başlayan grevinin "milli güvenlik" bahanesi ile 'ertelenmesinin' ardından Danıştay kararı için beklenen 60 günlük süre 30 Mart'ta doldu.

Bu durum karşısında açıklama yapan Metal İşçileri Birliği (MİB), 'erteleme' adı altında grevin yasaklandığına dikkat çekti. MİB, bu durum karşısında yasalıcı-icazetçi çizgiyi temsil eden anlayışa karşı metal işçilerini bu düzeni yıkmak için birliğe çağırdı.

Metal İşçileri Birliği'nin açıklamasında şunlar vurgulandı:

"Hükümetin grev ertelemesiyle ilgili

Danıştay'ın 60 günlük süre içerisinde karar vermesi gerekiyordu. Bugün bu süre doldu ancak Danıştay karar açıklanmadı. Böylelikle yasal prosedüre göre 'erteleme' yasağa dönüştü. Çünkü yasaya göre bu aşamadan sonra ya taraflar anlaşacak ya da taraflardan birinin başvurusuyla Yüksek Hakem Kurulu devreye girerek kararını verecek.

Elbette bir seçenek daha var:

Yasaya rağmen işgal, grev, direniş!

Ama artık bu aşamadan sonra bunu yapmak mümkün değil. Çünkü çoğu fabrikada 'ek protokol' yapılmış durumda. Mücadele etmek isteyen metal işçileri de yasalıcı-icazetçi sendikacılar tarafından yoruldu. Bunun için Danıştay grev yasağını kaldırsaydı dahi greve çıkılmasının koşulları ortadan kaldırılmıştı.

Metal işçisi kendisine güvenmeyen yasalıcı-icazetçi sendikacıların elinde bir kez daha işbirlikçi-dayatmacı düzene mahkum oldu.

Metal İşçileri Birliği, metal işçilerini bu düzeni yıkmak için elini kolunu bağlayanlarla hesaplaşmaya, birliğe çağırıyor."

İstanbul ve Mersin'de belgesel gösterimi

Greif işgalini anlatan "İŞGAL / 60 Uzun Gün" belgeselinin gösterimleri devam ediyor.

İstanbul

Belgesel 29 Mart'ta TMMOB Makine Mühendisleri Odası Toplantı Salonu'nda yapılan gösterimle işçi ve emekçilerle buluştu.

Gösterimde ilk olarak neden böyle bir belgesel hazırlama ihtiyacı duyulduğuna değinildi. Konuşmada "Greif işgali bugün önemli bir deneyim olarak yerini almıştır. Bu deneyimin ve işgalin birikiminin en geniş işçi ve emekçi kitlesine, ilerici kesimlere taşınması gerektiğini düşünüyoruz. Belgesel ve Greif işgalini anlatan kitap hazırlığımız bunun içindir" denildi.

Açılış konuşmasından sonra belgesel gösterimine geçildi. İlgiyle izlenen gösterimin ardından gerçekleşen söyleşide öncü Greif işçilerine işgal ve çeşitli sınıf gündemleriyle ilgili sorular soruldu. Bazı katılımcılar kendi deneyimlerini paylaştılar.

Birçok kurum temsilcisi bu bölümde söz aldı. 'Sendikaları çiftliklerine çeviren' anlayışlara karşı işçi sınıfının taban inisiyatiflerini yaratmanın önemi üzerine canlı sohbetler edildi.

Belgesel gösterimine yurtdışından katılan konuklar da vardı. Avusturya Metal İşçileri Sendikası'ndan Peter Haumer, belgesel ve Greif işgali üzerine düşüncelerini ifade etti. Greif işgalinin yarattığı değerlerin ve mücadele anlayışının en geniş kesimlere taşınması gerektiğini vurguladı. Kendilerinin de Avusturya'da belgeselin gösterimlerini yapacaklarını ifade etti.

Belgeselin gösterimi 28 Mart'ta ise Elektrik

Mühendisleri Odası (EMO) Bakırköy Temsilciliği'nde yapıldı.

Mersin

28 Mart'ta Mersin'de Eğitim Sen'in etkinlik salonunda gerçekleştirilen gösterim öncesinde Greif Direnişi'nin söz, yetki, karar ilkesinin, gerçek anlamda işçi demokrasisinin anlamlı örneklerini verdiği gibi fiili-meşru mücadele açısından da önemli bir deneyim olduğu vurgulandı. Greif deneyiminin işçi ve emekçilere taşınmasının önemine değinildi. Konuşma sonrasında belgesel gösterimi yapıldı. İlgiyle izlenen gösterimin ardından söyleşi bölümüne geçildi.

İlk olarak sözü alan BDSP temsilcisi, Greif Direnişi'nin Paşabahçeler'den, Kaveller'den bu yana gelen bir geleneğin devamı olduğunu vurguladı. Bu direnişi "maceracılıkla" suçlayanlara da değinilen konuşmada, yeni Greifler yaratarak "maceraya" devam edileceği belirtildi. Yine belgeseli izleyenler arasında işe dönme mücadelesi veren liman ve belediye işçilerinin de olduğu dile getirilerek Mersin'de bundan sonraki aşamanın bu işçiler arasında bir eylem birliğinin yaratılması gerektiği vurgulandı.

Mersin DGB adına yapılan konuşmada ise Greif deneyiminin önemine değinilerek, gençliğin de bu yolda işçi sınıfının mücadelesine destek olacağı belirtildi. Sonrasında da katılımcılar söz alarak işçi ve emekçilerin örgütlenmesinin gerekliliği üzerine görüş bildirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Mersin

MİB'e tahammülsüzlük

MİB Ege Meclisi toplantısının ardından hazırlanan bildirimler Türk Metal ve Birleşik Metal-İş üyesi metal işçilerine ulaştırıldı. Bu kapsamda, Çiğli'de Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu ZF Lemförder, Schneider Elektrik ve Senkromeç fabrikalarının 08.00-16.00 ve 16.00-24.00 vardiyasında çalışan işçilere çağrı bildirimleri dağıtıldı.

Birleşik Metal-İş yöneticisinden tahammülsüzlük

Meclis toplantısı için hazırlanan bildirimleri ZF Lemförder işçilerine dağıtan MİB'liler, Birleşik Metal-İş İzmir Şube yönetiminden birinin sözlü satışmasının hedefi oldu. Çağrı bildirisinde yer alan Senkromeç ile ilgili bölümde yazılanların doğru olmadığını öne süren sendika şube yöneticisi, MİB'i, Birleşik Metal-İş'e saldırmakla suçladı. MİB'lilerin Türk Metal'den korktuğunu ve bu nedenle Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikaların önünde dağıtım yapamadığını iddia ederek MİB'e yönelik temelsiz ithamlarda bulundu.

Buna karşın MİB'liler bildiri dağıtımını sürdürdüler. Şube yöneticisinin ithamları karşısında, hiçbir sendikanın gücünün faaliyetlerini engellemeye yetmeyeceğini vurgulayan MİB'liler, dağıtımını tamamladıktan sonra fabrika önünden ayrıldılar.

Kızıl Bayrak / İzmir

80 TL'lik sadaka teklifine tepki

Bosch'ta Türk Metal ile MESS ve Bosch yönetimi arasında süren toplu sözleşme görüşmelerinden bir kez daha sonuç çıkmadı. 30 Mart'ta yapılan görüşmede, MESS ve Bosch yönetimi 2012-2014 döneminde alınan zam oranlarının üzerine ekstradan her ay için 80 TL zam teklif etti. Patronların 80 TL dayatması kabul edilmedi.

Bosch işçileri ise 80 TL'lik bir zam üzerinden masada kalınmasına tepki gösterdi. İşçiler sosyal medya üzerinden tepki göstererek toplantıyı eleştirdiler. Sadaka istemediklerini, oyalanmaktan bıktıklarını ve grev kararı belediklerini belirttiler.

BDSP işçi sınıfını ve emekçileri**Çözüm****Çözüm devri**

Gündemde yeni bir seçim var. Kimin yöneteceğine güya halkın karar vereceği bu orta oyununa, düzenin egemenleri "demokrasi" diyorlar. Oysa emperyalizmin ve işbirlikçi sermaye sınıfının bir dediğini iki etmeyen, böylece emekçilere kan kusturan bugünkü parlamento ve hükümet gidecek, yerine emekçi düşmanı saldırılara kalınan yerden devam edecek bir yenisi gelecek. Hepsi bu!

Bu demokrasi değil, fakat rezilce bir aldatmacadır.

On yıllardır bu ülkeyi hep onlar, asalak sermaye sınıfının temsilcileri yönetti. Sağıyla ve sözde soluyla sermaye düzeninin tüm partileri, sırayla hükümetler kurdular. Peki bugüne kadar hangi sorunumuzu çözdüler? Emegiyle geçinenler açlıktan, işsizlikten ve sefaletten mi kurtuldu? Temel hak ve özgürlüklerimiz mi tanındı? Ülkemiz üzerindeki utanç verici emperyalist kölelik mi son buldu? Rüşvet, yolsuzluk, hırsızlık, yozlaşma ve çürüme mi ortadan kalktı? Bu düzen, bu düzenin kokuşmuş partileri, emekçilere bugüne kadar ne verdiler? Bundan sonra ne verebilirler?

"Seçim", "demokrasi", "hür parlamenter rejim" maskeleri altında oynanan bütün bu oyunlar, mevcut sömürü çarkını döndürmek, bu kokuşmuş düzeni ayakta tutmak içindir. Bu düzende hak ve hukuk da, özgürlük ve

demokrasi de, yalnızca bir avuç asalak sömürücü içindir. Her şey onların servetine servet katıp sefahat içinde yaşamasına göre düzenlenmiştir. Bu sömürü düzeninde biz işçilere ve emekçilere tanınan biricik özgürlük, köle gibi çalışıp sefalet içinde sürünme "özgürlüğü"dür.

Yoksulluğumuzu katmerleştiriyorlar!

Tüm yaşadıklarımızın baş sorumlusu, emperyalizme göbekten bağlı işbirlikçi büyük burjuvazidir, onun kokuşmuş kapitalist düzenidir. Devletiyle, hükümetiyle, parlamentosuyla, partileriyle onun adına ülkeyi yönetenlerdir. Amerikancı sermaye iktidarı altında sefaletimiz her geçen gün biraz daha büyümüştür.

12 yılı aşkın AKP hükümetleri döneminde dış borçlar üç kat artmış, 130 milyar dolardan 400 milyar doların üzerine çıkmıştır. Bu 12 yıllık süreçte 465 milyar dolar sadece borç faizi olarak ödenmiştir. Devlet bütçesinin önemli bir bölümünü faiz ödemesi olarak yutan ve 250 milyar dolara ulaşan iç borç yükü de buna eklendiğinde, emekçilere ödetilen faturanın büyüklüğü ortadadır.

Ödendikçe büyüyen bu borç tablosu bile kendi başına Türkiye'nin kapitalist ekonomisinin iflasını göstermektedir. Doğrudan ve dolaylı vergi soygunuyla emekçiden alınanlar, borç faizi olarak düzenli biçimde yerli ve yabancı sermayenin kasalarına akıtılıyor. Sonu gelmeyen acımasız bir soygun mekanizması ile emekçilerin kanı emiliyor.

Ülkede servet-sefalet uçurumu da büyüdükçe büyüyor. Bir yanda artık dünya sıralamasına girebilen yeni dolar milyarderleri, öte yanda milyonların

BU DÜZENİN İPLERİ EMPER**Emperyalist kölelik zincirlerini kırmalıyız!**

Türkiye Ankara'dan değil emperyalist merkezlerden yönetiliyor. Ülkemizde iktidarın ipleri emperyalistlerin ellerindedir. Sermaye devleti tüm temel kurumlarıyla emperyalist merkezlerin denetimindedir. Bu ülkenin ekonomisine ve maliyesine ve Dünya Bankası, siyasetine ABD ve AB, ordusuna Pentagon ve NATO yön vermektedir. Medyası onların denetiminde, onların egemenliği altındadır. MİT'i, kontr-gerillayı, sendika ağalarını, dış politika ve ekonomi uzmanlarını, parti liderlerini onlar eğitmekte, hazırlamakta, açık ya da dolaylı yönlendirmelerle başa getirmektedirler. Bütün düzen partilerinin emperyalist güç odaklarıdır. Emperyalistlerin onayından geçmeyenler, desteğini alamayanlar bu ülkede hüküm sürer, olamazlar. Hükümet programları her zaman emperyalist güç odaklarının istek, dayatma ve beklentileri gözetilerek hazırlanır. İşçinin asgari ücretini, memur maaşını, buğday fiyatını vb, onlar tespit ederler.

Ülkemiz emperyalizmin bölgesel bir savaş üssü durumundadır. Türkiye'nin dört bir yanı ABD ve NATO askeri üs ve tesislerle donatılmıştır. Emperyalistler yıllar boyunca topraklarımızdan kaldırdıkları uçakları halklarının tepesine bomba yağdırmışlardır.

Emperyalist siyasal köleliğin temeli emperyalist ekonomik ve mali köleliktir. İkincisini kırmadan birincisini kırma olanağı yoktur. Bu köleliğin sınıfsal dayanağı işbirlikçi büyük burjuvazidir, onun şu ya da bu şekilde altındaki iktidarıdır. Emperyalizme göbekten bağlı işbirlikçi sermaye sınıfı ve onun iktidarı vardır.

mücadeleye çağırıyor!..

m ne seçimde ne mecliste!

iminde, kurtuluş sosyalizmde!

giderek derinleşen yoksulluğu ve sefaleti... Türkiye'nin bugünkü gerçeği işte budur! Resmi rakamlara göre milyonlarca insanımız açlık, 30 milyon civarında insanımız yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Çalışan her iki kişiden biri sosyal güvenceden yoksun durumda.

İşsizlik had safhada ve sürekli tırmanıyor. 3 milyonu resmi, 2,5 milyonu gizli olmak üzere, toplam 5,5 milyona ulaşan işsiz sayısı, çalışabilir nüfusun % 17'si demektir. Ve bu dev işsizler ordusu, işi olan insanımızı da açlık sınırında ve kölece koşullarda çalıştırmak için kullanılıyor.

Eğitim ve sağlık gibi temel haklar sistemli biçimde gasp ediliyor. İşçilerin ve memurların gerçek ücret ve maaşları sürekli düşürülüyor. Emperyalist merkezlerden dayatılan politikalarla ülke tarımı çökertilmiş, emekçi köylülük yıkıma sürüklenmiştir.

Eğitimden, sağlıktan, temel altyapı hizmetlerinden, ücretlerden kısıtka kısıtlar. Bizden kısıtıklarıyla borç faizi ödediler, batan banka ve şirketleri kurtardılar, sermayeye servetler aktardılar. Biz yoksullaştıkça sermaye palazlandı. Biz ürettikçe asalak takımının kasaları doldu. Biz sefalet içinde acı çekerken, onlar büyüyen servetler üzerinden sefa sürdürdüler.

Bu düzenin çarkı işte böyle dönüyor, bu düzende işler işte böyle yürüyor!..

Amerikancı düzen partilerinin programları bir ve aynıdır!

Emperyalizme göbekten bağlı asalak sermaye sınıfı, bu düzenin gerçek efendisidir. Tüm devlet iktidarı onun tekelinde ve hizmetindedir. Yönetime yön veren emekçilerin iradesi, istemleri ve ihtiyaçları

değil, fakat yerli ve yabancı sermayedarların istek ve çıkarlarıdır. Seçim oyunu sonunda kim seçilirse seçilsin, sermayenin programı uygulanacaktır. Bu düzen ayakta kaldıkça işler hep böyle yürüyecektir.

Burjuva siyaseti, hizmetinde olduğu asalak sermaye sınıfı gibi yozlaşmış ve çürümüş çıkar çetelerinin rant kapisına dönüşmüştür. Bu hırsız ve düzenbazların ne dediklerine değil, ne yaptıklarına bakın! Hepsi Amerikancı, hepsi NATO'cudur. Hepsi işbirlikçi burjuvazinin ve emperyalistlerin hizmetindedir. Hepsi emeğin düşmanı, hepsi sermaye uşağıdır. Onların programları bir ve aynıdır. Bu, işbirlikçi sermayenin ve emperyalistlerin baskı, sömürü ve soygun programıdır.

Demokrasi adı altında sahnelenen seçim oyunuyla amaçlanan, bu çıkar çetelerinden birinin ya da birkaçının başa geçerek, "millet iradesi" yaftası altında bu sömürü ve yağma düzenini bir dönem daha sürdürmesidir.

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Bugüne kadar seçim oyununda kim kazanırsa kazansın, kaybeden hep biz işçi ve emekçiler olduk. Oysa onların sömürü ve zulüm üzerine kurdukları bu düzene hiç de mahkum değiliz. Bizim kendi devrimci alternatifimiz, buna dayalı devrimci çıkış yolumuz var.

Yapmamız gereken, kendi kaderimizi ellerimize almaktır. Örgütlü mücadele yolunu tutmak, sömürücü haramilerin, soyguncuların, hortumcuların, çetelerin düzenine başkaldırmaktır. Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için kavgaya atılmaktır. Bu çürümüş sömürü düzenini yıkıp, yerine işçilerin ve emekçilerin gerçek anlamda söz, karar ve iktidar sahibi olduğu yeni bir düzeni, sosyalizmi kurmaktır.

Bunun için, mevcut düzeni tüm kurumlarıyla reddetmeli, işçilerin ve emekçilerin her düzeydeki iktidarı demek olan sosyalist bir işçi ve emekçi cumhuriyeti için savaşmalıyız! Bunun için, emperyalistlerin ve büyük burjuvazinin elindeki mülkiyete el konulması, onların tekelindeki tüm zenginliklerin emekçilere maledilmesi, böylece tüm toplumun hizmetinde kullanılması için mücadele etmeliyiz.

Bu bizim için tek gerçek seçenek, biricik gerçek kurtuluş yoludur!

Amerikancı düzen partilerinden hesap soralım!

Seçim aldatmacasına karşı işçi ve emekçilere gerçek kurtuluş yolunu tutma çağrısı yapan bağımsız devrimci sosyalist adaylar; "Kokuşmuş düzen partilerine oy verme, hesap sor!", "Çözüm ne seçimde ne mecliste, çözüm işçi ve emekçilerin devrimci sınıf mücadelesinde! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" şiarlarıyla seçimlere katılıyorlar.

Onlar oy avcılığı için değil, fakat yalnızca bu düzenin içyüzünü sergilemek ve gerçek çözüm yolunu göstermek için seçimlere katılıyorlar. Onlar sınıfın devrimci programını savunuyorlar; sınıfın, emekçilerin ve tüm ezilenlerin taleplerini haykırıyorlar. Bizleri bağımsız devrimci sınıf örgütlülüğü ve militan mücadele yoluyla bu kokuşmuş düzeni yıkmaya, yerine eşitliğe ve gerçek özgürlüğe dayalı bir toplum kurmaya çağırıyorlar.

Kahrolsun kokuşmuş sermaye diktatörlüğü!

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!

YALIST EFENDİLERİN ELLERİNDEDİR!

ülkemizin bağımsızlığı ve egemenliği, bölge ve dünya halkları ile barış, eşitlik ve kardeşlik temeline dayalı ilişkiler hayaldir. Onların iktidarı bölgede ve dünyada halklar arasında kalıcı barışın önündeki temel engeldir.

Dolayısıyla, sermaye iktidarını ve gerisindeki emperyalizmi hedef almayan hiçbir mücadele, parti ve program bağımsızlıkçı olamaz. Gerçek bağımsızlık ve egemenlik, ancak sermaye iktidarına son vermekle mümkündür. Emperyalist kölelik ancak toplumsal bir devrimle aldedilebilir.

Bu topraklarda bağımsızlık bayrağı işçi sınıfının ellerindedir. Emperyalist köleliğe karşı tek gerçek alternatif, sınıfın devrimci partisinin sosyalizm programıdır.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu; gerçek bağımsızlık ve egemenlik yolunda ilerleme hedefine sıkı sıkıya bağlı olarak, tüm işçi ve emekçileri aşağıdaki acil talepler için mücadeleye çağırır:

- * **Dış ve iç borç ödemeleri durdurulsun! Tüm borçlar geçersiz sayılsın!**
- * **Emperyalistlerle açık-gizli tüm kölelik anlaşmaları iptal edilsin!**
- * **Tüm NATO ve ABD üsleri kapatılsın!**
- * **Başta NATO olmak üzere emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkilere son!**
- * **Emperyalist savaşa ve saldırganlığa son!**

**Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!**

Ne düzen partileri, ne seçimler, ne demokrasi yalanları!..

Temel hak ve özgürlükler için dişe diş mücadele!

Bu ülkede vahşi sömürü koşullarına azgın bir devlet terörü eşlik ediyor. Sermaye devleti hak ve özgürlük isteyenlerin karşısına baskı ve zorbalık, işkence ve katliamlarla çıkıyor.

Bu ülkede devrimci toplumsal muhalefet döne döne ezildi. İşçilerin ve emekçilerin talepleri her seferinde baskı, zorbalık ve yasaklarla bastırılmaya çalışıldı. Kardeş Kürt halkının özgürlük ve eşitlik istemi kirli savaş ve katliamların hedefi oldu. 12 Mart ve 12 Eylül askeri faşist darbeleri bunun için yapıldı. Bugünkü devasa baskı ve terör aygıtı bunun için yaratıldı. Başta 12 Eylül anayasası olmak üzere sayısız faşist yasal düzenleme buna hizmet etti. Sistemik işkence, binlerce yargısız infaz ve gözaltında kaybettirmeler, zindan katliamları, F tipi hücreler, hepsi bu aynı amaca yönelikti. Sağıyla soluyla hükümet olan tüm düzen partileri, sermayenin terör cumhuriyetinin bu kanlı programını uyguladılar. Onların utanmadan adına "demokrasi" dedikleri, gerçekte bu kanlı tarihsel suç tablosudur.

Onların sözde demokrasisi, derin sınıfsal eşitsizlikler ve zorbalık üzerine kuruludur. Onların sahte demokrasisi sömürüye ve soyguna, işsizliğe ve yoksulluğa kölece boyun eğmemizi dayatmaktadır. Bir tarafta açlık sınırında işsiz, eğitimsiz ve geleceksiz bırakılan milyonlar, diğer tarafta her şeye el koyan bir avuç sömürücü! Onların demokrasisi işte budur!..

Sermaye iktidarı bu kanlı tablonun üstünü bir süreliğine AB'ye uyum yasalarıyla örtmeye çalıştı. Ama bu aldatıcı AB makyajı, sermaye düzeni gerçeğine birkaç yıl bile dayanamadı. Ardı arkası kesilmeyen yeni yasal düzenlemelerle durum eskisinden beter hale getirildi. Baskı, terör ve yasaklar düzeni daha da tahkim edildi. Polis devleti uygulamaları yepyeni boyutlar kazandı.

İşbirlikçi burjuvaziden ve emperyalist efendilerinden temel hak ve özgürlükleri bahsetmelerini beklemek, bile bile kendini aldatmaktır. Zira onlar sorunun çözümü olmak bir yana, bizzat kaynağıdır. Tüm bu baskı, terör ve yasaklar sistemi, tam da onların sömürü ve talan düzeni sorunsuzca işleyebilsin diyerdir.

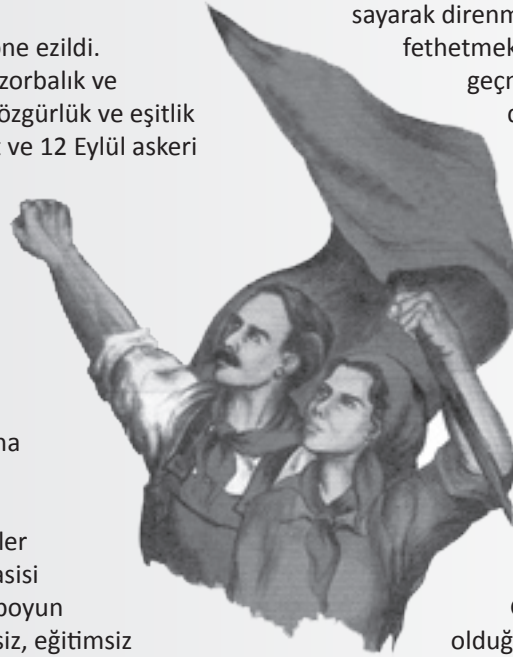
Çözüm, temel hak ve özgürlüklerimizi örgütlü mücadelenin gücüyle söke söke almaktan geçmektedir. Grevlerimiz yasaklanıyorsa, bu yasakları hiçe sayarak direnmektir. Gösterilerimiz yasaklanıyorsa, alanları yasaklara rağmen fethetmektir. Süreklileşen baskı, terör, işkence ve katliamlara karşı harekete geçmek, hesap sormaktır. Gasp edilmek istenen haklarımızı diş diş bir mücadeleyle savunmasını bilmektir. Çözüm her alanda direnmektir! Çözüm temel hak ve özgürlükler için yiğitçe savaştır!..

Bu, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki emekçi halk hareketleri tarafından da bir kez daha kanıtlanmıştır. Baskı ve köleliğe karşı ayağa kalkan emekçi halklar, kurulu düzeni temellerinden yıkamasalar da, diktatörleri kovmayı başardılar.

Dolayısıyla, temel hak ve özgürlüklerimizi ancak sermaye iktidarına karşı savaşarak kazanabiliriz. Bu mücadelenin kararlı ve tutarlı öncüsü işçi sınıfı devrimcileridir. Onlar, biricik çözüm yolu, sömürücülerin iktidarına karşı işçi sınıfının devrimci iktidarıdır diyorlar. İşçi ve emekçileri sınıfın devrimci partisi önderliğinde hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltme, bu mücadeleyi bugünkü baskı ve sömürü düzenini tarihe gömme mücadelesiyle birleştirme çağrısı yapıyorlar.

Gerçek demokrasi mücadelesinin bir devrim ve iktidar mücadelesi olduğunun bilincinde olan **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**; işçileri ve emekçileri, aşağıdaki acil demokratik hak ve özgürlükler uğruna mücadeleyi yükseltmeye çağırır:

- * **Sınırsız söz, basın, örgütlenme ve gösteri özgürlüğü!**
- * **Tüm çalışanlara grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!**
- * **Tüm faşist-militarist kurumlar dağıtılmalı, tüm faşist yasalar iptal edilsin!**
- * **Katliamcılar, işkenceciler ve hırsızlar halka açık mahkemelerde yargılansın!**
- * **F Tipi hücreler yıkılmalı, tutsaklara özgürlük!**
- * **Kürt halkına özgürlük!**

Sömürü düzeninde gençliğin geleceği yoktur!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir!

Sermaye iktidarı gençliği çok yönlü bir baskı ve kuşatma altında tutmaktadır. Çünkü gençliğin enerjisi, dinamizmi ve yaratıcılığıyla toplumsal yaşama katılmasından, böylece devrimleşmesinden korkmaktadır. Çünkü bu düzenin, gençliğin haklı ve meşru taleplerini karşılama olanağı yoktur.

Gençlik herkese parasız, bilimsel, demokratik, anadilde eğitim hakkı istiyor. Sermaye düzeni ise üniversite kapılarını emekçi çocuklarının yüzüne kapatıyor, eğitimi paralı hale getiriyor, gerici ve şoven bir eğitim dayatıyor, anadilde eğitim hakkını

gasp ediyor.

Gençlik herkese iş, herkese insanca yaşamaya yeterli ücret istiyor. Sermaye düzeni ise işsizlik ve sefalet ücreti, ağır çalışma koşulları sunuyor.

Gençlik özgürlük, adalet, eşitlik, söz hakkı istiyor. Sermaye düzeni ise faşist terörle, baskılarla, işkence ve katliamlarla, disiplin cezalarıyla, YÖK'üyle, polisiyle gençliğin karşısına dikiliyor.

Gençlik cehaletten kurtulmak, aydınlanmak, her açıdan özgürleşmek istiyor. Sermaye düzeni ise dinci-gerici ideolojiyle, şovenizmle, yoz burjuva kültürüyle gençliği uyuşturuyor. Ona bencilliği,

cehaleti, yüzeyselliği ve umutsuzluğu dayatıyor.

Gençlik sömürsüz bir dünya, özgür bir ülke, halkların barış içinde kardeşçe yaşadığı bir gelecek istiyor. Kapitalist düzen ise sömürü, savaş ve zorbalık üretmeye, böylece gençliğin geleceğini tümünden karartmaya devam ediyor.

Bu düzen gençliğe barış içinde bir dünya, insanca yaşanacak bir gelecek sunamaz. Gençlik bunlar uğruna devrim yolunu tutmalıdır. Bu köhnemiş düzeni yıkmaya mücadelesine kendi cephesinden omuz vermeli, işçi sınıfının devrimci bayrağı altında savaşmalıdır.

Ulusal baskıya, eşitsizliğe ve inkarcılığa son!

Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!

Bu düzen ulusal baskı ve eşitsizlikler üzerine kuruludur. Sermaye iktidarı altında bu topraklar adeta bir halklar hapishanesine dönüşmüştür. Kürdüyle, Lazıyla, Ermenisiyle, Rumuyla, Çerkeziyle, Arabıyla, Gürcüsüyle, Romanyla bu toprakların zenginliğini oluşturan çeşitli halkların ulusal kimlikleri, dilleri ve kültürel değerleri yok sayılmıştır. Irkçılık, inkarcılık, halklara düşmanlık ve şovenizm, sermaye düzeninin ve devletin harcı olmuş, halklar insanlık dışı baskı ve zorbalıklara maruz kalmıştır. Kardeş Kürt halkının meşru ulusal özgürlük ve eşitlik istemleri her seferinde kanlı katliamlarla bastırılmıştır.

Sermaye iktidarı son bulmadan, bu topraklarda halkların özgürlüğe ve eşitliğe dayalı gönüllü birliği sağlanamaz. Aldatma ve oyalamaya dayalı sözde "Kürt açılımı" bunu bir kez daha göstermiştir. Bu düzenin bütün partileri halklar karşısında zorbalığı, inkarcılığı, şovenizmi savunmaktadır. Sermaye iktidarı altında bu ülke halklar hapishanesi olmaya devam edecek, inkarcılık ve asimilasyon, ulusal baskı ve

zulüm sürecektir.

Bundan kurtulmanın yolu, tüm milliyetlerden emekçilerin işçi sınıfının devrimci bayrağı altında birleşmesinden geçmektedir. Bu topraklarda halkların gerçek özgürlüğe ve tam eşitliğine dayalı gönüllü birliği ancak bu bayrak altında savaşılar kazanılabilir. Halkların devrimci birliği, sermaye iktidarı ve emperyalistler yenilgiye uğratılarak elde edilebilir.

*** Her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalığa son!**

*** Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı!**

*** Tüm dillerin tam hak eşitliği! Anadilde eğitim hakkı!**

*** Tüm azınlık milliyetlere kendi dillerini ve kültürlerini kullanma, koruma ve geliştirme hak ve olanağı!**

Gerçek özgürlük ve tam eşitlik sosyalizmle gelecek!

Kadının kurtuluşu emeğin kurtuluşu mücadelesinden ayrılamaz!

Çalışma yaşamında kendilerine en az yer verilen, daha düşük ücretlerle çalışmak zorunda bırakılan onlar... Tarlada, fabrikada, evde, işyerinde ter döküp de toplumsal yaşamın dışına itilen onlar... Evin/ev işlerinin uysal kölesi yapılan onlar... Eğitim göremeyenler içinde çoğunluk, yönetim kademelerinde azınlık olan onlar... Kendini geliştirme olanakları, söz ve karar verme hakları ellerinden alınan onlar... Sefalet ücretleriyle ve sosyal güvenceden yoksun olarak yaşamak zorunda olmanın yükünü en çok çeken onlar... Sokakta, işyerinde her türlü cinsel baskı ve şiddete, ayrımcılığa maruz kalan onlar... Namus adına katledilen onlar... Kaç çocuk doğuracağına ve nasıl doğuracağına karışılan, hamile iken sokağa çıkması, yüksek sesle gülmesi bile yasaklanmaya çalışılan onlar... Çocuk yaşta gelin olmaları kolaylaştırılan,

tecavüzcüsü ile evlenmeye zorlanan onlar... Gericilerin, din tacirlerinin kapatıp susturarak, burjuvazinin cinsel obje olarak pazara sürerek aşağıladığı onlar... Bedenini bir mal gibi satmaya, fuhuş bataklığına çekilmeye zorlanan onlar... Savaşın yıkımı ve faşizmin terörü karşısında insan olarak, ana, eş ve kardeş olarak, en büyük acıyı yaşayan onlar...

Onlar, ezilenler ordusunun yarısını oluşturanlar, yani kadınlar!.. Çifte sömürünün ve köleliğin prangalarını yüzyıllardır boyunlarında taşıyanlar!..

Düzen partilerine verilen her oy, kadınlar üzerindeki çifte köleliğin perçinlenmesi ve bu aşağılamanın sürmesi demektir.

Kadının özgürlüğü, toplumun özgürlüğü demektir. Kadının kurtuluşu mücadelesi emeğin kurtuluşu mücadelesinden ayrılamaz. Kadın ancak sınıfsız

ve sömürsüz bir dünyada gerçekten özgür ve her bakımdan eşit olabilir.

Emekçi kadınlar! Maruz kaldığınız çifte sömürü ve kölelik koşullarına ancak toplumsal bir devrim son verebilir. Sizleri düzen, düzen partileri, yasalar, vaadler değil, ancak mücadele özgürleştirir.

Ya çifte köleliğin zincirini parçalamak için mücadelenin en ön saflarında yer alarak kişilik ve kimlik kazanmak, ya da her gün daha ağır bedeller ödeyerek hiçleşmek! Bizden sonraki nesillere ya özgürlüğün ateşini, ya da kölelik zincirlerimizi miras bırakmak!

Emekçi kadını bekleyen gerçek seçim işte budur.

*** Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!**

*** Kadınlar üzerindeki her türlü baskıya, eşitsizliğe ve cinsel ayrımcılığa son!**

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!

İŞÇİ SINIFI SAVAŞACAK, sosyalizm kazanacak!

Sorunlarımızı ne kokuşmuş düzen partileri, ne seçimler, ne hükümetler, ne parlamento çözebilir. Sorunlarımızı ancak kendi gücümüz, birliğimiz ve örgütlü mücadelemizle çözebiliriz. İnsanca yaşanabilecek bir geleceği ancak kendi ellerimizle kurabiliriz. Bunun için birleşip kenetlenerek, sömürücü asalakların saltanatına son vermekten başka bir seçeneğimiz yoktur.

Bizi bekleyen seçim apaçık ortadadır: Ya sefalet içinde ve baskı altında diz çökerek, hergün daha ağır bedeller ödeyerek, köle gibi yaşayacağız. Ya da artık yeter deyip ayağa kalkacak, özgürlüğümüz ve geleceğimiz için dövüşeceğiz!

Başka bir yol, başka bir seçim yoktur!

İşçi sınıfı devrimcileri olarak komünistler, bu düzenin içyüzünü teşhir etmek ve gerçek çözüm yolunu göstermek için seçimlere katılıyorlar. Komünistler sömürü, soygun, talan düzenine karşı işçi sınıfının ve emekçilerin çıkarlarını temsil

ediyor, onların taleplerini savunuyorlar. Emekçileri sınıfın devrimci partisi saflarında örgütlenmeye ve mücadeleye çağırıyorlar.

Bu çağrı, asalak sermaye sınıfına karşı kesintisiz bir örgütlü mücadele yürüten sınıf bilinçli işçilerin ve sınıf devrimcilerinin çağrısıdır.

Bu çağrı, temel hak ve özgürlüklerimizi koparak alma, geleceği birlikte kurma çağrısıdır.

Bu çağrı, emperyalist haydutların yağma savaşlarına karşı emekçi halkların yanında ve işçi sınıfının saflarında mücadele etme çağrısıdır.

Bu çağrı, kapitalizmin yıkım ve savaş programına karşı işçi sınıfının devrimci programı ve kurtuluş bayrağı altında birleşme çağrısıdır.

Bu çağrı, kapitalizmin savaş ve yıkım düzenine karşı savaşızsız, sömürsüz bir dünya için, devrim ve sosyalizm için mücadele çağrısıdır.

Bu çağrı, ezilen ve sömürülen milyonlara, aşağıdaki acil talepler uğruna harekete geçme ve

bunu devrim ve sosyalizm mücadelesine bağlama çağrısıdır.

- * **Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**
- * **7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!**
- * **İnsanca yaşamaya yeterli, vergiden muaf asgari ücret!**
- * **Tüm çalışanlar için genel sigorta hakkı!**
- * **Herkese parasız sağlık hizmeti!**
- * **Herkese her düzeyde parasız eğitim!**
- * **Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut!**
- * **Topraksız ve az topraklı köylüye toprak!**
- * **Emekçi köylünün her türlü borç yükü geçersiz sayılsın!**
- * **Her türlü dolaylı vergi kaldırılınsın! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!**
- * **Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, esnek üretime hayır!**

**Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!
Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!**

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU

Nisan 2015

Yemen'e saldırı koalisyonuna Türkiye de katıldı

Yemen halklarına karşı ABD'nin desteğiyle Suudi Arabistan öncülüğündeki Arap ülkelerinin "Kararlılık Fırtınası" adı verdiği işgal saldırısı devam ediyor. Yapılan hava saldırılarıyla Yemen halkı bir kez daha emperyalist saldırganlığın hedefi oluyor. Yerleşim yerleri, mülteci kampları gibi pek çok yerde yüzlerce insanın öldüğü haberleri geliyor. Filistin halkı İsrail Siyonizm'i tarafından katledilirken orali olmayan Arap orduları, 'kararlılıklarını' emperyalizmin çıkarları için Yemen'e saldırarak gösteriyor.

Bununla birlikte bölgede bir savaş ve saldırganlık olur da bu hiç AKP'siz olur mu? Yemen'e yönelik bu saldırıya AKP'den de tam destek geldi. Tayyip Erdoğan, Suudi Arabistan rejimi ve diğer koalisyon ülkelerine lojistik destek verebileceklerini açıkladı. Böylece AKP de sözünü söylemiş oldu. Tabii ki efendi ABD'nin bilgisi ve isteği üzerine... Zira ABD Başkanı Barack Obama ile Erdoğan bir telefon görüşmesi gerçekleştirdiler. Bölgeye yönelik emperyalist savaş ve saldırganlık planları çerçevesinde Türkiye'ye düşen rol hatırlatıldı. Bir taşeron ülkenin yapacağı gibi Türkiye de buna uygun davranmaktadır.

Ancak Türkiye, bir taşerondan fazlası olduğunu, iç ve dış politikasında göstermek niyetiyle -Suriye politikasında olduğu gibi- fazla heveskar davranabiliyor. Bu tarzı ABD tarafından tepkiyle karşılansa da çöken dış politikasını en azından içeride "onarmaya" çalışıyor. Şimdi yine Ortadoğu'da oynanan savaş oyununa çağrılan bir "oyuncu" olarak oldukça heveskâr bir savaş kıskırtıcılığı içine girdi. AKP'nin Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu bu niyetlerini "Bu iş sadece Yemen'le sınırlı kalmaz" diyerek belli etmiş de oldu. Yemen'de Husilere yönelik başlatılan operasyona destek vermelerini "Bize ne derler diye korkarsak hiçbir konuda pozisyon alamayız" sözleri ile saldırgan dış politikalarını tekrarladı.

Türkiye'nin 'komşularla sıfır sorun' politikasının "sıfır soruna" dönüştüğü artık herkesin malumudur. Neo-Osmanlılık hayalleri ile "değerli yalnızlığa" kavuşan Türkiye hala bu rotayı sürdürmeye kararlı görünüyor. Zira Yemen operasyonuna Türkiye'nin lojistik destek vereceğinin açıklanmasının ardından Erdoğan, mezhepçiliği kaşıyan açıklamalardan sonra

İran'ı hedef alan bir açıklama yaptı. Erdoğan şunları söyledi: "Bugüne kadar bölgede olan gelişmeler tahammül sınırlarını zorlamaya başladı. İran bölgeyi kendine domine etmenin gayreti içerisinde. Buna müsaade edilebilir mi? İran'ın yaptığı bizi rahatsız etmiştir. İran'ın bunu görmesi lazım. Irak'a bakın. Bir taraftan DEAŞ'la uğraşılıyor, diğer bir taraftan İran'ın oraya gönderdiği Devrim Muhafızlarıyla. İran'ın Yemen'den, Suriye'den ve Irak'tan artık oralarda hangi güçleri varsa onları çekmesi lazım. Bu ülkelerin toprak bütünlüğüne saygı göstermesi lazım." Bu sözler karşısında İran da tepkisini hemen göstererek, bu sözlerin 'teamüllere aykırı ve uygunsuz olduğunu' Türkiye tarafına ilettili.

Suudi Arabistan'ın İran'ın bölgede artan "hegemonyası" karşısındaki düşünceleri de biliniyor. Geçtiğimiz haftalarda Suudi Arabistan'ı ziyaret eden Erdoğan'ın gerici rejim ile birlikte İran'a karşı 'Sünni ittifakı'nda yer alacağı belirtilmişti. Sonrasında Yemen üzerinden yapılan açıklamalarla fiilen doğan ittifakta yerini almış oldu. Ancak ABD "oyun kurucu" olarak, işbirlikçi taşeronlarına göre daha ihtiyatlı açıklamalar yapıyor. ABD Dışişleri Bakanlığı sözcülüğü, "İran'ın Husilerin Yemen'deki eylemlerini kontrol veya komuta ettiğine yönelik işaretlere rastlamadık. Ancak tabii ki ülkedeki güvenlik meselesi ciddi kaygı verici. Bunun yanında, İran'ın, genel anlamda, bölgedeki birçok yerde ciddi istikrarsızlaştırıcı rol oynamasından kaygı duyuyoruz" diyor. Bu ihtiyatın etkenlerinden biri de açıklamanın yapıldığı günlerde İran'la yapılacak olan nükleer anlaşmasındaki belirsizliğin sürmesidir.

Yemen'e saldırının gerisindeki etkenlerden gerici koalisyonun bölgede giderek artan nüfuzundan dolayı İran'dan duyduğu rahatsızlıklar var. Ancak Türkiye'nin bu tabloda daha çok "yedeklenen" konumunda olduğunu belirtmek gerekir. Erdoğan'ın efelenmelerinin de pek ciddiye alınır yanı yoktur.

Türkiye AKP dönemi ile birlikte dış politikasına yön veren Neo-Osmanlı hayalleri olarak kodlanan kendi bölgesel gerici ve hayalci hesaplarında başarılı olamamıştır. O kullanılan bir taşeron olarak ABD emperyalizminin bölgedeki oyununda figürandan öteye gidememiştir. Bunun yanında yine de hala tedavülde olduğunu ispat çabasındadır. İran'a yönelik sözleri ve Yemen'e yönelik saldırganlıktaki heveskarlığıyla her göreve hazır olduğu mesajını vermektedir. AKP'nin bu sabırsızlığının gerisinde emperyalizmin süregelen Ortadoğu politikasında "demode" olmuşken yeniden "model ülke" konumuna gelmek bulunmaktadır. Şimdiye kadarki bölgesel hesaplarını kendisine bahşedilen bu konumu korumak üzerine yapmıştı, bundan sonra ise yeniden aynı mertebeye erişmek için yapmaktadır.

Ancak binlerce insanın, çocuğun, kadının hayatını kaybedeceği, tıpkı Suriye'de olduğu gibi Yemen halklarını da mülteci konumuna getirerek büyük acılar yaşatacağı, savaşta kim kazanan tarafta olursa olsun yeni bir istikrarsızlığın kapılarının açılacağı ve bir diğer önemli nokta olarak da insanlık düşmanı gerici çetelere alan açılacağı bilinmesine rağmen savaşta bu ısrar tek şeyi göstermektedir: 'Söz konusu olan emperyalizmin çıkarlarıysa gerisi teferruattır.'

Filistin halkı Toprak Günü'nde sokaklara çıktı

Siyonist rejimin 1976 yılında Filistinlilere ait yüzlerce dönüm toprağı gasp etmesi ve buna karşı yapılan genel grev-eylemlerde 6 kişiyi katletmesi üzerine ilan edilen '30 Mart Toprak Günü'nde Filistin'in birçok merkezinde eylemler düzenlendi.

Batı Şeria'nın Nablus kentindeki eylemlerde yine siyonist terör yaşandı. İşgal güçlerinin gaz ve ses bombaları ile saldırdığı kitle taş ve boş şişelerle saldırıya yanıt verirken yaralanan 20 kişi ve gazdan etkilenen onlarca Filistinli hastanelere kaldırıldı.

Gazze'deki direniş örgütlerinin eylemine yüzlerce Filistinli katıldı. "Topraklarımızı geri almak için

seçeneğimiz direniştir", "Kanla alınan kanla geri kazanılı" vb. pankartların taşındığı eylemde Filistinli çocuklar şiir okudu, gençler ise halk oyunları oynadı.

Kültür ve Özgür Düşünce Derneği'nin "Ben seni vatan seçtim" sloganıyla Es-Seraya Meydanı'nda düzenlediği etkinlikte ise öğrenciler 'Toprak Günü' için resim yaptı.

İşgal güçleri Kudüs ve Batı Şeria'da ev baskınları yaparak 26 kişiyi gözaltına aldı.

Ayrıca Mescid-i Aksa çevresi yüzlerce İsrail askeri tarafından abluka altına alındı.

Filistin Merkezi İstatistik Bürosu ise "Toprak Günü"

vesilesiyle rapor yayınlayarak Filistin topraklarındaki gaspın boyutuna dikkat çekti. 27 bin kilometre karelik tarihi Filistin topraklarının yüzde 85'inin İsrail'in kontrolü altında bulunduğu belirtildi.

Raporda Kudüs'te 1967-2000 yılları arasında 500, 2000-2014 yılları arasında bin 342 binanın yıkıldığına dikkat çekilerek bu süreçte 5 bin 760 Filistinlinin zorunlu göçe tabi tutulduğu belirtildi.

Raporda siyonist rejimin son Gazze saldırısında binlerce evi, onlarca sağlık kurumu, okulu hedef olarak kullanılamaz hale getirdiği vurgulandı.

Yemen: Emperyalist ve gerici savaşların yeni durağı

Ortadoğu emperyalist saldırganlığın ve gerici savaşların ana sahnesi olmaya devam ediyor. Bu arada, söz konusu emperyalist ve gerici savaşların alanı sürekli genişliyor. Startı Afganistan'la verilmişti; onu Irak, Libya ve Suriye izledi. Emperyalist ve gerici savaşların şimdiki durağı ise Yemen.

Yemen, günlerdir Suudi Arabistan öncülüğündeki Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Fas, Mısır, Sudan, Kuveyt, Bahreyn ve Pakistan'ın içinde yer aldığı gerici koalisyonun saldırısı altında. Körfez'in paralı askeri Mısır, gerici koalisyonun Yemen'i işgal saldırısında başı çekiyor. Öte yandan, saldırıyı Türk sermaye devleti de destekliyor.

Ortadoğu'nun bu en kirli, en kanlı ve en karanlık devletlerinin arkasında, her zamanki gibi, yıllardır büyük bir sadakatle uşaklık ettikleri ABD emperyalizmi var. Gerici koalisyon güçleri, arkalarına ABD'nin aktif desteğini de almış olarak, günlerdir havadan ve karadan başkent Sana'nın ve Husilerin üzerine bomba yağdırıyorlar.

ABD destekli saldırı tüm hızı ile devam ediyor. Saldırının her an bir kara harekatına dönüşeceğinden söz ediliyor.

girince, silah tekelleri ile el ele vererek petrol için savaşa başvuruyorlar. Bugün de aynı durumla karşı karşıyayız.

Başını ABD'nin çektiği emperyalist koalisyon nerdeyse tüm güçleriyle Ortadoğu'dadır. Statükosu delik deşik olan bölgeyi, kendi sefil çıkarları temelinde yeniden şekillendirmek istemektedir. Bunun için de her türlü kanlı ve kirli ilişkiye girmekte, bölgede yaygın bir zemini olan etnik, dinsel ve mezhepsel çelişkileri kışkırtarak kardeş halkları birbirine boğazlatmaktadır. Nitekim, Ortadoğu emperyalist haydutların marifeti ile tam bir kan deryasına çevrilmiş olup, kardeş halklar etnik, dinsel ve mezhepsel çatışmalar içinde adeta tüketilmektedirler.

Emperyalizmin, geçmişten bugüne her yerde olduğu gibi bölgede de çıkarlarına NATO denen savaş aygıtı bekçilik yapmıştır. Bu, bugün için de geçerlidir. Fakat, öte yandan, onun her dönem bölgedeki çıkarlarını koruyan, kendisine sadakatle bağlı işbirlikçileri ve kendisine bağlı ekonomik, siyasi ve askeri paktlar olmuştur. Geçmişte bu paktların bir örneği CENTO idi. Bu aygıt, yıllarca, deyim yerindeyse petrol ve silah tekellerinin çıkarlarının bekçiliğini yaptı. Denilebilir ki, Ortadoğu'daki yeraltı ve yerüstü zenginliklerine dönük emperyalist sömürü ve yağmanın en etkin aracıydı. Günümüzde CENTO yok. Fakat onun yerini başka kirli aygıtlar almış bulunuyor.

Son dönemlerde bunun örneğini, bizzat emperyalizm tarafından Ortadoğu halklarının başına bela edilen El Kaide ve IŞİD gibi cinayet aygıtları oluşturmaktadır. Şimdi ise, buna 'Arap Ordusu' eklenmiştir. Dikkate değer olan şudur ki, İsrail yıllardır kardeş Filistin halkına kan kusturmaktadır, ancak hiçbir Arap devleti İsrail'e savaş açmamıştır. Bu amaçla, bırakalım 'Arap Ordusu' kurmayı, lafı dahi edilmemiştir. Ne zamanki efendileri ABD'nin çıkarları tehlikeye düşmüş, kendi çağdışı rejimlerine dönük kalkışmalar kapıyı çalmıştır, harekete geçmekte ve 'Arap Ordusu' kurmakta gecikmemişlerdir.

Körfez gericiliği, "Yemen'in toprak bütünlüğünü

korumak" amacıyla 'Arap Ordusu'nu gündeme getirdiklerini ileri sürüyor. Hiç kuşkusuz bu aşağılık bir yalandan ibarettir. 'Arap Ordusu' Ortadoğu'nun NATO'sudur ve emperyalizmin, esas olarak da ABD emperyalizminin Körfez'deki çıkarlarını korumak için kurulmuştur. O, tartışmasız olarak, kardeş bölge halklarına dönük emperyalist saldırganlık ve savaşının yeni aracıdır. Bundan böyle önümüzdeki dönemde bölgenin kardeş halkları ile ilerici ve devrimci güçleri bir de bu kirli aygıtlarla mücadele edeceklerdir.

Güney Yemen, Şiiler ve Husiler

Yemen önce Osmanlıların, daha sonra ise İngilizlerin egemenliği altında yaşadı. 1967 yılında Aden merkezli bölgelerle Yemen'in güney kesiminde İngiliz himayesine son verildi. Yemen Kuzey ve Güney olarak ayrıştı. Güney Yemen yönünü SSCB ve Çin'e çevirdi. Sosyalist Blok'ta yer aldı. Adını da Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti olarak değiştirdi. SSCB'nin dağılması ile birlikte o da krize girdi, ardından da yeniden Kuzey Yemen'le birleşti.

Güney Yemen toprakları ilerici bir toprakta, bünyesinde ilerici güçleri barındırmıştır ve kurtuluş mücadelelerine sahne olmuştur. Günümüzde yine benzeri bir hareketliliğe sahne olmaktadır.

Yemen'in yüzde 40'ında Şii Husiler yaşamaktadır. Şiiler (İran'dakiler hariç) her yerde olduğu gibi burada da ezilmektedir. Şiiler ezilen mezheptir. Fakat aynı zamanda Şiiler sınıfsal olarak da ezilmişlik yaşamaktadırlar. Elbette ki Sünni mezhebinden de yoksullar vardır. Ancak, Yemen'in yoksullarını esas olarak Şiiler oluşturmaktadırlar. Şiilerin yaşadığı bölgeler sömürünün, işsizliğin, yokluk ve yoksulluğun, açlığın yakıcı olduğu bölgelerdir. Bu bölgelerde de diğer Körfez ülkelerindeki gibi petrol zengini bir kast hüküm sürmektedir. Bir aile şirketi niteliğindeki bu rejimler halktan kopuk, büyük bir yozlaşma ve çürüme içinde olan çağdışı rejimlerdir. Yıllardır yoksul Şiilere kan kusturmaktadırlar. O kadar ki, Şiiler her zaman bu

Aden ve Bap El Mendep boğazı:

Deniz ticaretinin okyanusa açılan kapıları

Aden ABD üslerinin bulunduğu bir kenttir. Bap El Mendep de ABD'nin deniz ticaretinde önemli bir yer işgal etmektedir. ABD tam da bu sebeplerden dolayı bu iki yer konusunda her zaman çok özel bir hassasiyet göstermiştir. Nitekim, bu aynı şey Suudi gericiliği önderliğindeki saldırı sırasında da tekrarlanmıştır.

Yeni değil, Yemen yıllardır Husilerin yürüttüğü gerilla mücadelesine sahne olmaktadır. Yemen'deki Şiilerle Yemen gericiliği arasındaki çatışmalar da yıllara dayalıdır. Husiler son iki yıldır büyük ilerleme kaydettiler. O kadar ki, başkent Sana'yı ele geçirdiler. Bununla da kalmadı, Husiler son dönemlerde etkinliklerini Aden'e doğru genişletmeye başladılar. İşte ne zamanki Husiler Aden'e yöneldi, ABD düğmeye bastı. Suudiler harekete geçti, diğer gerici Körfez ülkelerini de yanına alarak "Kararlılık Fırtınası" adı verilen saldırıyı başlattı.

Tam da bu nedenledir ki, bugün Suudilerin öncülüğündeki savaş, emperyalizmin, esas olarak da ABD emperyalizminin en başta petrol gelmek üzere stratejik kaynaklar, ucu Akdeniz ve okyanusa açılan deniz ticareti gibi kanlı ve kirli çıkarları için sürdürülen bir savaştır. Hiç kuşkusuz bu savaş, aynı zamanda, Suudiler başta olmak üzere, tüm Körfez gericiliğinin kirli çıkarlarının korunması ve tehlike altında olan kanlı saltanatlarının devamı için sürdürülen gerici bir savaştır da.

'Arap Ordusu': Ortadoğu'nun NATO'su

Kapitalist petrol tekelleri petrole ve savaşa doymuyorlar. Boylu boyunca içine yuvarlandıkları krizi rutin yöntemlerle atlatamayınca ve çıkarları tehlikeye

rejimlere isyan kanalı aramışlardır. Zaten, geçmişte "komünist" partilerin en güçlü oldukları yerlerin Şiiilerin yaşadığı yerler olması hiç ama hiç rastlantı değildir.

Yemen'in Şii Husileri nihayet yakın dönemde bu imkanı yakaladılar. Tunus ve Mısır'da patlak veren emekçi halk isyanları burada da yankısını buldu. Ekmek ve özgürlük talebi ile sokaklara çıktılar. Tepki çok büyüktü, hoşnutsuzluk derindi. Bu nedenledir ki, Yemen bu dönemde Şii Husilerin kitlesel büyük eylemlerine sahne oldu.

Yemen'deki halk hareketi kendisini mezhep kimliği ile ifade etmiştir ve hala da bu kimlikle tanınmaktadır. Ancak bu yanıltıcıdır ve ezilen sınıf kimliği ile kendisine kanal açamadığı, bunu olanaklı kılabacak olan devrimci bir müdahale ve önderlikten yoksun olduğu için böyledir. Tüm diğer yerlerdeki gibi, Yemen'deki mezhep kimlikli hareketin gerisinde de sosyal nedenler vardır. Hareket gerçekte bir sosyal sınıf tepkisidir ve dosdoğru kendilerini açlığa, yoksulluğa, işsizliğe mahkum eden çağdışı Körfez gericiliğini hedeflemektedir.

Husi gerillaları tam da bu koşullardan beslendi, büyüdü ve ilerledi. Bugün büyük bir güçtür. Başkent Sana başta olmak üzere pek çok yeri ele geçirmiş olup, ABD'nin hayati çıkarlarının ve üslerinin bulunduğu Aden'e dayanmıştır. ABD'yi, Suudi gericiliğini ve Körfez'in petrol şeyhlerini korkutan ve telaş içinde alelacele koalisyon halinde Husilere saldırtan da bu olmuştur.

Emperyalist haydutlar ve Körfez gericiliği son derece maksatlı olarak Husi gerilla hareketini "İran yanlısı terörist bir hareket" olarak nitelemekte ve dünya kamuoyuna mezhep kimliği ile tanıtmaktadır. Fakat gerçek şu ki, Husi gerillaları ezilenlerin temsilcisi ilerici bir harekettir. Kaldı ki, mevcut halk hareketi sadece Şii'leri kapsamamakta, gerillası da sadece Şii mezhebinden oluşmamaktadır. Hareket de, gerilla da Sünni mezhebi mensuplarını da kapsamaktadır.

Bir kez daha, emperyalizm ve Körfez gericiliği kirlili ve kara propagandaya başvurmaktadır. Bu gerici koalisyon her yerde olduğu gibi burada da kendi devasa askeri güçlerinin yanı sıra, yoksul halkın üzerine bir de El Kaide ve IŞİD gibi insanlık düşmanı çetelerini salmıştır. Tek başına bu bile onların propagandalarının aşağılık yalanlardan ibaret olduğunu kanıtlamak için yeterlidir.

Emperyalist ve gerici savaflara karşı, halkların birleşik devrimci direnişi!

Ortadoğu'nun diğer ülkelerinde olduğu gibi, söz konusu olan emperyalizmin kanlı ve kirlili senaryolarıdır. Emperyalistler ve çağdışı Körfez rejimleri elbirliği ile burada da mezhepsel çelişkileri kışkırtmakta, Yemen'i de boylu boyunca kanlı bir iç savaşın içine yuvarlamak istemektedirler. Tümü de yeni bir Libya, yeni bir Irak ve Suriye yaratmanın peşindedirler.

Ortadoğu'yu emperyalist saldırganlık ve savaşın, müdahalelerin, işgallerin, etnik, dinsel ve mezhepsel çatışmalar ile iç savaşların sahnesi olmaktan kurtarmak, emperyalizmin ve her türden gericiliğin egemenliğine son vermek, Ortadoğu'yu bunlardan arındırılmış, Türkiye ve Kürdistan halkları da dahil, tüm kardeş halkların özgür ve eşit koşullarda yaşadığı bir toprak haline getirmek, bölgenin tüm kardeş halklarının en büyük arzusu ve özlemidir. Bu ise, ancak ve ancak, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı halkların birleşik devrimci direnişini büyütmekten geçmektedir.

Husiler saldırılara rağmen Aden merkezine girdi

Suudi Arabistan öncülüğünde oluşturulan koalisyonun saldırılarına karşılık Husi militanlarının Aden kent merkezine girdiği öne sürüldü. Bahreyn'den Al-Vasat gazetesi, görgü tanıklarına dayandığı haberinde, Husi militanlarının tank ve makineli tüfekler ile donatılmış tırlar eşliğinde Aden'in merkezindeki Hor Maksar bölgesine girdiğini duyurdu.

Çatışmaların kent sakinlerinde büyük paniğe yol açtığı belirtilen haberde birçok Adenlinin çatışmalardan kaçabilmek için limana yöneldiği kaydedildi.

Aden ve ülkenin güneyindeki birçok bölgede şiddetle süren çatışmalar neticesinde iki taraftan da onlarca kişinin yaşamını yitirdiği duyuruldu.

Husi kaynakları da işbirlikçi lider Hadi'nin evinin bulunduğu mahallenin ele geçirildiğini kaydetti.

Russia Today ise Aden'in Suudi uçakları tarafından bombalanması nedeniyle Rusya konsolosluğunun zarar gördüğünü duyurdu.

Gıda depoları ve hastane vuruldu

Husilerin ilerleyişini engelleyemeyen gerici koalisyon ise başkent Sana'yı bombalamaya devam etti. Husi militanların da uçaksavarlarla savaş uçaklarına karşılık verdiği saldırılarda bazı askeri karargahların ve Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nın vurulduğu belirtildi.

Husilere yakın kaynaklar Yemen halkının gıda ihtiyacı için hayati öneme sahip olan gıda ve tahıl depolarının bombalandığını duyurdu.

Sana Üniversite Hastanesi de Suudi uçaklarının hedefi oldu. Saldırı nedeniyle 1'i çocuk ve 2'si kadın 8 kişi yaralandığı kaydedildi.

Yasin işgal çağrısını sürdürdü

AFP'ye basın açıklaması yapan devrik yönetimin Dışişleri Bakanı Riyad Yasin ise Yemen'in işgal edilmesi için çağrılarını sürdürdü. "Evet ben kara harekâtı için çağrı yapıyorum, çünkü bence bir aşamadan sonra hava saldırıları tek başına etkili olmuyor" dedi.

Çağrısını saldırı yanlısı Al Arabiya kanalına verdiği demeçte de sürdüren Yasin, "Yemen'de İran devrim muhafızları var mı?" şeklindeki soruya uçuk cevaplar verdi. Yasin şu şekilde konuştu:

"Kasım Süleymani ve diğer devrim muhafızı komutanları Yemen'de bulunuyor. İran, Husiler için Scud ve diğer balistik füzeleri hazır hale getirmeyi ihmal etmedi. İran ayrıca Husilere füze rampaları için yedek parçalar da gönderdi. İran medyasının yayınları Yemen'e yaptıkları müdahalenin ispatı."

"Biz, Arap ülkelerinin en kısa sürede kara saldırısı başlatmasını istiyoruz." diyerek sözlerini devam ettiren Yasin, "Mansur Hadi, Körfez İşbirliği Örgütü'ne üyelik için başvuruda bulunacak. Biz, İran'ın bölgedeki nüfuzu karşısında birlik olmak istiyoruz." ifadelerini kullandı.

"Yemen'de ordu kuracağız"

Operasyon sözcüsü Tuğgeneral Ahmed Asiri de gündeilek saldırı açıklamalarının sonuncusunda Yemen'de Husilere karşı savaşacak bir ordu kurmaya çalıştıklarını kaydetti. "Yemen hükümetiyle ordunun yeniden tanzimini üstlenecek askeri bir yönetimin kurulması için koordinasyon sürüyor" diyen Asiri, mülteci kampı ve bir fabrikada gerçekleştirdikleri katliamı ise inkar ederek "Operasyonun aşamalarından birinin, ayırım gözetmeksizin herkese insani destek sunmak" olduğunu yalanını attı.

Fransa'dan Suudi saldırısına destek

Fransa'dan da saldırı hakkında Suudi gericiliğine destek açıklaması geldi. Fransa Hükümeti Sözcüsü Stephane Le Foll, Bakanlar Kurulu toplantısı sonrası düzenlenen haftalık basın toplantısında Yemen'e ilişkin "Bölgedeki durumun giderek kötüleşmesinden endişeliyiz. Suudi Arabistan'ın Yemen'deki müdahalesini haklı buluyoruz. Fakat mevcut sorunların bir an önce çözülmesi için siyasi ve diplomatik yolların devreye sokulması gerekir" dedi.

Saldırıya katılan Mısır rejimi ise Yemen'de yaşayan Mısırlıların tahliye edilmeye başlandığını duyurdu.

Büyük umutlar, devrimci halk ayaklanmaları ve cüceler

2009 seçimlerinde yüzde 4,5 oy alan Syriza'yı 2015 yılı Ocak ayında yapılan seçimlerde yüzde 37 oyla birinci parti yaparak hükümet kuracak bir çoğunlukla seçen Yunanistanlı emekçiler bu seçimlerde, Syriza'nın niteliğinden ve seçim vaatlerinde ileri sürdüğü programa ne kadar bağlı kalacağından bağımsız olarak, kapitalist-emperyalist sistemin dışında alternatif arayışını ortaya koydu.

Geçen 6 yıl içerisinde Yunanlı emekçilerin tercihlerinde meydana gelen bu temel değişim sayısız genel grevler, sokak gösterileri, çatışma ve direnişlerden beslendi. Ocak seçimleri, kapitalist sistemin iki temel partisi şahsında kurulu düzenden kopuşun ve kapitalist sistem dışında yeni bir arayışın ve tercihin açığa çıkmasına vesile olmuştur.

Tsipras'tan Merkel'e tarihi hizmet

Emekçilerin büyük umutlarla birinci parti konumuna getirdiği Syriza (Radikal Sol Koalisyon), seçimlerin üzerinden çok zaman geçmeden seçmenlerinin umut, özlem ve hayallerine bağlı kalmayacağına yeterli kanıtlarını ortaya koydu. Yunanlı emekçilerin yaşadığı ekonomik, sosyal, kültürel yıkımın kaynağı olan kapitalist sistemin aşılması yerine, bu yıkımın sorumlusu olan emperyalist devletlerin, finans kapitalin akbalarının kapılarını aşındırarak onları "ikna etmeyi" tercih etti. Komşu ülke halkının Avrupa'da kapitalist-emperyalizme karşı işçi, emekçi ve gençlik hareketinin ateşleyicisi ve beşiği olma gibi onurlu mücadeleleri, Avrupa'da toplumsal bir devrimin olanaklarına dönüştürülme yerine, Syriza hükümeti eliyle Avrupa'da gericiğin kalesi olan Alman emperyalist devletinin gerici amaçlarının hizmetine sunuldu. Alman emperyalist haydutları, Tsipras hükümetinin şahsında küçük burjuva-reformistlerinin büyük tekellerden yeni krediler dilenerek kapitalist sistem bünyesinde kalarak kapitalizmin bunalımını aşmak için çırpınırlarken içine düştükleri içler acısı durumu tadını çıkartarak izlediler. Tsipras ve hükümetinden, "yardım" koşulu olarak "ikna edici reform paketleri hazırlamalarını" isteyerek, suçlu konumlarından "kurtarıcı" konumunu geçtiler. Bu olanağın onlara Syriza ve onun hükümetinin başı Tsipras tarafından sunulması ise bir trajedidir. Merkel'le 5 saat süren görüşmenin sonunda bir açıklama yapan Tsipras, "Yunanistan'ın yaşadığı sorunları yabancılara mal etmenin doğru olmayacağını" belirttikten sonra şöyle diyordu: "Ne Yunanlılar tembel, ne de Yunanistan'daki durumdan Almanlar sorumlu. Yerleşmiş olan bu anlayışı aşmamız için çok çalışmalıyız."

Alman emperyalist tekellerinin küstah başbakanı Merkel, Tsipras eliyle sunulan imkanı tepe tepe kullanma fırsatını kaçırmayarak, "Yunanistan'ın büyümeyi tekrar sağlamasını ve yüksek işsizliğin üstesinden gelmesini istediğini" belirterek şunları söyledi: "Bunlar için yapısal reformlar, sağlam bir bütçe ve çalışan bir yönetim gerekiyor." Sömürge valisi edasıyla Tsipras'ı ve onun hükümetini alabildiğine aşağılayarak "çalışan bir yönetim gerekiyor" diyebilme

"Devrim mi, reform mu?" ikilemi giderek çok daha yakıcı bir sorun olarak siyasal gündemimizi işgal edecektir. Devrimci süreçlerin dilini ve pratiğini öğrenip uygulamaktan, bu geleneği işçi sınıfının günlük mücadelesi içerisinde yaygınlaştırıp ete-kemiğe büründürmekten başka bir seçeneğimiz yoktur.

cüretini göstererek, onların "çalışan bir yönetim" olmadığı göndermesiyle yeni ve ikna edici bir reform paketi hazırlamalarını buyurdu.

Emperyalist tekellere 'sol'dan hizmette sınır yoktur

İntikamcı Alman emperyalist tekellerinin başbakanıyla yaptığı görüşmeden sonra Tsipras, burjuva partileri ile görüşmeler yaptı. Bu görüşmelerden en dikkate değer olanı ise Die Linke/Sol Parti ile yaptığı görüşme oldu. Merkel ve diğer burjuva partilerinin dile getirdiği emperyalist görüşleri Sol Parti "sol" ambalajlar altında dile getirdi. Tsipras'a hizaya gelmesini önererek Yunan halkına karşı emperyalist tekellerin hizmetinde saf aldı.

Sol Parti Federal Meclis Grubu Başkanı laf değirmeni, emperyalist şarlatan Gregor Gysi, Yunanistan Başbakanı Alexis Tsipras'ın Almanya ziyaretine ilişkin şunları söyledi: "Sanıyorum, iki hükümet arasındaki ilişkinin iyice gerginleşmesinin ardından Başbakan Merkel ile daha iyi bir diyalog için çaba gösterdi. Kanımca bazı yanlış anlamaları düzeltti; zira bir sürü yanlış bilgi ortalıkta dolaşmaktaydı. İki lider arasında bir güven ortamının oluştuğunu söyleyecek kadar ileri gidemem, bu abartılı olur. Ancak ilişkiler kötü düzeyde değil."

"AB'nin geri kalan üyeleri de Tsipras'ın uygulayacağını söylediği reformları kabul eder, Yunanistan'ı kurtarma rotasını devam ettirirlerse; bu durumda Yunanistan AB ülkelerine müteşekkir kalır mı?" sorusuna emperyalist tekellerin burjuva solcu sözcüsü Gregor Gysi'nin yanıtı ise "elbette ki!"

oluyordu. Devamla "İşte o zaman Yunanistan'ın devlet geliri olur ve o zaman tüm borçlarını geri ödeyebilir. Bu sadece onların değil, bizim de çıkarımıza bir gelişme olur" dedi ve asıl derdinin "bizim" diyerek işaret ettiği emperyalist tekellerin soyguncu çıkarlarını korumak olduğunu gösterdi.

Krizin ortaya çıkardığı devrimci olanaklar ve gerici tehlikeler

Kapitalist sistemin içinde debelendiği, devrim veya topyekün bir emperyalist savaş dışında çözümünün olanaklarının görülmediği kriz, emekçi halk hareketini besleyip büyütürken hareketle geçirirken, diğer taraftan da yerel gerici emperyalist savaş ve işgalleri yaygınlaştırarak bölgesel düzeylere taşıyor. Gerici boğazlaşma ve savaşlara eklenen Yemen saldırısıyla birlikte Ortadoğu boyu boyunca emperyalist rekabet savaşlarının alanına çekildi. Ukrayna'da süren emperyalist savaşın, kısa vadede en olası tehlike olarak gözükken Moldova başta olmak üzere daha başka ülkelere de taşınarak Avrupa'da yaygınlaştırılması sadece bir zamanlama sorunu olarak sırada bekletiliyor. Emperyalist-kapitalist devletlerin kriz ortamına rağmen silahlanmaya hız vermelerinin başka bir açıklaması yoktur.

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında, 1915 yılında Rosa Luxemburg, "Burjuva toplumu yeni bir ikileme karşı karşıyadır: Ya sosyalizme geçiş ya da barbarlığa dönüş" tespitini yapmıştı. Geçen yüzyıllık zaman dilimi üretim araçlarında muazzam bir gelişmeye tanıklık etti. Kapitalist üretim, dünyamızda derinlemesine gelişip yaygınlaşarak yerküremizi tek

bir ekonomik yapıda birleştirdi. İç içe geçmiş bir dünya sistemi kuran kapitalizmin bunalımı hızla genelleşerek bir dünya bunalımına dönüşüyor. Kapitalist sistem içine girdiği bunalımlarla her iki olanağın imkanlarını da fazlasıyla genelleştiriyor.

Son on yılda yalnız emperyalist çatışma, savaş ve işgallere tanık olmuyor insanlık; aynı zamanda peş peşe, zamandaş olarak yükselen emekçi halk hareketlerine de tanıklık ediyoruz. Sermaye cephesi sahip olduğu devlet erklerinin sunduğu olanaklarla işgaller de içerisinde olmak üzere devreye soktuğu sınırsız şiddet ve kanla ayakta kalmaya çalışıyor. Daha rüşeym halindeki halk hareketlerinin öndersiz ve örgütsüz olmasının sağladığı avantajları kullanarak yolundan saptırmaya, terörle bastırmaya çalışıyor. Mısır'da askeri darbe, Tunus'ta eski rejimin artıklarıyla girilen işbirliği, Suriye'de halk hareketi daha ayakları üzerine dikilmeden başlarına tebelleş edilen dinci çeteler, Libya ve bugünlerde Yemen'e yapılan müdahale ve işgal girişimleri hep bu gerici amaçların bir parçası olarak gerçekleşmiştir.

Dünya emperyalist merkezlerinden birisi olan Berlin'de teslim alınarak, emperyalist politikalara biatın Tsipras'ın ağzıyla ilan edilmesi sayesinde, Avrupa'da kapitalist sistemden kopma olanaklarını taşıyan Yunanistan işçi sınıfı ve emekçilerini yenilgi psikolojisiyle boyun eğmeye zorlamaya ve daha "yumuşak" yöntemlerle gerici amaçlarını sağlamaya çalışıyorlar.

Sosyal reformizm sermayeye tarihi hizmetini sürdürüyor

Emperyalist kapitalist sistemin haydutlarının bu kirli ve aşağılık amaçlarının hayat bulmasının baş figüranları dün olduğu gibi bugün de sosyal reformistler olmuştur. Son on yılda öne çıkan halk hareketlerine karşı sermaye devletleri barut ve kurşunla taarruza geçerken, sosyal reformist parti ve örgütler de onların şiddetine soldan destek sunup, emekçi halkları ideolojik olarak silahsızlandırarak, hedefsizliğe ve örgütsüzlüğe mahkum ettiler. Syriza ve onunla dayanışmada(!) olan sosyal reformistler, Berlin'in intikamcı emperyalist haydutları karşısında aynı gerici rolü üstlenip sürdürüyorlar: "Ne Yunanlılar tembel, ne de Yunanistan'daki durumdan Almanlar sorumlu" diyerek yıkımın asıl sorumlularını gizliyorlar.

"Burjuva toplumu yeni bir ikileme karşı karşıyadır: Ya sosyalizme geçiş ya da barbarlığa dönüş." İki ihtimalin olanakları fazlasıyla vardır ve olgunlaşıyor. Sosyal reformist hareketleri mücadele ateşi içerisinde ideolojik ve politik olarak ezip etkisizleştirecek olan komünist partiler ve bu partilerin etrafında örgütlenen kenetlenen devrimci işçi hareketleri tarihin akışını barbarlıktan sosyalizme doğru çevireceklerdir. Günlük mücadeleyi devrim ve sosyalizm programına bağlayarak ele alamayan hiçbir hareket, barbarlık ateşine odun taşımaktan kendisini kurtaramayacaktır. Emperyalist-kapitalist sistemin asalakları tarafından paspasa dönüştürülmekten kurtulamayacaklardır.

"Devrim mi, reform mu?" ikilemi giderek çok daha yakıcı bir sorun olarak siyasal gündemimizi işgal edecektir. Devrimci süreçlerin dilini ve pratiğini öğrenip uygulamaktan, bu geleneği işçi sınıfının günlük mücadelesi içerisinde yaygınlaştırıp ete-kemiğe büründürmekten başka bir seçeneğimiz yoktur. Mücadele deneyiyle olgunlaşan Yunanistan işçi sınıfı ve emekçileri, bu kavga içerisinde dost ve düşmanlarını tanıyarak devrimci araçlarını yaratıp güçlendirerek bu ihaneti de ezecektir.

Yunanistan cephesinde değişen bir şey yok!

Yunanistan'da Troyka'nın soygun politikasını durdurma vaadi ile iktidara gelen Syriza, Samaras döneminin gasp politikasını devam ettiriyor.

Yunanistan'ın başkenti Atina'da bir araya gelen yüzlerce emekli Samaras döneminde başlayan, Syriza ile devam eden soygunu protesto etti. Kotzias Meydanı'nda toplanan emekliler "Haraç ve kesintilere hayır, emeklilik maaşlarımıza zam yapılıns!" ve "Boyun eğmeyeceğiz, tek yol mücadele!" sloganları ile Çalışma Bakanlığı'na yürüdü.

Emeklileri temsil eden bir grup Çalışma Bakanı Panos Skurletis ile görüşerek taleplerini iletirken kitle daha sonra Maliye Bakanlığı'na yürüdü. Bakanlık önünde de sloganlarını haykıran emekliler, bir süre sonra eylemlerini sona erdirdi.

Antonis Samaras başkanlığındaki hükümet, Troyka'nın isteği üzerine emeklilerin ücretlerini dondurmuştu. Krizi bahane eden hükümet, emekli maaşlarında yüzde 20'ye varan oranda kesinti yapmış, birçok hakkı elinden alınan emekçiler açlığa mahkum edilmişti.

Açlık grevi sürüyor

Öte yandan F Tipi cezaevlerine karşı başlayan açlık grevleri ve dayanışma eylemleri de devam ediyor. "İktidar karşıtı Anarşistler" Yunanistan parlamentosundaki 'güvenlik' kordonunu aşarak bina girişindeki merdivenlere kadar yürüyüş gerçekleştirdi. F Tipi cezaevlerinin kapatılmasını ve açlık grevi yapan tutsakların serbest bırakılmasını talep eden bildirimleri kuşlama yapan eylemciler, "Cezaevlerinde açlık grevi yapan mahkumlarla dayanışma – tutsakların talepleri kabul edilsin!" yazılı pankart açtılar.

Eylem nedeniyle parlamentonun tüm kapıları kapatılırken polis ise kitleye saldırarak 20 eylemciyi gözaltına aldı.

Yunanistan zindanlarında bulunan çok sayıda siyasi tutsak, 17 Kasım Örgütü üyesi hasta tutsak S. Ksiros'un serbest bırakılması ve F tiplerinin kapatılması için açlık grevine başlamıştı.

Avustralya'da binler sığınmacı hakları için yürüdü

Avustralya'nın Melbourne kentinde 30 Mart günü Victoria Eyaleti Parlamentosu önünde toplanan 15 bin kişi, hükümetin sığınmacı düşmanı politikalarını protesto etti. Hükümetin politikalarını eleştiren slogan ve pankartlarla Queen Victoria Parkı'na yürüyüşte çeşitli ülkelerden gelen sığınmacılar da yer aldı.

Kolektif Sığınmacı Hareketi Sözcüsü Chris Breen, son zamanlarda hükümetin artan oranda sığınmacı özelliği taşıyan göçmenleri sınır dışı etmeye başladığını belirtti.

Afganistan'dan Avustralya'ya sığınmacı olarak gelen Ali Baqiri ise çaresizlik nedeniyle Avustralya'ya sığınan insanlara hükümetin onur kırıcı muamelede bulunduğu dikkat çekti.

Melbourne'un dışında Avustralya'nın 12 kentinde, ülke dışında ise 19 kentte sığınmacılar için eylem yapıldığı bilgisi verildi. İnsan Hakları Komisyonu ve Moss Raporu, ülke dışındaki Nauru ve Manus Adası'ndaki sığınmacı kamplarında cinsel taciz, tecavüz ve kötü muamele olduğunu ortaya koymuştu.

Güney Afrika'da fiili greve karşı işçi kıyımı

Güney Afrika'da enerji santrali inşaatında çalışan ve koşullarının iyileştirilmesini ve teşvik primi haklarını isteyen 3 bin işçi geçtiğimiz günlerde greve çıktı. Sermayenin fiili olarak greve çıkan işçilere karşı saldırısı gecikmedi. İnşaatı üstlenen firma greve katılan bin işçinin işine son verdi.

Enerji üretim şirketi Eskom Holding Sözcüsü Khulu Phasiwe grevin geçtiğimiz Çarşamba günü başladığı bilgisini verdi ve greve katılan işçi sayısının 3 bin olduğunu söyledi. Holding sözcüsü işçi kıyımındaki sorumluluklarını üzerinden atmak istercesine "Eskom olarak, işçilerin işine biz son vermedik. Üstlenici firma onları işten çıkardı. İşçilere önce uyarı mektubu daha sonra işten çıkarılma belgesi gönderildi" dedi.

Grevi örgütleyen Güney Afrika Metal İşçileri Ulusal Sendikası (NUMSA) ise işçilerin koşullarda iyileşme ve teşvik primi talep ettiklerinin altını çizdi.

"Jineoloji/kadın" bilimi üzerine...

Ç. İnci

Jineoloji; Kürt Kadın Hareketi tarafından, A. Öcalan önderliğinde, ortaya koyulan 'yeni' bir kavram. Kadının ezilmişliği sorunu ve çözümü üzerine çok yönlü tartışma imkânı bulduğumuz Emekçi Kadın Çalıştayı'nda da değinilmiş olan bu kavram üzerinde daha ayrıntılı durmak gerekmektedir.

Jineoloji kavramı ilk olarak Abdullah Öcalan tarafından, 2003 yılından bu yana kaleme aldığı yazılarında gündeme getirilmiş, kadın özgürlük probleminin çözümüne dair bir kavramlaştırma olarak ortaya atılmıştır.

Feminizmle yönelik teorik, pratik ve örgütlenmeye dönük eleştirileri olan Kürt kadın hareketi kendi deneyimlerine de dayanarak Abdullah Öcalan'ın önerisi ile jineolojinin geliştirilmesi gerektiğini ortaya koyuyor. Feminizmin Avrupa merkezli pozitivist, oryantalist bakış açıları nedeniyle Ortadoğu ve dünyanın diğer alanlarındaki kadın gerçeğini anlamlandırmada ve çözüm olma konusunda yaşadığı darlığa dikkat çekiliyor. Aynı zamanda; feminist hareketin kendi içindeki çeşitliliğine de değinilerek "oldukça parçalanmış, örgütsüz, ortaklaşma zeminlerini büyük oranda tahrip eden bir rol de oynadığı" vurgulanıyor.

"Pedagoji gibi çocuk eğitim ve terbiyesine kadar bölümlenmiş sosyolojinin jineolojiyi oluşturmaması, egemen erkek söylemlerinden başka bir hususla izah edilemez."(*) denilerek "erkek egemen zihniyete radikal bir müdahale" olarak tanımlanıyor.

Jineolojiyi "salt cins olarak kadının bilimi olarak değil, aynı zamanda kadın-toplum ilişkisinden kaynaklı yaşam bilimi olarak da adlandırma" iddiasındalar. Jineolojinin temel hedeflerinden biri olarak da; "doğru bir ekonomi tanımının tekrardan yapılması ve bu tanım doğrultusunda bir politika olan ekonominin tekrardan sağlam temellere oturtulması olmalıdır" deniliyor. "Kadının ve yaşamın yiten değerini tekrardan sağlamak" jineolojinin temel konusu ilan edilerek, kadını tarihsel, felsefik, demografik, ailesel boyutlarıyla detaylı olarak incelemek için bir bilim konusu haline getirilmesi gerektiği savunuluyor.

2012 Hamburg ve 2014 yılında ise Köln'de yapılan jineoloji konferansıyla konu farklı kesimlerin gündemlerine sokulmaya çalışıldı. Kendilerinin de belirttiği üzere henüz bir sistematığe oturtmadıkları jineolojinin "çıkış noktası, amacı ve kapsamına dair" tartışmalar hala sürüyor.

"Kadın"a feminizm penceresinden bakış

Öcalan'ın yazılarında ve jineoloji gerekçelendirilmelerinde, "kadın" kavramına oldukça soyut ve abartılı yaklaşıldığını görmekteyiz. Kadın doğurganlığı, barışçılığı, doğayla uyumu vb. pek çok vurguyla birlikte anılmaktadır. "İnsan eğitiminin iyi ve kötü yönlerini, yaşam ve barışın önemini, savaşın kötülüğü ve dehşetini, haklılık ve adalet ölçülerini değerlendirme, belirleme ve kararlaştırmada kadının ahlaki ve politik toplum açısından daha gerçekçi ve sorumlu davranması doğası gereğidir" vb.

Sınıfsal ve toplumsal ilişkiler bütününde

kopartılarak ele alınan "Kadın Doğası, Kadın Özü, Kadın Ahlakı, Kadın Kültürü" gibi birçok kavram ya da ifadelendirme merkeze konularak kadının özgürlüğü tartışmaları yürütülmektedir.

Öcalan'da yer alan kadına yönelik abartılı vurgu ve yeni toplum biçimi ve işleyişinde atfedilen kilit anlam feminizmin değişik versiyonlarında da karşımıza çıkabiliyor. Bu açıdan en benzeş örnekler ikinci dalga feminizm akımdan Elizabeth Gould Davis adlı feminist yazar da fazlasıyla bulunmaktadır. Hatta her iki yazar da kadının fiziksel özelliklerini, genetiğini de bu üstünlüklerine örnek göstermektedir. "İlk Cins" adlı kitabında Davis'in betimlediği toplumda, mülkiyet hakları var ama sınıf sisteminden bahsedilmiyor. Onun yerine "kadınların yaratılıştan gelen ahlaki üstünlüklerine" dikkat çekiliyor. Zulmün nedeni de kadınların askeri açıdan yenilmesi sonucu ortaya çıkan ve onları eril materyalist toplumda köleleştiren erkek kuralları. Yine ona göre hayat verme yeteneği ile ölüm yerine hayata, yıkım yerine yaratıma, anlaşmazlık yerine uyuma bağlı olmaları kadınları doğuştan erkeklerden farklı ve onlardan üstün kılıyor. Davis'e göre toplumsal yapıyı tedavi etmenin tek yolu kadınların manevi gücü. Davis de Sümer, Girit ve Mısır'daki büyük medeniyetleri örnek göstererek kadının iktidardan düşürüldüğünü vurgulamakta ve "insan soyunu ancak 3 bin yıllık eril materyalizmin devrilmesi kurtarabilir" demektedir. Davis'e benzer şekilde Öcalan da "Kadın aynı zamanda toplumun ve toplumsal doğanın temel anlam gücüdür. Toplumsal yaşama anlam ve değer katan esas güç, kadının maddi ve manevi dünyasından süzülerek maddi ve manevi kültür gerçekliği kazanan kadın doğasıdır" demektedir. Yine başka bir yerde "Toplumsal doğanın gerçek ve kapsamlı aydınlanması, ancak kadın doğasının kapsamlı ve gerçekçi aydınlanmasıyla mümkündür" vurgusunu görüyoruz.

"Kadın"a feminizmin penceresinden bakıldığında

böylesi abartılı vurgular kaçınılmaz olarak karşımıza çıkacaktır. Marksizm ışığında "kadın"a bakıldığında ise sınıflı toplumlarda sınıflar üstü, soyut bir kadın cinsinden söz edilemeyeceğini görürüz. Sınıflı toplum gerçeği atlanarak kurulan ezme-ezilme ilişkisi doğru temelde alınmadığı için çözüm tartışmaları da doğru bir eksende yürütülmemektedir. Ancak Öcalan'ın "yeni" felsefik ve ideolojik yaklaşımında ise zaten bu gerçekler reddedilmekte, bundan dolayı da kadının ezilmişliği, köleleştirilmesi sorununun ancak yeni bir bilimle aşılabileceği savı işlenmektedir.

İdealizme geri dönüş...

Jineolojiyi gerekçelendirirken "yeni bir yöntem-bilim ihtiyacı" ile tanımlanması ise dikkat çekmektedir. Bu "yeni yöntem"ın arka planına bakıldığında ise aslında pek de "yeni" bir yöntemle karşılaşmıyoruz.

Bilindiği gibi Abdullah Öcalan yazılarında, diyalektik materyalizme dogmatik bir yorum diyerek, gerçekte diyalektik ve tarihi materyalizmi reddetmektedir. Böylelikle o, tarihte maddi etkenlerin belirleyiciliğini kategorik olarak reddetmekte, tarihsel gelişmenin belli yasalara dayandığını da kabul etmemektedir. Ona göre; insanlık tarihinin gelişimi sınıflar mücadelesine değil fakat zihniyet mücadelelerine dayanıyor. Böylelikle de tarihin motoru zihniyet değişimleri ve yenilenmeleri oluyor. Böylelikle marksist bakış açısı, tarihsel diyalektik materyalizm yanlışlanarak, Hegel diyalektiği de "yeniden" keşfediliyor.

Bu "yeni" felsefik bakışın toplum projesine yansısı ise kapitalist modernite karşısında demokratik modernite olarak tarifleniyor. Demokratik modernite ise Öcalan'a göre 'kadın devrimi' çağıdır. Zira bu "yeni sistem" kadın zihniyet dünyasıyla inşa edilecektir. "Rojava Devrimi, kadın devrimi" türünden yapılan vurgularda farklı kesimlerin farklı saikleri olsa da Kürt hareketince yapılan bu yönlü belirlemenin arka

planında ise bu olgu vardır.

Öcalan tarafından diyalektik materyalist tarih anlayışı bir kenara bırakılmakta devrimci sınıf mücadelesinden, onun gereklerinden ve biliminden vazgeçilmektedir. Öcalan'ın son kitaplarında rahatlıkla gözlemlenebildiği gibi bilimsel felsefi kategorilerin içleri boşaltılarak tartışılmakta, yenilenme adına gerici ideolojilerin önü açılmaktadır. Ortada "aşılan bir geçmiş" var ise yeni bir şeyler ortaya konmalıdır. Jineoloji tartışmaları ise bu çerçevede anlam bulmaktadır. Öcalan'ın yeni toplum projesinde kadın sorunu nasıl çözülecektir? Bu projede kadın doğası ve özgürlüğü temel güçlerden biri olduğu ve kadın akli, doğası merkeze konulduğu için, feminizm bu ihtiyacı karşılamayacağından dolayı, "yeni" bir bilime yani, jineolojiye ihtiyaç duyulmuştur. Oysa kadının ezilmişi sorununun ve çözümünü özel mülkiyet ve sınıflı toplumlar gerçeğinden ayrı ele alan bu yaklaşımla yenilik adına bir başka çıksızlığa düşülmesi de kaçınılmazdır.

Son olarak vurgulamak gerekirse; "Mülkiyetin ortaya çıkışı ile kadının köleleşmesi ve bu köleliğin kapitalist mülkiyetin kendine özgü koşullarında kendine özgü biçimler içinde bugün de sürmesi arasındaki ilişkiyi koparırsanız, ne bu köleliğin kaynağını, ne neden hala sürdüğünü ve ne de tüm kapsamıyla köklü bir biçimde nasıl ortadan kaldırılabileceğini açıklama olanağına sahip olabilirsiniz. Böyle olunca da kadın sorununun ve özgürlüğünün peygamberliğine soyunduğunuzda yapacağınız en fazla, genel ve soyut biçimiyle kadın ezilmişi tarihin içindeki bin bir görünümünü yer yer renkli de olabilen tasvirler halinde bıktırıcısına yineleyip durmak ve bu arada erkek egemenliğine abartılı bir öfkeyle sövüp saymak olarak kalır. Bunu sayfalar boyu yaptıktan sonra 'çözüm' konusuna geldiğinizde dağ fare doğurur, söyledikleriniz gerçek hayatta karşılıksız kalmaya mahkûm ahlaki vaazların (kadınlar, erkeklere boyun eğmeyiniz, kendi özgürlüğünüze sahip çıkınız!) ötesine geçmez." (***)

* **A. Öcalan**, *Kadın Özgürlüğü*

** **Bkz:** *Kadın Antropolojisi (Rayna Reiter)* adlı derlemede yer alan "Anerki: Bir İktidar vizyonu" (Paula Webster) adlı makale

*** **H. Fırat**, *Ulusal sorun ve Kürt hareketi / 7 Ortadoğu'da yeni "uygarlık sentezi"*

Sermayenin "adaleti" Nevin'de iyi hal göremedi

Nevin Yıldırım; 2 yıl boyunca kendisini, ailesini, çocuklarını öldürmekle tehdit eden, aynı zamanda kocasının akrabası olan bu kişinin kendisine tecavüz etmesi karşısında av tüfeğiyle vurarak, kafasını kesip köy meydanına atmış ve "kasten adam öldürmek" suçundan müebbet hapis cezasına çarptırılmış şiddet mağduru bir kadındır. 2 yıl kendi başına mücadele etmek zorunda kaldığı şiddet, aşağılanma ve tecavüzlerin yarattığı psikolojik travma sonucunda cinnet getirerek kendini savunmuş ve tecavüz eden kişiyi öldürmüştür. Kadın cinayetlerinde sıkça rastlanan işkence edilerek, defalarca bıçaklanarak "canavarca hislerle adam öldürmek" cürümünün en alasını işleyen katiller lehine, mağdur kadınların giydiği elbisenin boyu, rengi, makyaj yapımları, sıkça telefonda konuşmaları vb. nedenleri "tahrik unsuru" sayan, sanığın duruşmaya takım elbise ile gelmesini dahi "iyi hal ve tavır" çerçevesinde yorumlayan düzen mahkemeleri, söz konusu tecavüz mağduru kadın olunca cezanın en ağırını vermekte bir çekince görmemiş, kadına yönelik şiddeti ve tecavüzü bir kez daha meşrulaştırmıştır.

Erkek egemenliğini aileden topluma ve tüm üretim alanlarında esas alan burjuva toplumunda kadın, ezilen cins olarak toplumun her düzeyinde cinsel istismara maruz kalarak, ezilip horlanarak ataerkil zihniyetten payını almaktadır. Üretim biçimlerindeki değişim ile özel mülkiyetin ve sınıflı toplumların tarih sahnesine çıkışı karşısında egemen olan ataerkil zihniyeti devralan kapitalist sistem, söz konusu ideoloji ile mücadele etmek bir yana, onu kendi özel mülkiyetin dayanan sınıf egemenliğinin bir dayanağı yaparak yeniden üretmektedir. Ataerkil kültürü ve onu tamamlayan dini ideolojiyi kendi sınıf çıkarları için kullanan kapitalist sistem, kadını, özellikle de toplumsal ve tarihsel bir sorun olan kadın sorununun

tüm yönlerinden (sınıfsal ve cinsel sömürden) etkilenen emekçi kadınları, geleneksel aile yapısı içerisine hapsederek, ev işleri ve çocuk bakımının yükünün altına sokarak, evde, fabrikada, iş yerinde, sokakta tacizin, tecavüzün, şiddetin ve ucuz işgücünün öznesi yaparak kendi iktisadi ve toplumsal iktidarını perçinlemektedir.

Emperyalist-kapitalist sistemin çıkarlarına uygun olarak ülkeyi yöneten AKP gibi dinci-gerici bir partinin iktidarda olduğu ülkemizde ise kadın cinayetlerinin yüzde bin 400 artması tesadüfi değildir. Nihayetinde AKP, uyguladığı neo-liberal ekonomi politikaları kadar erkek egemen ideolojinin beslediği gerici, dinci anlayışın da temsilcisidir. Kadına yönelik şiddetin daha da yakıcı bir sorun haline gelmesi, emperyalist-kapitalist sistemin içine düşmüş olduğu bunalım döneminde iyice azgınlaşan ekonomi politikalarından, işçi ve emekçilerin kanını emen bu politikaları perdelemek için kullandığı faşizan, gerici, dinci uygulamalarından ayrı düşünülemez. Dolayısıyla, kadına yönelik şiddetin artışı engelleyen caydırıcı acil birtakım yasal düzenlemeleri talep etmek ve bu kapsamda reformlar elde etmek için mücadele vermek elbette ki gereklidir; ancak kapitalist sistemde cins ayrımcılığına karşı elde edilmiş haklar en nihayetinde iğreti ve biçimsel haklar çerçevesinde kalır. Binlerce yıldır tarih sahnesinde olan erkek egemen ideolojiyi, kendi sınıf egemenliğinin önemli bir parçası yapan kapitalist sistemi meydana getiren altyapıyı değiştirmeden, özel mülkiyete son vermeden, üretimi toplumsallaştırmadan son vermek imkansızdır; ki kapitalizmin emekçiler nezdinde gittikçe ağırlaşan günümüz sömürü koşullarında kadına yönelik şiddeti de içinde barındıran kadın sorununun sınıf mücadelesi ile birleştirecek çok daha fazla imkan mevcuttur.

Van'dan bir Kızıl Bayrak okuru

EKK: Nevin'e özgürlük!

Emekçi Kadın Komisyonları (EKK), Nevin Yıldırım'a tecavüzcüsünü öldürdüğü gerekçesiyle müebbet hapis cezası verilmesini 28 Mart'ta protesto etti. Bakırköy Özgürlük Meydanı'ndaki eyleme grevdeki BYUAŞ işçileri de destek verdi. Eylemde "Kadına yönelik şiddete, tacize, tecavüze son! Nevin Yıldırım'a özgürlük!" pankartı açılarak "Kadın erkek el ele örgütlü mücadeleye!", "Kadına yönelik şiddete son!", "Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!" sloganları

atıldı.

Basın açıklamasında ayrımcılığı, eşitsizliği, adaletsizliği, gericiyi ve şiddeti temel bir politika haline getiren sermaye devletinin her bir kadın cinayetinden sorumlu olduğu belirtildi.

'Tetikleyici devlettir'

'Aile paketi, doğum paketi gibi çeşitli yasalarla onu eve kapatmaya çalışan; kadının giyiminden kahkahasına, çalışmasından doğurganlığına kadar söz söyleme cüretinde bulunan hükümet temsilcilerinin' kadına karşı şiddetin tırmanmasında aktif rol aldığına dikkat çekilen açıklamada "Kadın cinayetlerine karşı kayıtsızlık, iyi hal ve tahrik indirimleri ile devletin yargısı katliamları meşrulaştırmakta, erkek egemen devlet zihniyetinin etkisiyle, yükselen erkek şiddetinin tetikleyicisi olmaktadır" ifadeleri kullanıldı.

'Mahkemeler meşrulaştırdı'

Kendinden başka koruyucusu olmayan Nevin Yıldırım'ın tecavüzcüsünü öldürmekten başka çaresi kalmadığının vurgulandığı açıklamada şunlar ifade

edildi:

"Canavarca işlenen binlerce kadın cinayetinde iyi hal ve haksız tahrik indirimine imza atan düzen mahkemeleri Nevin Yıldırım'a müebbet hapis cezası vermiş ve bir kez daha kadına karşı taciz, tecavüz ve şiddeti meşrulaştırmıştır. Nevin Yıldırım olayı Türkiye'de kadınların şiddet ve devletle imtihanını en çarpıcı şekilde gözler önüne sermiştir."

Açıklamada EKK'nın, Yıldırım'ın mağdur olduğu halde devlet tarafından bu şekilde cezalandırılmasını kınadığı belirtildi ve şunlar ifade edildi:

"Her türlü sömürü, ayrımcılık, ve katliamın kaynağı bu olan kapitalist düzen yok olmadıkça ondan beslenen taciz, tecavüz ve kadın cinayetleri de tükenmeyecektir. Bu düzene son verecek olan tüm işçi ve emekçilerin ortak mücadelesi olacaktır."

HDP'nin de destek verdiği basın açıklamasının ardından Bakırköylü emekçilere seslenilerek, grevdeki BYUAŞ işçileri ile dayanışmanın yükseltilmesi çağrısı yapıldı.

EKK'lılar daha sonra direniş çadırında işçilerle sohbet etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

GSS prim borcu taksitlendirmesi:

Soygundan sandığa köprü

2008 yılında Sağlıkta Dönüşüm Programı'nı (SDP) gündeme getiren AKP, işçi ve emekçilerin ortaya koyduğu tepkilere rağmen saldırılarını adım adım hayata geçirdi. Sağlıkta dünyada en büyük hacme sahip alanlardan üçüncü olduğunu dile getiren yetkililerin, dönüşümdeki bu ısrarlarının nedeni de böylece ortaya çıkmıştı.

Herkes'e 'ücretsiz, nitelikli, ulaşılabilir sağlık' propagandası ile hayat geçirilen SDP'nin, 2012 yılı ile yasalastırılarak uygulamaya başlamasıyla sağlıkta piyasalaştırılarak, sermayenin soygun alanına açıldığı gerçeğini de gözler önüne serdi.

Herkes'e sağlık değil, her keseye borç!

SDP kapsamında Genel Sağlık Sigortası (GSS) ile herkesin sağlık hakkına sahip olabileceği ifade edilmesine rağmen gerçeğin öyle olmadığı da ortaya çıktı.

GSS için öncelikle yapılması gereken gelir testi sonuçlarına göre; kişi başına düşen gelir 400.5 TL'nin altındaysa primleri devlet ödüyor. 400.5 ila 1.201.5 TL arasındakiler 48.06 TL; 1.201.5 TL ila 2.403 TL arasındakiler 144.18 TL. 2.403 TL'nin üzerinde olanlar ise 288.36 TL ödüyor.

Gelir testi yaptırması gerektiği halde yaptırmayanlar ise gelirleri asgari ücretin iki katından yüksekmiş gibi düşünülerek, isimlerine her ay en yüksek rakamdan prim borcu birikiyor.

Gelir testi yaptırmamasına gerek olmayan kişiler şunlar: Sigortalı olanlar, isteğe bağlı sigorta primi ödeyenler, SGK'den emekli aylığı, malullük aylığı, dul ve yetim aylığı alanlar, geçici köy korucuları, 65 yaş ve engelli aylığı alanlar, işsizlik maaşı alanlar.

Ayrıca belirtmek gerekir ki milletvekilleri GSS kapsamı dışında bırakılmış. Dolayısıyla aileleri de ayrı bütçeden yararlanarak tedavi oluyor, sağlık harcamaları karşılanıyor.

Fakat, kimsenin ödeyemediği bu borçlar karşısında devlet de seçim günlerine yakın dönemlerde sürekli af gündeme getiriyor. Asıl borç miktarına dokunmayan bu 'af' uygulamaları aslında yıllardır vergi borçlarına sürekli getirilen faiz indirimi ve taksitlendirmeden başka bir uygulama değil.

Asıl dikkat çekilmesi gereken nokta, borçlu sayısının 6 milyona yaklaşması. Üstelik GSS prim borçlusu haline gelmesine rağmen, hastaneye gidildiğinde ücretsiz tedavi hizmeti alınamıyor. 'Ücretli' olarak tabir edilen, yani markete giden bir müşteri gibi muamele görüyor. Özel bir hastaneye giderek, ücret karşılığında tedavi olmak gibi.

Böylelikle bu sistemle hem GSS prim borçlusu haline getirilmiş olunuyor hem de tedavi için para ödemek zorunda kalınıyor.

2014 yılında çıkarılan 6552 Sayılı Kanun ile gelir testi yaptırmayanlara getirilen bu indirim uygulamasına göre de yaklaşık 6 milyon kişi şu an, ücretsiz tedavi olmadan hatta doktora dahi gitmeden prim borçlusu. Devletin prim borcuyla yaptığı soygun. Prim affı ile gündeme getirdiği ise, bu soygunu tahsil edebilmek aynı zamanda 7 Haziran seçimleri için oy

malzemesi yapabilmek. Bir taşla birkaç kuş.

İstedikleri başvuruyu alamamış olmaları ki 31 Mart'ta sona eren başvuru süresi, hem gelir testi için hem de taksit ödemeleri için 1 Nisan'da yeni çıkarılan kararla altı ay uzatıldı. Böylece seçimin ardına ertelenerek, devlet vatandaşına yeniden 'şans' verdi.

Gerçek ise; ücretsiz tedavi hakkının ortadan kalkmış olması.

Sağlıkta dönüşüm, ölüme götürüyor!

14 Mart Tıp Bayramı vesilesiyle Türk Tabipleri Birliği'nin (TTB) "Sağlıkta dönüşümün çok kısa özeti" başlığı ile video görüntülü verdiği bilgiler ise SDP'nin sonuçlarını açık şekilde gösteriyor.

Hekimlere başvurulmasında sayının arttığına dikkat çekilerek, 2002 yılında ortalama her kişinin hekime 3 kez giderken bugün ortalama 8 kez gittiği belirtiliyor.

Daha çok tetkik yapıldığına da dikkat çekilen açıklamada, 2002 yılında 5 milyon kez bilgisayarlı tomografi çekimi yapılmışken, bu sayının 2012 yılında 10 milyon adeta ulaştığı söyleniyor.

Artık daha çok ilaç tüketildiğine ve ameliyat olduğuna dikkat çekilerek, 2002 yılında 1 yılda 750 milyon kutu ilaç tüketimi yapılmışken, bugün bu sayının 1 milyar 900 milyona ulaştığı belirtiliyor.

Doktora başvuru sayılarının arttığı, bunun da tetkik yapım sayısının artmasına neden olduğu, en önemlisi gün içinde yüzleri bulan başvuru sayısı nedeniyle doktorların hastalara tedavi için ayırdığı sürenin 5 dakikaya düştüğü vurgulanıyor. Bu da ayrıca özel hastanelere gidişe neden oluyor.

Kamu hastanelerine başvuru sayısı 2,5 katına, üniversite hastanelerine başvuru sayısı 3 katına, özel merkezlere başvuru sayısının ise tam 13 katına çıktığı ifade ediliyor.

Özel merkezlerde SGK'lılardan alınan tedavi ücret farkının önce %30 iken, sırasıyla %70, %90 ve bugün %200'e çıkarıldığı vurgulanıyor.

Ayrıca devlete katkı, katılım, muayene, istisnai, oda, malzeme derken tam 10 kalem için para ödeniyor. Sonuç olarak devlet sağlık hizmetini parasız değil parayla sunuyor, satıyor.

Her ailede bir işsiz, öğrenci ve yaşlı olma ihtimali düşünülürse, gelir testi yaptırsa bile en az 48 TL kişi başına borç hanesine yazılmış oluyor. İşte devletin "parasız, nitelikli ulaşılabilir sağlık hakkı"!

Ölen çocukların babaları tarafından çuval içinde sırtında taşınarak morga, özel taksi tutarak mezarlığa tabutunun götürüldüğü, hastaneden borç senedi imzalatıldığı bir sistemde sağlık hakkının ücretsiz olduğunu söylemek tam bir sahtekarlık, ikiyüzlülüktür.

Sistemin sonuçları ile karşılaşanların sağlık çalışanlarına tepkisi sonucu sağlık çalışanlarına yönelik şiddet ve ölümler, tedavi ücretlerinin reçetelere eklenmesi nedeniyle veznedarlara çevrilen eczanelere SDP'nin "hediyesi" oluyor.

Her gün artan işsizlik oranları düşünüldüğünde GSS prim borçlu sayısının da artacağı aşikar. Yukarıdaki veriler devletin SDP ile sağlık hakkını parasız, nitelikli hale getirmediği, tersine sağlık alanını soygun alanına çevirdiğini ortaya koyuyor. Herkes'e parasız, koruyucu sağlık hakkı için mücadeleyle!

SGK emekçileri haklarını istiyor

Büro Emekçileri Sendikası (BES) İstanbul 2 ve 3 No'lu şubelerin çağrısı ile 666 sayılı KHK ile gasp edilen ve Anayasa Mahkemesi tarafından KHK'nin ilgili hükümleri iptal edilmiş olmasına rağmen ödenmeyen ikramiye ve ilave ek ödeme hakları için Sosyal Güvenlik Kurumu İstanbul İl Müdürlüğü önünde toplanan SGK emekçileri, haklarını alana kadar mücadele edeceklerini duyurdular.

Basın açıklamasını okuyan BES İstanbul 3 No'lu Şube Başkanı Salih Aksoy, 2 Kasım 2011 tarihinde kamuda eşit işe eşit ücret iddiası ile AKP iktidarı

tarafından oldu-bittiye getirilerek çıkartılan 666 sayılı kanun hükmünde kararnamenin özelliklerle büro işkolunda ücret adaletsizliğini daha da derinleştirdiğini, birçok hak kaybını da beraberinde getirdiğini belirtti.

SGK ve İŞKUR emekçilerinin kararname ile hak gasplarına uğradığı, Anayasa Mahkemesi'nin iptali kararına rağmen hak gasplarının sürdüğü söylendi. Çeşitli idare mahkemelerinin kararları doğrultusunda, ikramiyelerin ayrımsız olarak tüm SGK ve İŞKUR emekçilerine ödenmesi gerektiği belirtildi.

DGB Mahirler'in mirasını yükseltiyor!

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) Kızıldere'de şehit düşen Mahirler'in bıraktığı devrimci direniş mirasını ileriye taşıma sözü verdi.

Mezarbaşında devrim sözü!

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) ve Devrimci Liseliler Birliği (DLB), katledilişlerinin 43. yıldönümünde Mahir Çayan ve 9 yoldaşını andı.

Karşıyaka Mezarlığı'nda "Devrimci direniş ve kararlılığın, devrim uğruna kendini adamanın adıdır Kızıldere!" yazan ve Kızıldere şehitlerinin isim ve silüetlerinin olduğu pankartın açıldığı eylemde Mahir Çayan'ın mezarına sloganlarla yürüdü. Mezar başına geldiğinde saygı duruşu gerçekleştirildi.

Kızıldere katliamına giden süreçte Mahirler'in mücadelesinin anlatıldığı açıklamada ON'ların bıraktığı bayrağın genç devrimcilerin ellerinde dalgalandığı vurgulandı.

Üniversitelerde faşist saldırıların arttığı, devlet baskılarının had safhaya çıktığı, iç güvenlik yasaları ile devrimcilerin sokak ortasında katledilmesinin önünün açıldığı şu günlerde Mahir'leşmek gerektiğinin altı çizildi.

Açıklamanın ardından iki liseli tarafından şiir dinletisi sunuldu. Anma müzik dinletisi ile sona erdi.

Kartal

DGB Kartal'da gerçekleştirdiği eylem ve etkinliklerle gençliğin devrim ve sosyalizm özlemini Kartallı emekçilere taşıdı.

Küçük Kara Balıklar/Güneydoğu'da Çocuk Olmak belgeselinin Kartal'da gerçekleştirilen gösterimine ve belgesel filmle ilgili söyleşiye birçok emekçi ve genç katıldı.

Film gösteriminde DGB adına yapılan açılış konuşması Kürtçe ve Türkçe bir selamlama ile başladı.

Mart ayının bu coğrafyada katliamlarla anılan bir ay olduğu, Mart ayının aynı zamanda katliamlara karşı direnişin baharını örgütlenme çağrısı anlamına geldiği ifade edildi.

Filmin konusunun anlatıldığı konuşmada, Küçük Kara Balıklar filminin 90'larda Kürdistan bölgesinde çocukların hikayelerinden oluştuğu ifade edildi.

Devletin katliamcı, inkarcı, tecavüzcü yüzünü teşhir etmek ve savaş gerçekliğini ifade etmek için bu gösterimin tercih edildiği belirtildi.

Gösterimin ardından filmin yönetmenlerinden Serpil Güler ve Ezel Akay'ın katılımıyla bir söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşide Kürt sorunu, 'barış süreci' ve film üzerine sohbet edildi. Filmin yönetmenleri "barış sürecine bir katkı olması açısından biz bu filmi gerçekleştirdik" dedi. Söyleşide siyasal süreç üzerine yoğun bir tartışma yürütüldü.

Gösterimin ardından Bankalar Caddesi'nde ajitasyonlarla, "ON"ların anması gerçekleştirildi. Bankalar Caddesi'nden başlayan yürüyüş çay bahçelerinden geçilerek meydana basın açıklamasıyla son buldu.

Ardından Mahir'in dilinden yazılan mektup okundu. Sloganlarla basın açıklaması bitirildi.

Kadıköy

Kadıköy DGB bürosundaki anma Kızıldere'de ölümsüzleşenler şahsında saygı duruşuyla başladı. Gençlik hareketi tarihine dair bir sinevizyon gösterimi yapıldı ve Mahir Çayan'ın şiirleri okundu.

Mahirler'in devrimci mirasının vurgulandığı DGB konuşmasının ardından Kadıköy sokaklarında yürüyüş yapıldı. Yürüyüş boyunca gençlik Mahirler'in yolundan devrim mücadelesine çağrıldı.

Yürüyüşün ardından DGB bürosuna geçildi. Eyleme katılan bir İtalyan gençle beraber Çav Bella marşı söylenerek sohbet edildi.

Aksaray

Mart ayında şehit düşen devrimciler Aksaray'da da anıldı.

Kızıldere Direnişi'ne ilişkin bilgilendirmeye başlayan etkinlikte devrimci kimliğin ön plana çıkması gerektiği vurgulandı. Devrimci direniş kararlılığını kuşanmanın önemine değinilen konuşmada reformist çizgi ele alındı.

Kızıldere üzerinden '71 devrimci çıkışının anlam ve önemine değinilerek DGB'nin Kızıldere'nin devrimci mirasını mücadele alanlarında yaşatacağı ifade edildi.

Etkinlikte ayrıca, siper yoldaşlığı ve düzen karşıtı mücadeleyi büyütmenin önemini altı çizildi.

İzmir

19 Nisan'da "Gençliğin devrimci baharını örgütlemeye, 1 Mayıs pikniğine!" şiarıyla yapılacak 1 Mayıs pikniğini planlamak için daha önce toplu kahvaltı yapma kararı alan DGB ve DLB'liler 29 Mart günü Alsancak Gençlik Kültür Evi'nde bir araya geldi. Kolektif bir şekilde kahvaltı hazırlanarak ortak sofraya kuruldu. Kahvaltının ardından toplantıya geçildi ve 1 Mayıs pikniğinin planlamasına başlandı. Gündemlerin belirlenmesiyle başlayan toplantı, programın ve piknik komitelerinin oluşturulması ve komitelerin iş bölümü ile komitelerin bir sonraki toplanma tarihlerinin belirlenmesiyle sona erdi.

Gençlik Kültür Evi'nde düzenlenen kahvaltının sonrasında Alsancak Kıbrıs Şehitliği'nde ON'ların bayrağının sahiplenildiği basın açıklamasıyla yinelenildi. Basın açıklamasında "ON'lara sözümüz devrim olacak!", "Mahir, İbo, Deniz sürüyor sürecek

mücadelemiz!", "Kızıldere son değil kavga sürüyor!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları atıldı.

Ümraniye

Ümraniye DLB 30 Mart 1972'de katledilen Kızıldere şehitlerini anmak için söyleşi düzenledi. Söyleşide Mahir Çayan ve yoldaşlarını anmanın ON'ların bıraktığı mirasa sahip çıkmak olduğu vurgulanırken, devrimci kimliğe, yaşama ve onların yaşamına dair vurgular yapıldı.

1 Mayıs yaklaşırken günün anlam ve önemine dair de konuşmalar gerçekleştirildi. Liseli gençliğin her dönem mücadelede ön planda militan bir duruş sergilediği ve DLB olarak bu yıl da 1 Mayıs'ta Taksim'de olunacağı vurgulandı.

Söyleşi ve tartışmaların ardından bölgede yürütülecek faaliyetin planlaması yapıldı. 11 Nisan'da 1 Mayıs söyleşisi yapma kararı alınırken, piknik hazırlıkları ve stand faaliyetleri de planlandı.

Ayrıca Devrimci Liseliler Birliği Sarıgazi sokaklarında ve Demokrasi Caddesi üzerinde yaptığı yazılımlarla liselileri devrim ve sosyalizm mücadelesine katılmaya, DLB'de örgütlenmeye çağırdı.

Gebze

Gebze İşçilerin Birliği Derneği'ndeki etkinliğin açılışında Mart ayında gerçekleşen Beyazıt, Halepçe, Gazi, Kızıldere katliamları anlatıldı ve sermaye devletine karşı örnek direnişler sergilendiği ifade edildi.

Saygı duruşunun ardından '68 gençlik hareketi ve '71 devrimci çıkışını anlatan, devrimci bir gençlik hareketi için devrimci önderliğe çağırın sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Sinevizyonun ardından DGB ve DLB adına, Mahirler'in gösterdiği devrimci dayanışma ve Kızıldere'de ortaya konan siper yoldaşlığı anlatıldı. Mahirler'in mücadelesini bugün liselerde, üniversitelerde, sokaklarda, barikatlarda sürdürme sözü verildiği ifade edildi.

Konuşmanın ardından bir liseli Halepçe katliamını anlatan bir şiir okudu. DGB'nin hazırladığı müzik dinletisinde Kızıldere Marşı ve DGB marşının okunmasıyla etkinlik sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara-Kartal-Ümraniye-Gebze-İzmir-Aksaray

Kayseri'de Kızıldere anmaları

Kızıldere'de ortaya koydukları direniş ölumsüzleşen ve devrimci siper yoldaşlığının manifestosunu yazan ON'lar, Kayseri'de yürüyüş ve etkinliklerle anıldı, direnişleri selamlandı.

DGB, DLB ve Halk Cephesi'nin örgütlediği Kızıldere anması için Eğitim Sen Kayseri Şubesi önünde toplandı. Burada kortej oluşturulduktan sonra meydana doğru yürüyüş yapıldı. Yürüyüş boyunca "Kızıldere son değil savaş sürüyor!", "ON'lara sözümüz devrim olacak!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganları atıldı ve Kızıldere'de şehit düşen on devrimcinin isimleri haykırılarak "Yaşıyor" denildi.

Meydanda kitle adına basın açıklaması yapan Pelinsu Genç, Kızıldere'de ortaya konan direniş hatırlattıktan sonra şunları söyledi: "Katiller ve işbirlikçiler unutmasın ki Kızıldere; emperyalizmin işgal ve sömürüsüne karşı bağımsızlığın yoludur. Kızıldere dünden bugüne Anadolu'da akan devrim ırmağının

dönüm noktasıdır. Bizler devrimciler olarak Mahir'den devraldığımız bayrağı onun gururuyla ellerimizde taşıyoruz."

Eyleme ESP, Kaldıraç ve Partizan da destek verdi.

Ki-DER'de etkinlik

Eylemin ardından Kayseri İşçi Derneği'nde toplanan gençler, burada da etkinlik gerçekleştirdiler. Etkinlikte Mahir Çayan'ın "Şimdi sıra sende. Ya direneceğiz ya da direnenlerin masalını dinleyeceğiz" ifadelerinin bulunduğu mektubu okundu. Ardından şiir dinletisi gerçekleştirildi.

Etkinliğin ardından serbest kürsü gerçekleştirildi. Mahirler'in Denizler'i idamdan kurtarmak için şehit düştükleri hatırlatılan konuşmalarda, bu yiğit devrimcilerin devrim ve sosyalizm davasına ait oldukları vurgulandı.

Kızıl Bayrak / Kayseri

İÜ'de Kızıldere anması

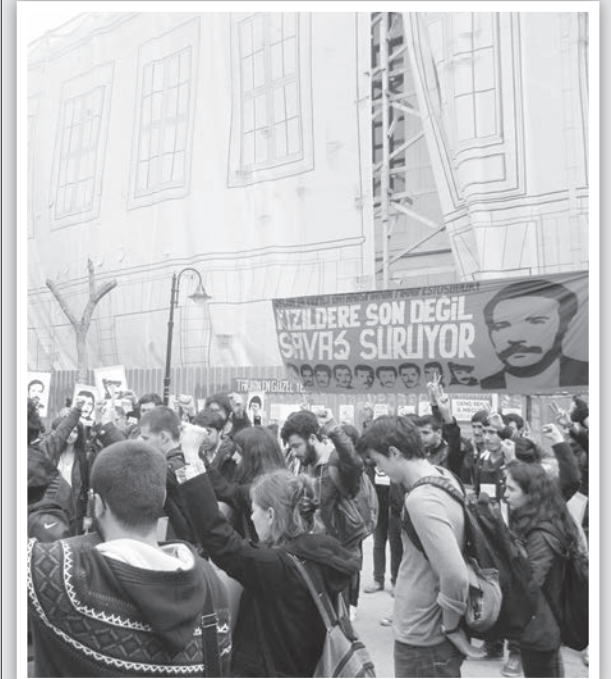
İÜ'deki Kızıldere anması için Havuzlu Bahçe'de toplanan öğrenciler saygı duruşunun ardından ana kapıya yürüdü. Ajitasyonlarla Mahirler'in devrimciliğin, siper yoldaşlığının temsilcileri oldukları anlatıldı, ON'ların yolundan mücadele etme çağrısı yapıldı.

Kapı önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında şu ifadeler kullanıldı: "Söz veriyoruz; On'ların başladığı işi bitireceğiz. Kapitalizme, emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı On'ların yolunda verdiğimiz mücadeleyi zafere ulaştıracağız." Gündoğdu Marşı okunarak eylem sonlandırıldı.

Devrimci Gençlik Birliği'nin (DGB) de örgütleyicisi olduğu eylemde "Kızıldere son değil, savaş sürüyor!", "Mahir İbo Deniz sürüyor sürecek mücadelemiz!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları atıldı.

Ayrıca DGB'liler Havuzlu Bahçe'ye Kızıldere pankartı asıp 30 Mart bildirimlerini dağıttılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir'de Kızıldere söyleşisi

Alsancak Gençlik Kültür Evi'nde her perşembe gerçekleştirilen gündem söyleşilerine devam ediliyor. 26 Mart'ta beşincisi düzenlenen söyleşinin konusu Mahir Çayan ve dokuz yiğit yoldaşının devrim tarihine işledikleri Kızıldere direnişi ve '71 devrimci kopuşu oldu.

TİP'in revizyonist yapısından ve burjuva sosyalizminin dönem içindeki temsilci olmasından bahsedilerek Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun kuruluşuna geçildi. '71 devrimci kopuşunun Türkiye devrim tarihinde ki önemi vurgulandı.

Sunumun ardından tartışmalar yapıldı. Söyleşide bugün kendisini DEV-GENÇ'in temsilcisi sayan gençlik örgütlerinin salt isim üzerinden ortaya koyduğu saldırganlığın Kızıldere'nin bıraktığı en büyük miras olan devrimci siper yoldaşlığına aykırı olduğu belirtildi. Söyleşi Mahirler'in devrim bayrağını taşıma çağrısı yapılarak sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Mersin Üniversitesi'nde Kızıldere anması

Mersin Üniversitesi'ndeki devrimci ve ilerici güçlerin çağrısıyla Kızıldere anması yapıldı. Kızıldere'de katledilen devrimci önderler için anma merkez kampüste gerçekleştirildi.

Anma öncesinde kampüs içerisinde çağrı bildirimleri dağıtıldı. Fen Edebiyat Fakültesi'nin önünde buluşan öğrenciler "Kızıldere son değil! Sürüyor, sürecek mücadelemiz" yazılı bir pankart açarak sloganlarla yürüyüşe başladılar.

Slogan ve alkışlarla kampüs içinde yürüyüş gerçekleştiren öğrenciler yemekhaneye de girerek ajitasyon çektiler. Daha sonra öğrencilerin yoğun olduğu bir alanda basın açıklaması yapıldı. Eylemde "Kızıldere son değil mücadele sürüyor!", "Devrim için düşene dövüşene bin selam!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganları atıldı.

Eyleme Mersin DGB de katıldı.

Kızıl Bayrak / Mersin

Bahtiyar'a...

Tişört giydiğinde dal gibi kolların ortaya çıkardı. İnce bileklerindeki elektronik saate durmadan bakardın. Demek ki planlıydı her işin. Demek ki yetişecektin bir yerlere. Bu incecik bedenle her an rüzgârda uçacak gibi dalgalanır, sana bol gelen parkanın içinde kıvrıkcık başının üzerinde devamlı gülen bir dudak asardın. Yok, kızma benim bu "asardın" lafıma. Seninki samimiyetten siperdaşım. Tıpkı fotoğrafındaki gibi gülerken başını hafifçe eğerdin. Sanki bunca zulüm ve ölüm karşısında gülmek utanç verirdi sana. Her şeyi incelleme ve büyük bir nezaketle yapardın. Hatta ince parmaklarının çayı tutuşu bile bir çıkırlıdımlık içerirdi. Fakat öyle değilmiş yiğit siperdaşım. Senin Dil-Tarih'te faşistlere taş savuran ince parmakların şimdi bir tetiğe asılıyor. O kıvrıkcık başın kim bilir kanla yıkanıyor. Parkan sana bol gelirken, sen şimdi tarihe sığmıyorsun o dal bedenle. Sen bizden öteye gittin ve ibreyi daha çok yükselttin. Bir savaşçı olup çıktın. Gülüşünde bile bir savaşçının nazikliği vardı her zaman. Uzun zamandır görüşmedik, göremedim seni; ama eminim hala aynı gülümseme ile yürümüşsündür ölüme. Julius Fuçık'ın gülümsemesi asılı kalmış sende. De be siperdaşım, savaşanlar hep böyle mi güler?

Bir sorun olmuştu okulda sizinle başka bir siyaset arasında. Ben şahittim sadece olaya, beni de nasıl sorguya çekmiştin ya o gün? Kim bilir savcı nasıl korkmuştur? Şaka bir yana o gün benim tek başıma olmama rağmen dürüst davranmamı tebrik etmiştin. "Biz devrimciyiz olacak o kadar" demiştim sana. Sen de elinde yine çay ve yine o ince parmaklarla, başını hafif öne eğip gülümsemiştin. Seninle böyle ufak tefek bir sürü anımız var. Hiçbiri belki de hiç değerli değil. Belki de şehit düşmesen anlamı bile olmayacak şeyler. Fakat senin o insanın içine işleyen nazikliğini ve gülümsemeni herkes bilsin isterim. Sadece bu da değil. Çok toplu girişlere, toplu çıkışlara katıldık seninle, çok taş salladık faşistlere -ki hala bilmiyorum bizim fakülteden misin sen?-

Ey yarısından kan boşalıp da düşen siperdaşım; direngenliğin ve gülüşün eşitliğin ve özgürlüğün burçlarında kızıl bir bayrak gibi dalgalanıyor şimdi! Sen çok yaşa Bahtiyar! Kızıl bayraklar gibi rüzgârda dal bedenle sallanan çocuk! Siperdaşım...

DTCF'den bir DGB'li

"Bekle bizi İstanbul!"

T. Kor

İstanbul'u bilen bilir. Kent birçok yerde sınırlarla ikiye ayrılır. Bu hayali sınır çizgilerinden yüzünüzü bir yana çevirdiğinizde İstanbul'un zengin yaşamını diğer yana çevirdiğinizdeyse çoğunluk olan ezilenlerin, sömürülenlerin dünyasını görürsünüz. Armutlu, Maltepe, İkitelli, Kartal, Tuzla tersaneleri, Sarıgazi, Tarlabası daha nice bölgede görüp göreceğiniz aslında bu kapitalist dünyanın İstanbul gerçeğidir...

İstanbul emekçilerin, ezilenlerin milyonlarcasına ev sahipliği yapan şehir. Ama her kentin olduğu gibi İstanbul'un da öteki bir yüzü var. İstanbul milyonlarca işçinin sırtından geçinen asalakların da buluştuğu kent. "Milyarderler" diye kendilerini ifade eden burjuvaların artık Paris'ten bile çok olduğu kent İstanbul. Türkiye'de 32 milyar dolarlı burjuvanın 28'i İstanbul'un en güzel yerlerini mesken eyliyor. Şirketleri dünya sıralamalarına giren Yıldız Holding patronu Murat Ülker gibi. Hani en çok çalışan ödülü verdiği işçiyi sendika değiştirdi diye işten atan. Sonra da sendikal tazminat diye yıllardır çaldığını veren Ülker. Babasından işçiden korkuyu devralan Ülker.

Ya da İstanbul'un şimdiki yedi tepesinden birine konmuş Nakkaştepe'deki köşkerlerinden işçileri küçümseyen Koç Ailesi gibi. Sorsanız adını bilmediği 55 Divan işçisini DİSK'e üye oldu diye kapı önüne koyan Koç'tan bahsediyoruz. Arçelik fabrikasında Türk Metal çetesini besleyerek işçilerin fişleme kayıtlarını tutturmuş Koç. Kendi zevki için müze kurup binlerce çalışanı sefaletle mahkum eden Koç Grubu yani.

Biz biliyoruz bu haramileri. İstanbul'a çöreklenmiş bu asalakları Torun Center'dan biliyoruz. Bir inşaatta olabilecek en yüksek işçi ölümlerinden birine sadece asansörün bakımını yaptırmadığı için neden olanların o Torun Center'da kimlere daire satacağını biliyoruz. Ya da sendikası çalıştırmak için zararı göze alan, işçi sırtından yükselip ağalık sıfatını bırakmayan Sabancı Ailesi'ni de biliyoruz. Ferit Faik Şahenk'in sahibi olduğu Doğu Medya Grubu'nun Haziran Direnişi'ni yok sayan yayın çizgisini biliyoruz.

Biliyoruz Soma Holding patronu, madenci katili Alp Gürkan'ın İstanbul'un göbeği Maslak'ta yükselen gökdelenini nasıl yaptığını. Kimlerden peşkeş alarak yükseldiğini. "Yaşam odası yaptıracak bütçe kaynağı" olmayanların dev proje Spine Tower ile kârına kâr katma hayallerini biliyoruz.

Ancak bildiğimiz sadece bu milyarlar burjuvaların sefası ve düzeni değil. Bugün bizim olmayan İstanbul'un onlara ait olması da değil. Zaten ne Adalar ne Tophane bizim. İstanbul parası olanlar ile parası olanlar için yapılacak projesi olanların arasında paylaşılmış.

Bizim değil yeni metro hatları, tüp geçitler. On yıla kalmadan kovmak için hazırlık yaptıkları mahallelere gidiyor o toplu taşıma sistemleri. Bunun için bugün kaba inşaatlı çıplak evlerimizin yanında AVM yükselmesine burjuvalar susuyor. Yarın alacaklarından emin, vermezsek zoru kullanacağını bilinci ile susuyor ve kendi yatırımını sürdürüyor.

Ama İstanbul deyince sokaklarında aç yatan Suriye göçmeni Aleviler olduğunu da biliyoruz.

28 milyar doların ev bütçesinin belki de binlerce emekçinin kiradan çıkacağı konut masrafına denk

geleceğini biliyoruz. Dünyanın %1'i olarak bu burjuvaların yaşam kalitesi, İstanbul'da birilerinin hastalıktan ölmesi, üretim kalitesi adına çalışırken iş cinayetine kurban olmasıdır. Onların Boğaz'daki tekne turları bizim işe yetişme telaşındaki Ahmet abimizin vapurdan izlemekle yetinmesidir.

Lakin biz onların, yok saydığı için görmediğini de görüyoruz. İstanbul'un 28 milyar dolarının yanında milyonlarca işçi ve emekçisini de biliyoruz. Doğduğu kentten göçe zorlanmış, ekmeği için alinteri dökenlerin de kentidir İstanbul. Ve 28 milyar dolar bir yana, İstanbul'u İstanbul yapan da onlardır. Onların emeği vardır bugün binilen metrosunda, onları görürsünüz işçi servisi görünümü 05.50 Esenyurt otobüsünde. Ve onlarla yükselen bu kent yarın onların adlarıyla anılacaktır elbet. Bunun için bekle bizi İstanbul diyoruz. İktidarla birlikte bir kent de işçi sınıfının olacak. Adı değişen ülkeyle anlam bulacak bu kara parçası da.

Bekle bizi İstanbul, Ankara ve esas olarak dünya. Zira yaşamın olduğu her kara parçası eşitlik ve özgürlük ile buluşmadan, işçi sınıfının dünyası olmadan milyarlarca milyon dolarlık oyuncaklarını görüp televizyonlarda, en güzel doğa parçalarının kimlere tahsis edildiğini ya da kimlerin kârı için yok edildiğini konuşacağız. Zira burjuvazi gölgesinden yararlanamayacağı ağacı kestiyi gibi İstanbul'u da ya parselliyor ya da yok ediyor. İstanbul bugün yeni bir dünyanın güzellikleri özleminden biridir. İstanbul devrimin başkentidir. Milyonları buluşturan bu kent yarının isyanlarına gebe olduğunu Haziran günlerinde meydanlarında, şubat soğuşunda Greif fabrikasında gösterdi. Yarın da tarih İstanbul'dan yazılacak. İstanbul'un sokakları eşsiz ritmiyle işçi sınıfının ayak seslerine akustik sahne olacak. Ve meydanları ancak o sınıfın dalgalandırdığı kızıl bayraklarla anlam bulacak. Bugün 28 milyar dolar sefalarını sürsünler yarın cefasını çekerek bedelini ödemişlerin olarak anılacak. İstanbul bir işçi kenti... İstanbul devrimin kalbi... Bunun için İstanbul'da kavga veren her devrimcinin kulağında çınlar o nakarat: "Bekle bizi İstanbul! Bekle zafer şarkılarıyla geçişimizi..."

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/13 * 3 Nisan 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

"BU RESMİ SİZ Mİ YAPTINIZ? HAYIR, BU SİZİN ESERİNİZ!"

Bir burjuvanın milyon dolara satın alıp odasının duvarlarını süsleyebileceği bir tablo.

Picasso'nun 1937 yılında resmettiği Guernica* adlı yapıtı. İsmi Guernica adında bir kasabadan alan ve ilk bakışta anlaşılabilen bir dehşetin resmi aslında. Alman orduları tarafından bombardımana tutulan ve savaşın en acımasız yüzünü açığa çıkaran bir olayın, gerçeküstü dokunuşlarla tasviri. Faşizme bir itiraz... Bu tablonun sergilendiği sergi salonunda bir Alman generali tarafından yöneltilen "bu resmi siz mi çizdiniz!" sorusuna "hayır, siz!" cevabını veren bir ressamın, insanlığın acılarına sırtını dönemediğinin kanıtı.

Picasso'nun bu eserinde oldukça karmaşık, gerçeküstü ve geometrik resmettiği olay, acı çeken insan ve hayvan figürlerinden de anlaşılacağı üzere, bombalanan bir kasaba ve ardından yaşanan telaşın tuvale yansımından başka bir şey değildir. Bu nedenle, Picasso'nun fırçasını Guernica'da öldürülen insanların kanına batırarak, sert darbelerle tuvale kopyaladığı bu resim, sanat yapıtı olmanın ötesinde tarihin bir kayıdır.

Ne kadar manidar bir tesadüftür ki: "Bu tablo 27 Ocak 2003 tarihinde, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi Toplantı Salonu'nun girişinde asılıdır. Amerikan diplomatları, Guernica'nın, Colin Powell ve John Negroponte'nin Irak üzerine yapacakları basın konferansı öncesinde kaldırılmasını talep ederler. Zira, Powell'in savaşı savunacağı basın toplantısı esnasında arka planda sanat tarihinin savaş karşıtı belki de en önemli eserinin görülmesi trajikomik bir durum yaratacaktır. Guernica kaldırılmaz, fakat mavi bir perde ile örtülür."**

"Müzeler yalanlarla doludur" diyen Picasso, yoksullara kapalı olan kapılıyla lüks müzelerde eserlerinin sergilenmesine ve savaş karşıtı bir tablosunun, işgal ve savaşın meşrulaştırılacağı bir basın toplantısında savaşın aktörlerinin hemen arkasında asılı olmasına tahammül edemezdi herhalde. İşte o, bu yüzden birçok eseriyle tarihi

kaydetti. Guernica da onlardan yalnızca biriydi. Ve onun eserleri ne lüks müzelerde dolaşırken, Guernica'nın karşısında durup sahte gözyaşları döken burjuva eşlerinin, ne de insanlığa yeni acılar yaşatan diplomatların sanat ihtiyacının karşılanmasıdır.

Guernica, burjuvazinin tüm utanmazlığına ve ikiyüzlülüğüne karşı yoksul ve ezilen halkların sanatıdır. Picasso da burjuvazinin değil işçi sınıfının sanatçısı... Bugünlerde bile burjuvazinin, tablolarını fahiş fiyatlara sattığı ve onun sanatı üzerinden nemalandığı Picasso, bir tercih ve konumlanış olarak zenginlere değil, ezilen sınıflara ait bir değerdir. Çünkü Picasso bir komünisttir. Evet, bugün eserlerinin yalnızca kitaplara, dergilere basılı halini görebildiğimiz Picasso, sanatı bir avuç asalağın tekeline çıkarıp işçilerin hizmetine sunmak isteyen bir komünisttir.

"Bir resim yıkmalardan oluşan bir toplamdır" diyen Picasso, Kübizm'in kurucuları arasındadır. Kalıplar ve kurallar yoktur onun sanatında. Sanatın toplamı yapma, yıkma diyalektikidir. Bu nedenle nesnelere bir fotoğraf görüntüsü gibi resmetmez, onları parçalara ayırır ve bu yönüyle alışılmışın dışına çıkar.

Picasso "Mavi Dönem" yapıtlarında açlık sınırına gelmiş, yoksulluğun izlerini beden dillerinden anlayabileceğimiz, hiçbir umut ya da yardım beklemezsizin bu durumu kabullenmiş insanların dramını yansıtır. Bu resimlerdeki insanlar bir deri bir kemik kalmış, sıska ve kaderine razı olmuşlardır. Ama onun bu eserleri, kendileri ihtiyaçlarından fazlasına sahip oldukları için başkalarının aç kalmasına sebep olan zenginler arasında büyük rağbet görür. "Çünkü zenginler ancak yalnızlık içindeki yoksulları düşünmekten hoşlanırlar, onların kolektif hallerine tahammül edemezler."***

Picasso'nun "Mavi Dönem"inin hemen ardından gelen "Pembe Dönem" eserlerinde ise kahramanlar değişmez. Yine zengin olmayan insan figürleri vardır sanatçının eserlerinde. Fakat onlar bu kez umutsuz değillerdir. "Mavi Dönem"ün aç ve yoksul insanları

yine aç ve yoksuldur. Ama bu dönemde gülümserler. Hatta cambaz ya da palyaço kıılığındadırlar.

Özetle Picasso, eserlerinde gerçek bir yaşamı yansıtmıştır. O insanlığın acılarını ve sefaletini tuvaline resmetmiştir. Bu nedenle onun tabloları, dudak uçuklatan fiyatlarla alınıp-satılabilecek birer meta değildir/olamaz. Yaşadığı dönemin çelişkilerini ve yoksulların acılarını sanatına konu eden Picasso, yalnızca resim sanatıyla değil, heykel, şiir ve tiyatroyla da ilgilenmiş ve bu alanlarda da önemli eserler vermiştir. Pablo Picasso sanatın nelere kadar olabileceğinin en güzide örneğidir.

8 Nisan 1973'te aramızdan ayrılan Picasso İspanya'da doğmuş ancak yaşamının büyük bir kısmını Fransa'da geçirmiştir. Ve yaşadığı döneme damgasını vurmuş, sanatı yalnızca zenginlerin işi olmaktan çıkarak yoksulların acılarını işlemiştir. Ne yazık ki Picasso'nun eserleri büyük bir kâr alanı haline gelmiş ve sergi salonlarında tutsak edilmiştir. Ancak o, ölümünün ardından on yıllar geçmiş olmasına rağmen sanatın usta bir yapıcısı ve en üretkeni olmaya devam etmektedir. Bir avuç elitin tekelinde tuttuğu sanatın, pahalı boyalı duvarlara asılan tablolardan ve sevgiliye söylenen şiirlerden çok daha fazlası olduğu, acıları ve sevinçleriyle hayatı yansıttığı gerçeği Picasso'nun birçok yapıtında karşılığını bulmaktadır.

Yapıtları ise ancak Picasso'nun da özlediği bir düzende özgürlüklerine kavuşacak ve gerçek izleyicileri ile buluşacaktır.

* İspanya İç Savaşı sırasında Alman ordusu tarafından bombalanan İspanya kasabası. Saldırı sırasında 250 ila 1.600 kişi hayatını kaybetmiş, çok daha fazla sayıda kişi de yaralanmıştır.

** H. Ezgi, Picasso ve burjuva ikiyüzlülüğü / Kızıl Bayrak, Sayı: 2005/48

*** Şahiner Rifat, Bir Sürgünün Büyülü Yüzü:

Picasso

Berger John, Picasso'nun Başarısı ve Başarısızlığı